Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

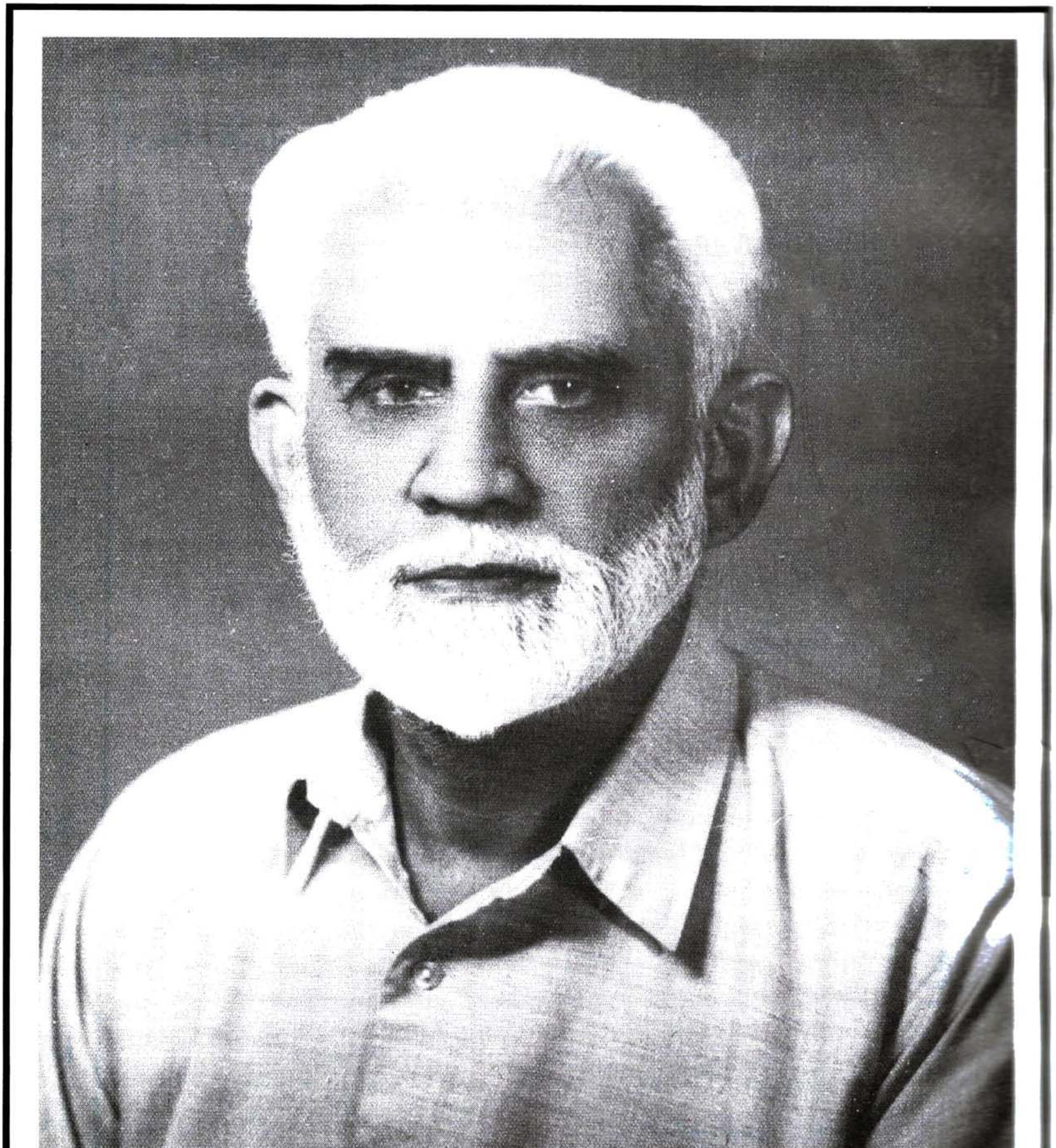

عبدُاللہ جان مغموم

تړون

دَ هغو ډېرو ډېرو او پاکو او ښکلو په نوم
چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ
ټپکاو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې دَ
بې واره بې اختیاره راڅڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق دَ ليکونکي کښې محفوظ دي

دکتاب نوم ———— "ارمانونه حسرتونه"

دچاپ کال ———— فروري ۲۰۰۱ء

شمیر ———— ۵۰۰

قیمت غیر مجلد ———— ۷۰/ روپۍ

قیمت مجلد ———— ۱۰۰/ روپۍ

پریس ————

کاتب محمد رسول پښتو اکیډیمي

دَ موندلو درک :

۱- یونیورسټي بک ایجنسي۔ خیبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهین ټاؤن

یونیورسټۍ پشاور

دکور فون نمبر ۴۵۵۵۹ ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

شمېر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم ښه شاعر، ښه ادیب او ښکلی انسان - جان محمد زلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبینه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشېر کاکا	۴۶
۷	دوه مېنتان	۵۸
۸	مقدسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښېماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	اوښکي	۹۵
۱۳	چپې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	ویدبابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوندون	۱۴۶

عبدالله جان مغموم

"ښه شاعر ـ ښه ادیب او ښکلی انسان"

(جان محمد زلمی)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم ـ د وړوکوالي نه يې پېژنم زما خپل دے ـ زما زړه ته ډېر نږدې دے ـ ځکه چې ښه انسان دے څو په دې موقعه به زه د هغه د ښه سړيتوب خبرې نه کوم ـ د هغه د شرافت ـ د پښتو او د غيرت خبرې به نه کوم ـ ځکه چې د غه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډ تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي ـ خو دومره قدر له به او وايم چې د غه ښکلی شاعر ـ اديب او ښکلی انسان په ټېر و ورځو کښې ماله راغلو او راته يې او وے لاله (زه تر يې نه په عمر کښې مشر يم نو ځکه ما ته لاله وايي) دا فائل و اخله دې کښې ما مختلف مضمونونه ليکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره يې اوګوره څو ورځې پس به زه راشم نو په دې حقله به مې د خپلې رايې ځنې بيا خبر کړې دې مضمونو له ما نوم ايښے دے "ارمانونه حسرتونه" فائل يې ماله راکړو او په خپله لاړو ـ خدائے شته چې فائل ته مې اوکتل نو وارمې ورته خطا شو چې دا به څنګه کوم ـ خو د مغموم غوندې خوږ نبي آدم ته مې انکار نه شو کولے ـ فائل مې ترې نه واخستو او د ټېپې مې ډېر

په ناڅوالۍ را وا خستو ما وې چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به
غواړي - د فائیل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دریمه پاڼه د اولنۍ
مضمون نوم وه "څلورمه لوُر" په لوستو یې شروع اوکړه،
اولنۍ پاڼه ورپسې دویمه پاڼه او بیا دریمه پاڼه - تلم ورپسې د
هرې پاڼې په لوستو به مې د زړه درزارے سېوا کېدو - د هرې کرښې
په لوستو به مې څوله نوره زیاته اوچه اوچه کېده - غوږے به مې
زیګ زیګ کېدو او تاسو یقین اوکړئ چې د قصې آخرنۍ پاڼه سرته
اورسېده نو په ځان هډو پوهے نۀ وم څو رڼې تړمې تړمې
اوښکې مې د سترګو نه را روانې وې په مخ مې څوړې ورې بهېدې
او په ګرېوان کښې مې څڅېدې - د دې نه پس په قصې پسې قصه - په
واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوستله - په
یو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - د ټول فائل نه بوټ
اووتم او هغه دروند فائیل چې زما ورته وارخطا وه چې دا به
څنګه کوم هغه مې په ژړا او په سلګو کښې ټکے په ټکے اولوستو -
د هرې قصې په لوستو مې غوږے زیګ زیګ شو - هره یوه قصه یو
غم لړلے غم زپلے او غم سېزلے داستان وه - یو د بلې نه زیاته
دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره یوه قصه مې اولوستله
او د لوستو نه پس به مې د غم یوه سړېکه په ټول بدن کښې خوره شوه -
او سوچ به وا خستم چې دا څوند د ځنې خالقو دپاره څومره غمناک
دے څومره دردېدلے او تېزنېدلے دے -

مغموم ډېره موده ما په رپېړیو اورېدلے وه - "د هدایت خان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکی" په کردار کښې او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحیتونو نندارہ کړې وه - خو ماته دا نهٔ وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کني په زړهٔ کښې دومره غم هم لري چې قلم ئې د اور بڅرې هم شیندلے شي - زهٔ نهٔ وم خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولے شي - ماته دا نهٔ وه معلومه چې د مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د احساساتو په بهیر کښې بهولے شي - زما په ذهن کښې مغموم یو هر وختې خوشحاله او په خندا انسان وهٔ یو داسې انسان چې نهٔ د غمونو نه خبر وهٔ او نهٔ ئې د چا په غمونو دومره څهٔ پروا وه - زما په ذهن کښې مغموم یو ښکلے رنګین شاعر او د پښتو ژبې یو منفرد طنز نګار او مزاح نګار خو وهٔ، خو د دې نه خدائے شته چې نهٔ وم خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړهٔ او سینه کښې د دردونو او غمونو دومره لوئې لوئې طوفانونه هم ګرځوي - د "ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې ټولې لیکلے شوې قصې او واقعې چې په دې یقین سره ښهٔ په غور سره اولوستې چې دا هر څهٔ حقیقت دے - د "وائي" قصې نهٔ دي - دا لکه د اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نهٔ دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" فائیل راکولو نو ورسره ئې راته دا وئیلي وو چې دا هر څهٔ چې ما لیکلي دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنیاد په حقیقت باندې ایښودے

شوے دے - البته هرې قصې او هرې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې
سرځنه کړې دي او دَ الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دي -

څو ورځې پس مغموم راغلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې اولوستې -
ما ورته ووے اوُ یار او مې لوستې خو زړهٔ درنه یو تپوس کوم چې دې
لوستونکو تاسره څهٔ بد کړې دي چې تا ئې داسې په خفه کولو او زهیرولو
پسې قلم راخستے دے - تاسره خو دَ خندا خبرې هم شته - دَ توقو
وشتو داستانونه درسره هم شته نو په دې غمونو ژړلي ماحول
کښې خو تاله پکار وُو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړې وے - او
څهٔ داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړے وے چې دَ
لوستونکو نه دَ څهٔ ساعت دپاره خپل غمونه او پرېشانۍ هېرې شوے
وے - ما خو ټولې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سوا
او زړهٔ دلګیره شو - هرې واقعې په سرو سترګو اوژړولم - او دا مې
یقین دے چې هر لوستونکے به لکه زما دَ هرې قصې دَ لوستو نه پس
دَ خپلو اوښکو دَ اوچولو دپاره یا دَ رومال او یا دَ څادر د پسکي نه کار
اخلي نو دا کښې د لوستونکو سره زیاتے نهٔ دے -؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مُسکے غوندې شو او راته ئې
اووے چې "غم او خوشحالي" ورور او خور دي نو د ورور او خور
ترمنځه برنا حقې جدائي ولې راولې - دَ خوشحالۍ په خوند هغه خلق
پوهېدے شي چې دَ غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

دَ مغموم په دې دلیل باندې زهٔ غلے شوم - د هر شاعر او هر ادیب
خپل خپل اُصول دي - په تېرو ورځو کښې ما دَ مغموم صیب دَ شاعرۍ

کتاب "د تور او ربل تورو کمځو خیر یې" لوستلې وه. د هغې په حقله
مې څو تپوسونه په زړه کښې وو. نو دا موقعه راته موزونه ښکاره
شوه او تپوس مې ترې نه اوکړو چې مغموم صیب دا دومره موده
خپل څو وه چې خپله د ځوانۍ شاعري دې داسې پټه ساتلې وه او
په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او ټنګ ټکور څو دا وه چې دا
د ځوانۍ شاعري دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وې او په دې عمر
کښې دې دې دې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړې وې. زما د دې خبرې
په جواب کښې مغموم مسکې غوندې شو او راته یې اووې چې لاله ستا
خبره په سر سترګو منم خو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو
دلاسه یو کار هم په وخت نه شو کولې. مونږ غوندې خلق خپل ژوند
د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نه شي تېر کړې دي او نه یې
تېروَلې شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شپې په ورځو او
ورځې په شپو بدلوو. نو زما د ځوانۍ شاعري څو به ما هله په وخت
چاپ کړې وې چې زه د رېړيو د دنیا په دَلدَل کښې ور ډوب شوې نه
وې. ځکه چې په رېړيو کښې زما ژوند څور وو او دا نه وا نه شو
زه یو اځې د ستهو د نتهانو او زلمو رنګین شاعر پاتې نه شوم بلکې
زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په داسې طریقې سره تقسیم شو چې
زمانه یې شاعري هېره کړه. هغه شاعري چې د طالب العلمانو او زلمو یه
نو به وه هغه شاعري چې زما په هر هر څه به زلمو او ځوانانو
ماله دومره شابسې راکولې چې شاید اندازه یې نه وه. زما د پاره شاعري
هېرول نا ممکنه خبره وه خو لا له! دا خلق هم عجیبه دي. یا خو به

دوئ زمانه شاعري دومره مست وو چې په واه واه بيا اووايه په چغو سورو به ئې اسمان په سر راخستے وهٔ - او بيا چې زهٔ د ريډيو د يو اهم پروګرام "حجره" ديو اهم کردار "پائنده خان" په نامه يوه ورځ په سندا سورجرې ته راغلم نو ځوانانو او زلميو نو پرېښوده چې بو ډاګانو مې هم داسې هرکلے اوکړو چې راشه که ئې ګورې - هغه چا به چې زما په مستو مستو شعرونو لاسونه پړقول اوس زهٔ د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئ آئيډيل شوم - د انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زيات شاباسے ملاوېږي هغه کار په زيات شوق او مينې سره کوي نو ما هم شاعري هېره کړه او د ريډيو پروګرامونو ته اړم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې ليکل - نوې نوې ډرامې او فيچرونه به مې ليکل او پېش کول -

ريډيو ته د تلو په وخت زهٔ صرف يو شاعر وم - او چې ريډيو ته ورتلم نو زهٔ اناؤنسر هم شوم - کومينټيټر هم شوم - پروډيوسر او رائيټر هم شوم د ډرامو هيرو هم شوم - د هرې ډرامې د سرکردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هرچا نه ښهٔ اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وهٔ چې زما په ليکلې ډرامه کښې دې د سرکردار (د هيرو پارټ) عبدالله جان مغموم اداکړي - او د هرې ډرامې پروډيوسر به دا کوشش وهٔ چې زهٔ دې د هغه په پېش کونکې ډرامه کښې حصّه واخلم - په ډرامه کښې زما شموليت به د ډرامې د کاميابۍ سند

ګټلې شو -

لالا! تهٔ خو په رېډیو کښې پاتې شوې یې - تا ته دَ ځوانو
خلقو محنت او خوارې معلومه ده - په دغه خوارې کښې افسرانو کښې
یو مشهور نوم دَ قاضي احمد سعید صاحب هم دے تا ته پته ده چې
هغهٔ په دَ خپل پروګرام سره څومره محنت کولو - نو دا د کال ۱۹۷۴ء خبره
ده په ۲۷ د سمبر زما واده وهٔ (د دولس ورځ وه) او په دغه ورځ
دغه قاضي احمد سعید چې هغه وخت دَ پښتو ډرامو انچارج وهٔ په
سائیکل سور زمونږ کلي ته راغلو - چې ما او لید او نو تپوس مې ترې
اوکړو چې قاضي صیب وَلیمه خو صباله ده او تاسو نن ۰۰۰۰؟ نو مُسکے
غوندې شو او راته ئې او وے چې اوٌ ولیمه صباله ده خو نن ما ځیګر
له "محمد بن قاسم" ډرامه نشرکېږي او ما سره تا نه بغیر بل څوک داسې
نشته چې دَ محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي - نو تهٔ به
مهرباني اوکړې او ما سره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بیا به راځې - نو
ما قاضي صیب ته خپلې مجبورۍ په مخکښې کېښودې او معذرت مې ورته
شکاره کړو - نو دا دومره اوږد بیان مې په دې پوره اوکړو چې په
رېډیو کښې زما ډېرې برخې شوې وې - په مختلفو حصو کښې تقسیم
شوې وې او زما اورېدونکو دَ رېډیو دَ پروګرامونو په هره برخه کښې
زما آواز اورېدل غوښتل - زما کردار اداکول ئې پکښې خوښول - دَ
خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او ربل تورو کمڅو خبرې" هېرې شوې
وې او زمانه هغه مسته شاعري هغه چې دَ ځوانانو په جذباتو
کښې به ئې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هرو بیا راته

را یاده نهٔ شوه -

اؤ لاله ! دا دې لاځه کوې، د ریډیو د عروج په زمانه کښې چې د هوا په چپو صرف د ریډیو بادشاهي وه - چې لا ټیلیویژن د پاکستان په مزکه قدم نهٔ وو ایښودې - په دغه وخت کښې زهٔ د هدایت خان او پائنده خان د کردارونو نه علاوه د ریډیایي ژوند یو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه کړو چې کوم د ریډیو په نشریاتو کښې یو نوے مثال قائم کړو د یو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ او ریډیو ونکو ته د یو نوي پروګرام "خوابهٔ تراخهٔ" او د یو نوي توم "مرچکي" سره مخاطب شوم - اؤ لاله زما په ریډیایي ژوند کښې زما دپاره دا یو "ځلنده" دور وهٔ، یو داسې دور چې ما پکښې د پښتنو قام او پښتني معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما د شعرونو په ژبه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه خو چې زهٔ خپل د ریډیو په مهم کاله ژوند یو سرسري نظر واچوم نو "د خوبو و ترخو" د پروګرام په تخلیق او د "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "خوابهٔ تراخهٔ" یو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" د دغه اصلاحي پروګرام یو داسې کردار وهٔ چې کهٔ یو خوا ته به ئې خلق ټول عمر یاد ساتي نو بل خوا ته به د ادب او د نشریاتو په دنیا کښې زما نوم هم ټول عمر ژوندے وي -

نو لاله د ریډیو په دې دومره نا اوزګاره اوکنجې لکه ژوند کښې کتې ما د اولني دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

ماسره کني وخت وه؟ زه کني په بې شميره ځايه تقسيم شوے نه ووم.؟ نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دويم دور د شاعرۍ طمعه زمانه ولې کوئ؟

ما چې د مغموم بيان واورېده و نو دا خبره مې او منله چې واقعي چې د ريډيو په دومره تاوزکاره ژوند کښې د مغموم نه د دويم دور او دريم دور د شاعرۍ طمعه کول زياتے دے. زه دا منم چې مغموم د ريډيو په ژوند کښې ډېر نه هېرېدونکي کارونه او کردارونه اداکړي دي لکه "خوابده تراخه" او "سرچکے" به تر ټوله عمره د خلقو ياد وي. او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي.

(زلمے)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما د هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما د ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم ایښودلے وُ، خو د یو ملګري د خطے په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وُه او نن صبا د طباعت د مختلفو مرحلو نه لګیا دے تیریږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له د "یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم خوښ کړو. "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونونو مجموعه ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خواږهٔ ترخهٔ" د پاره وخت په وخت لیکلي وو. او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز اوریدونکو ته پیش کوم او هغه درد او تحریکې کومې چې د دې قصو، واقعو او حادثو د اوریدو او یاد لیکلو په وخت زما زړهٔ ته رسیدلې وې هغه به د خپل دردیدلي آواز په ذریعه د خپلو اوریدونکو زړونو ته ورښکته کوم او اوښکې چې د دې واقعو د لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه سیلاب بهیدلې وې هم هغه رنګ د رڼو او ترخو ترخو اوښکو یو سیلاب به د خپلو اوریدونکو د سترګو نه داروانوم. خو زما دا ارمان پوره نهٔ

شو نه مې د خپل زخمي زړه حال اوریدونکو ته او وېلی شو او نه مې په دې غم کښې هغوئي د ځان سره شریک کړے شو ل - خو زړه د خپل خدائے نه د طمعه لرم چې که لوستونکي د دې کتاب هره واقعه په غور او سره سینه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - دهرې واقعې په لوستو ئې که د اوریدونکو لړیه دَ سترګو نه رارواني نه شوه نو بیا زړه ملامته - زما د مضمونونو - واقعو او حادثو د دې مجموعې له زړه د افسانو نوم نه ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په تله پوره او نه خېژي د مضمونونه ما دَ ریډیو د اوریدونکو د پاره خاص دَ ریډیو په ټیکنیک لیکلي دي - نو ځکه زړه دا نه شم وېلے چې " ارمانونه حسرتونه " کښې دَ افسانو مجموعه ده - په دې کښې به افسانې هم وي - په دې کښې به قصې - حادثې او واقعې هم وي - خو یوه خبره زړه تاسو ته په دې یقین سره کوم چې دا هرڅه لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نه دي بلکه دا هرڅه چې ما لیکلي دي دا ټولي داسې واقعې دي چې بنیادئې په حقیقت باندې اېښودے شوے دے - دا دشتیا، قِصې مې راجمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله "ارمانونه حسرتونه" اېښودلے دے او اوس ئې په دې دعا تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زړه د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې هر لوستونکے به ترې نه د خپل خوښې ډکه کړي - انشاء الله -

عبد الله جان مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورمه لور

بېګاه د زرغون د دوو مياشتو ماشومه لور آخر مړه شوه خدای دې او وبخښي .... خو يقيناً چې خدای به بخښلې وي ځکه چې د دوو مياشتو د ماشوم د نه بخښلو هډو سوال نه پيدا کېږي .... او داسې ماشومه - داسې تنکۍ کلۍ چې چاته په دنيا کښې د سترګو د غړولو سره سمدستي د نفرت په نظر او کتے شول .... د چا په پېدائش چې د زرغون مور خپلې انږور له په خوله کښې د پېغورو سپقونه ور ومنډل او د چا په پېدائش چې د زرغون تېبر په سرو سترګو اوړېده - ولې .... ؟ ځکه چې دا د زرغون څلورمه لور وه ... او د زرغون لور نه زوے پکار و - د زرغون د مور نمسۍ نه نمسے پکار و - خو د زرغون په قسمت کښې زوے او د زرغون د مور په قسمت کښې نمسے نه و .... قدرت ته به دا نه و منظوره چې د مور او د زوے دا ارمان دې پوره شي .... خو د زرغون مور د قدرت فېصلې ته سر ښکته کولو ته تياره نه وه .... هغې د الله پاک فېصلې ته غاړه نه ايښوده ... نو ځکه خو داسې لېونۍ سېلنۍ شوه .... ځکه خو داسې په کنډو کپرو سر شوه .... د حالت د بوډۍ کانو ښځو سره صلاح کاني او شوې د دايا نو سره مشوره دې او شوې - چا ورته وے چې زرغون له بل واده اوکړه - او چا ورته او وے چې

ماشومې له د خلو بښتۍ نه اګاهو په سود کړي انکار کښې په
سر وکړو سیخونو دواړه پوندې اودا غه - که غواړې چې د زرغن زوے
دې روښي نو راپاسه او د ماشومې دواړه پوندې په سور کړي سیخ
اودا غه چې خدائے پاک د ر له نمسے در کړي - چې د جینکو پا ټلی
به له شي - د زرغن د سور زړهٔ ته دا صلاح بر پوته ..... او آخر
بوه ورځ سحر وختي دوه سیخونه د نغري په سور انګار کښې ښخ
کړے شو .... او ربلېدو - سیخونه سره کېدهٔ - ماشومه د خپلې نیا
د ارادو نه ناخبره - په اورنړي کښې ترلې په خوا بهٔ خوب اوده وه..
.... ماشومه کلې نهٔ وه خبره چې په څهٔ ساعت پس څهٔ قیامت
راتلونکے دے - تنکې کلې نهٔ وه خبره چې دا اوسنے خوب د دې د ژوند
آخرنے خوب دے - او شائد چې بیا ترمرګه پورې دا سې د آرام خوب اونهٔ
کړے شي ..... او چې څهٔ ساعت پس به و نو .... دواړو سیخونو یو
چیخ ناري کړل - د ماشومې د خولې نه راوتلې دردېدلې سوزېدلې کوکه
د سحر په خاموشۍ کښې خوره شوه - په ټول کور کښې د سوزېدلې غوښې
بوې شو .... د ماشومې مور د غوجل نه په هیبت رامنډې کړې او چې
اوتې ته را ننوته نو د زرغن سور لګه خونړي سرهٔ کړي سیخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په لور ور پرېوته ... لور ئې راپورته کړه -
په سینې پورې ئې اونیوله - او ..... (په ژړا) دا ولې بچې - دا دې
څهٔ اوکړل - زما په لور دې څهٔ اوکړل هس .... چپ شه سر دې اوخوړے
شه له غېرے دې اوکړو نو دا سیخونه د رته په سترګو کښې منډم - تهٔ
نو د شي تا خو زما د زوے ژوند په عذاب کړو - د لونو قطار دې جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړے دے - بل څۀ علاج يې نۀ ؤ - ځينې له مې پوتدې اوداغې چې
زما زوے له خدائے پاک زوے ورکړې - (په ژړا) بي بي دا دې
څۀ اوکړل - دومره ظلم .... زۀ به دې مړه کړې وَم - ماله به دې
سترګې ړندې کړې وې، خو دې ماشوم له به دې دومره درنه سزا نۀ
ورکوله .... بي بي دَدې څۀ قصور دے - دې کوم ګناه کړې ده -
ګناه خو زما ده چې ماله خدائے پاک زوے نۀ راکوي .... ډېر ظلم دې
اوکړو بي بي -

مور لُور په سينې پورې نيولې پاس په کوټه روخته - دَ پښتو
په سرکښيناسته - ماشوم يې په غېږ کښې واخوله - هغې ورېتې
ورېتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ
ماشوم نرۍ نرۍ او سپينې پاسې په خپلو سترګو پورې مښلې -
دَ مور دَ سترګو نه د اوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې ژړا نه
وه - دَ ماشوم ژړا دَ هغې په زړۀ کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ
زړۀ نه وينې څڅېدې - خو په خوله يې هېڅ نۀ شو ويلے - دَ
ماشوم لُور سره يې لګه دَ لېونو خبرې کولې ...." لُورې ستا دې
ماشوم څښې نه ذاړشم تۀ ولې دې ظالمې دنيا ته راتلې - تاته دَ
دې دنيا شرمخان نۀ وُو معلوم - تاته نۀ وه معلومه چې دلته دَ انسانانو
زړونه دَ کاڼي شوي دي - تۀ نۀ وې خبره چې دلته دَ نيا ګانو په جامه
کښې قصابانې هم شته ..... تۀ ولې راتلې هُن؟ ستا په سايادې
هم زړۀ نۀ زيږيدو - لونه خو تل دَ ميانو ونه زاړيږي قربانيږي،
نو... تۀ خو هم زما لُور يې کنه تۀ به نۀ راتلې - تۀ به دې ظالمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا ته نه راتلې چې دومره نه په عذابېدې او زما ځوند درسره هم
داسې نه په سرو تبه کو کېدے .... ته مړه شه لوړې - دې دُنیا ته ستا
ضرورت نشته - د دې خلقو زامن پکار دي زامن -

یو لوړ ته چې د پېدا کېدو حق نشته بنو اے لویه خدایه ته بیا
دا لونه ولې پېدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې ....
ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې د مور په زړه تیاره راغله بې هوشه
شوه - او خوره وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور د
دنیا د حالاتو نه بې خبره - د لوړ د ژړا انګولا نه بې پرواه په
زمکې بوړې بوړې پرته وه - خدائے خبر چې څه وخت يې خوابښې
پاس اوخته - ماشومې يې د مور د غېږې نه را وُشوکوله په زانګو
کښې يې ورلړه کړه او په انګور يې د خړخوړې کمبل وا چوله ....

د ژوند شپې ورځې تېرېدې د ماشومې دواړه پوندې سخا شوې -
دوه میاشتې مور او لور د ژوند شپې ورځې لکه په سور زنګار او
سرو سرو تبه کو تېرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لور
نه د ورځې سترګه پټه کړه او نه يې د شپې آرام اوکړو .... او
آخر بېګاه د زړغن د لوړ سختې معاف شوه .... (غریو) ماشومه
کله د کمل کېدو نه مخکښې اوژړېده - د مسېدو نه آګاه او ژړېده -
د غوړېدو نه آګاه او دوړېده .... نه يې سپېرلے رولېدو او ونه
د سپېرلي نه خبر شوه د ماځیګر نس چې زیړېدو نو ماشومه تور
خاوُروته او سپارلے شوه .... مور يې ژړل د پې يې ژړل - په
ژړا ژړا يې سترغلي پړسېدلي وُو - د مور د سینې پسې راوخ

شوې وو ـ خو د پښو څکو نکي د تورو خاورو د لاندې په ځوانه
خوب اوده وه .... مور شپه په الونو بلونو تېره کړه ـ او سحر
وختي چې ملا بانګ وېلو مور برقعه په سر ادیرې ته لاړه ...
لویه ادیره .... کنډر کنډر ، هیبت هیبت ادیره خاموشه
خاموشي ـ ذړه لړزوونکي او بوګنوونکي خاموشي ..... کېرچاپېره
قبرونه ـ ډېر قبرونه ـ بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په
دغه ښاریه کښې د دې د ماشومې لور قبر دے ته لکه د یو ورکوټي
تاج محل په رنګي ښائسته ښکاره شو ـ او ښائسته به ولې نه
ښکارېږو ـ د یوې مظلومې تېزنیه لې ماشومې قبر خو د تاج محل نه
زیات ښائسته وي .... مور د ځیلې لور په قبر ورپرېوته ـ قبر
له یې غاړه ورکړه ـ لکه چې ځیله ماشومه لورې سینې ته رانږدې
کړه ـ یو څو بې واره چغې یې اووهلې ـ او بیا .... ؟ ....
ورلورې تا بېګاه شپه په دې خوشي بیابان کښې یواځې تېره کړه ـ
وېرېږې خو نه وې ... ته خو به اوږې شوې وې کنه ... لېونۍ
زما سینه خو هم هغسې ډکه ده ـ راپاسه راپاسه چې په ځیلو
پښو دې مړه کړم لورې پښې خو دې بېګاه نه خوږېږي کنه ....
بېګاه خو به دې ډېر ونډو دلاسه تر تقې نه وې وهلې کنه .... ؟
او ته به بېګاه په ارام وې . بېګاه به دې اېله په آرام خوب کړے
وي .... لورې ما خو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو سترګو کښې
تېره کړه ـ زه خو بېګاه هم ناقلاره وم ـ ډېره ناقلاره ـ
دومره ناقلاره چې ذړه مې بس تق چاودو ـ اوس مې هم ذړه

څرکې وهلې - د دا تلو توان مې نه ؤ څو تاله را غلم - سا وے چې ښا
دا نوے کور اوګورم .... ډیر ښائسته دے - لورې ډیر ښائسته کور
دې دے دا نوے کور دې مبارک شه -

دَ مور په مړې کښې اواز اوښنتو - دَ اوښکو سېلاب دسترګو
نه راروان شو .... دغه سېلاب رو رو کمېدو کمېدو چې دوه اوښکې
ترې نه جوړې شوې - دوه ډنې رڼې اوښکې دَ کوکونه را بهر
شوې او دَ دواړو سترګو په ښوکښې لکه سپینې مرغلرې را حصارې
شوې - او څه ساعت پس چې دغه داوښکو مرغلرې دَ ښوونه
دقبر په کاونو را توې شوې نو .... دَ لور مور یوه آخرنۍ سلګۍ
اُووهله ..... لکه چې دَ مور زړه او چاودو .... اُو! دَ بد نصیبۍ مور
زړه په رښتیاء اوچاودو - دَ مور زړه چې دَ اولاد دپاره اوته چوي
نو نور یه دَ چا دَپاره چوي .... ؟

دَ مور دپاره په زوے او لور کښې فرق نشته - دا فرق دَ جاهلانو
دپاره شته - دَ ظالمانو دپاره شته - ګني دخدائے په نزد زوے او لور
یو برابر دي - نوائے دجهالت په تورو تیرو کښې پرتو رونړو - ائے دَکومې
او نفرت په ناولو جذبو ککړو رونړو او خوېندو دَ قدرت په قانون
کښې ګوتې مه وهئ - الله پاک چې څه کوي ښه ئې کوي - لور دَ زوے
نه په هیڅ لحاظ سره نه ښه ده - لور خو دَ زوے نه زیاته مینه ناکه ده - دَ
مور پلار دپاره په زړه کښې دَ مینې او محبت چې شانه ډیر جذبات
لري - لور خو رحمت دے - هم دغه لور صیاله دچا خورشي دچا دَ
[illegible] دچا مورشي - نوائے دخدائے دقانون خلاف بغاوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوښکو خوا بنیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر نه ووېرېږئ - ګورئ د الله تعالی انتقام ډېر سخت دی - د ظلم انجام ګورئ ډېر بوګنوونکی دی - او د زړغون ښځې - ای دیوې بدنصیبې تور بدنصیبې سورې - ستاسو د دواړو ځنګونه نصیب شه - په دې دنیا کې د دنیا وسېدونکو ډېر اوښکې توی کړې دي اوکړولي - اوس مو دغه جهان خوشحالي نصیب شه - آمین -

جینه

ع په مرګ به دواړه سره مړه شو
ارمان مې دا دے چې به ځنکښې روشنو نه شو

دَ مرګ هیڅ پته نهٔ لګي هیڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله

کوم ځائے او څهٔ رنګې مرم - مرګ ډیر چې اتیاره څیز دے دَمرګ

دپاره دَ څهٔ نیټې دَ وخت او دَ عمر قید نشته - او که شته نو

هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ یوه ناګهانې حادثه ده -

مرګ یو ناګهانې شرک دے چې

په چا داړ یو ځې او خپلې ځوانړۍ ښځې ورته په مړي غنښې کړي -

څومره ماشومان په ماشومه ځته

مرګ دَ لحد تورو خاورو ته او رسول

څومره ښکلي ښکلي ځوانان چې

د پلارانو دَ ملاتیر او دَ میانو د سترګو تور وُ

دَمرګ نا ترسه څپیړې

د دنیا نه پورته کړل

څومره پلاران اوژړیدل ؟

څومره میاندې بُورې شوې ؟

او څومره تورې سرې کُونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې !

او هغه تورې سرې

چې څوک د پلار د کوره

دې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کېنې

په سره ډولۍ کېنې

د خاوند انو کورونو ته راغلې وې خو د خپل تقدیر نه خبر نه وې

د خپل قسمت نه خبر نه وې

چې دا سره ډولۍ د دوئ

د غمونو په لور .... مصیبتونو په لور او ازمېښتونو په لور آخرنے

سفر دے او هر کله چې دا سفر پوره شي نو د بد بختۍ او

بد نصیبۍ یو نوے دور په شروع شي -

جبینه ! .... هغه ښکلې او ښائسته جبینه -

هغه د ګلاب ګل به ئې چې د مخ نه شرمېده ، هغه چې شفق به

ورته پسخېده -

هغه جبینه ! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه - دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بیانولے -

جبینه ښکلې وه ،

خو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نه وُ -

که د جبینې د ښائست ذکر به جینکو په کوړونو کولو

نو د اکبرخان ښکلې ځوانۍ به په حجرو کښې ستائیلے شوه -

جبینه که د ګلو غنچه وه نو اکبرخان د ګلاب ګل -

جبينه كۀ دَ جو نو درځو وه، نو اكبر خان دَ ځلمو آدم خان وُ.

دوه ښكلي، يو ه پېغله او يو ځلمے
دَ تورۀ نُور او دَ تورۀ زوے.
دوا ړه دَ يو نيكۀ اولاد

ښكلي رشته وه - ښكلي جوړه وه - ښكلي سيالات وُو.

اوُځكه خو چې دَ اكبر خان مور د جبينې دَ غوښتو دَ پاره مځوي كوه لاړه نو .... خدائے خبر چې څۀ چل وُ.

خو نن جبينې ته د نجيلي چاچي راتګ څۀ بل رنګ ښكاره شو نن به چې مخفر نجيلي چاچي ته مخامخ كېده نو شرميده به تورې او دغه وجه وه چې ځنګه ئې چاچي په كوټه رابسكاره شوه جبينه لاړه په كوټه كښې پټه شوه.

دَ اكبر خان مور د راتلو سره دَ جبينې دَ مور سره خبرې او چپېړله - جبينې دَ مور او چاچي خبرې اوريدې دړۀ ئې چې واو درزيدو. تۀ پو هيده چې دا ولې دَ ځان نه ئې تپوس اوكړو جبينې دا ولې؟ دا ولې نن ستا دا زړۀ دا سې چې قابو درزېږي اے زړۀ دا سې بې قابو كېږه مه - كۀ نن تۀ بې قابو شوې كۀ نن تۀ دَ قابو نه اووتې نو زما دَ ژوند ټول ارمانونه به كوډ ے چُوره چُوره شي -

جبينه! دَ ځان سره لګيا وه، او چې دَ خيالاتو دَ سمندر ته را بهر شوه نو دَ مور غږ ئې تر غوږ و شو.

دَ جبينه خو ستاسو امانت دے خودې چې كله ستاسو خوښه

وي ،، نچېل کورته ئې بوتلې شئ -

لاړه د جبینې او اکبرخان دنیا بدله شوه - دواړه به هروخت
دیوبل په خیالاتو کښې چپه چپه وو - د یوبل په تصوّر کښې
به ئې د ژوند شپې ورځې تېرېدې - د خیالونو او تمنّو دنیا
یوه رنګینه دنیا - د ارمانونو او خوشحالو دنیا - یوه داسې دنیا چې
د دوو مینو زړونو دروازې پکښې په یوتوله وه - حرکت ئې په
یورفتار ؤ -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو
پړقا نوره هم سپوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د مخوا په نسبت زیاته ښکلې او
ښائسته ښکارېده ټوله فضا او ټول ماحول -
د ځوانۍ په رنګینو کښې راو نغښتے شو -

اؤ! دوه مینې زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتیا تابیا
اوکړي نو ماحول ورته همدغه رنګې رنګین ښکاري - لنډا دا
چې د ژوند شپې ورځې د رنګینې دنیا په تصور کښې په تېرېږي
تېرېږي اؤ چې اکبرخان د ابجینۍ د کورې وا خسته نو مور
پلار ئې د وادهٔ بند بنا اوکړه - د وادهٔ نېټه کېښودے شوه
جبینه په ګُنج کښې کېښناسته -

ګُنج ..... چې د مور پلار په کور کښې د جینۍ د ناستې ځائے
وي چې جینۍ پکښې مېلمنه وي -

خدائے خبر چې څهٔ چل ؤ - د جبینې په زړهٔ کښې ویره غونډې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه - خدائے خبر چې څهٔ چل وُ چې نن دَ جبینې دَ زړهٔ په دروازې کښې هغه تلوسه نهٔ وه - هغه خوشحالي نهٔ وه - هغه دَ خیالونو او تصورو رنګینه دنیا جبینې ته څهٔ سپېره سپېره او ورانه ویجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو لګېدلو لړزو لکه چې چیچل کول دَ هغې زړهٔ غوښتل چې داسې لړزې دَ لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه پښې په ځنګو ځنګو اوبو اوو ښځې - چې دا سوے ئې لږ په قلار شي - خو جبینې داسې نهٔ شو کولے - ځکه چې هغه په ګُنج کښې ناسته وه - شپه تېره شوه .... غرمه شوه - ماښُکر شو - ماښکر وُرا .... او ورپسې جنج راغلو دَ جبینې اوربل ځوړ شو .... ښایسته ئې یو په دوه شو هرچا دَ ناوې ښائست او ستائیلو -

په خوشحالو او ننداړو ډولۍ پورته شوه -

دَ الا الا په چغو سورو او د ټوپکو نو په ټکار کښې ډولۍ دَ اکبرخان په کوټه ورننه شوه -

او ددې ځائے نه دَ جبینې دَ ژوند دوېم دور شروع شو -

اکبرخان به دَ جبینې سترګو ته کتل - ډېره ډېره ګرانه وه =

په جبینې هم اکبرخان کم ګران نهٔ وُ -

دوېنې کورو - دَ خوشحالۍ او اطمینان ورځې شپې وې چې تېرېدې - اکبرخان انجنئیر وُ - او یوه ورځ داسې راغله چې هغه دَ اعلیٰ تعلیم دَ پاره لندن ته روان شو -

دَ رخصتېدو په وخت ئې جبينې ته اووې .

„ جبينې خفه کېږه مه زهٔ به کهٔ خېر يې زر د راشم "

„ څومره زر به راشې اکبرخانه "

„ بس که خېر يې دوه کاله دي د سترګو په رپ کښې به تېر شي"

„ دوه کاله په دَ سترګو په رپ کښې تېر شي "

اکبرخانه تهٔ نهٔ ئې خبر چې دَ جدائې يوه لمحه هم لکه دَ کالے

هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېر شي"

„ جبينې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خوشحالهٔ اوکړم" ؟

„ اکبرخانه خدائے خبر چې زما دا زړهٔ ولې دومره ناقلاره دے .

ستا لندن ته په تلو زما زړهٔ ولې دو بېږي . ستا په دې تلو کښې

ما ته خپله تباهي ولې ښکاري ؟

„ نادانې جبينې ستا څهٔ خيال دے چې ستا اکبر به کښې تا هېره

کړي ؟ "

„ تهٔ په ما دا سې بدګمانه ئې "

اوُ هوره ښځه په خپل خاوند باندې تر څهٔ حده پورې بدګمانه يي .

زما ستا په مينه باندې باور دے . ولې بيا هم زما زړهٔ ..."

„ د زړهٔ نه وسوسې اوباسه . پښتون په ژوند کښې يو ځل

مينه کوي . بيا بيا نهٔ کوي "

„ اوخوره ددې ماشومې لونګينې په سر قسم .

اکبرخان دَ لونګينې په سر دوا ره لاسونه کېښودل اوُ دَ جبينې

سره ئې لوظ اوکړو چې زهٔ به تا نهٔ هېروم " جبينې په

ژړېدلو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه يې ورته اووې

ﻫ په مرګ به دواړه سره مړه شو !

ارمان مې دا دې چې به مخکښې روستو شو نه

اکبر لاړو په کوڅه اووتو - جبينه کوټې ته ننوته په کټ کښې پر مخې پرېوته او په چغو چغو يې اوژړل -

هم د غه رنګ تکرونه په ماښاموتو او ماښامونه په تورو شپو بدلېدل - په هره دوشنبه ورځ به د اکبر خط راتلو - د جبينې سره د مينې لوظونه به پکښې تازه کېدل - جبينې به د يو خط ته تر بل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -

خطونه رو رو کمېدل د دوې ورځې نه خط هفتې ته اورسېد او - او د هفتې نه خبره مياشتو ته اورسېده د اکبرخان په خطونو کښې د مينه ناکو الفاظو ځاے سپوړو سټغو او بې مطلبه خبرو اونيولو -

جبينې به د لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط ليکلو خپل لوظونه به يې ورته يادول - د لونګينې خبرې به يې ورته ليکلې - ورته به يې ليکل چې لونګينه زما ډېره خوښه ده ځکه چې ددې سترګې بالکل ستا په شان دي - اکبره لونګينه دې ډېر ياده وي - اوس يې بابا هم زده کړي دي - په تو تو ی ژبه خبرې هم کوي - خو ددې دومره اوږد خط په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راتلو - زه ډېر نا اوزګاره يم دومره نا اوزګاره چې تاسو ته د خط ليکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سره هم نشته -

لاړه جینه د فکرونو او وسوسو په سیند لاهو شوه - د اکبرسره اوس دومره وخت نشته چې جینې ته خط اولیکي؟ د جینې زړه ټکه اوخوړه .... او چې څه وخت د کلي یو بل زلمي د لندن نه راغلو او دا خبرې راوړې چې اکبرخان هلته بل واده کړے دے - نو جینه لېونۍ شوه - بالکل لېونۍ - جامې یې اوشلولې - د سرو ویښته یې په موټو موټو راوشوکول او که لونګینه ترې نه خوا ښې زخوا کړے نه وے نو شاید چې په سرې به یې ورته زور کړے وُو - ډېره لویه صدمه وه - د جینې نازک زړه دومره لویه صدمه داسې په اسانه نه شوه زغملے - خو انسان له خدائے پاک ډېر صبر ورکړے دے - څو ورځې د لېونتوب دا چپه وه - رو رو د جینې زړه د حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صوبر شوه نو چېله لُور لونګینه یې راتې غاړه اېسته په چغو چغو یې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستا دا سترګې د بې وفا اکبر په شان نه وے - زړه مې غواړي چې دا دواړه سترګې در له ړندې کړم - چې ستا دا غټ غټ کاتې ویلي شي - چې ستا دا چپې چپې بانړه بوټي سوځلې شي - وېرم چې دا د بې وفا اکبر نخښه ستا دې سپین مخ نه را وُشوکوم خو ...... څه اوکړم هیڅ هم نشم کولے لُورې - ته زما لُورې زما د بېلتون د تکو تورو شپو ملګرې زه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خپل پاتې ژوند ستا په مینه پورې تېروم .... نو څنګه
به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدايي لمحې ډېرې
بوګنووُنکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپېرې شي په
جدايي کښې خو د جدايي د ژوند شپې ورځې په غنو په
اغزو تېرېږي - زهٔ به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو
څرنګ تېر کړم - د خاوند جدايي خو د ښځې د پاره مرګ دے
..... زهٔ هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې ....
خلقو ته په ژوند ښکارم خو اکبر زما په ځوانۍ پورې
خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څهٔ زغملے شي خو په مینه
کښې شریک نشي زغملے هغه چا ته په کړېده چې -

هره ناپسنده به دې یوسم
یو دې په مینه کښې شریک نهٔ قبلوُمه

هر څهٔ وُو - دولت وُ جایېداد وُ خپل خپلوان وُو، خو ....
ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د
سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوندوني مړه شي ....
غم د جبینې زړهٔ ته پرېوتو - هغه د چا خبره چې په زړهٔ ئې
کوښے اولګېدو .... نرے رنځ ئې شو شروختې تبه
او ټوخے .... او یو ورځ زېړے ماښام چې په جبینې بېهوشي
راغله، نو په اشاره ئې لونګینه ځان له راوُغوښته - لونګینه
مور ته رانژدې شوه - د جبینې نظر د لونګینې په غټو غټو
سترګو پرېوتو - زړې سترګې ښتې کړې - لونګینې د مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سینه سر کېښودو په ژړا شوه - د مور د سترګو نه داوښکو سیلاب دا روان وُ - په تړ تړی ژبې د ګور سره ګیا وه -
بې وفا اکبره د ژوند په آخرنو سلګو کښې هم را ښکاره نشوې -
لږ څو به را غلے وے - زما د زنګدن دا سلګۍ څو به دې لږې ییمن لې وې - زما څو دا خیال وُ چې موږ دواړه به یو ځائے مرو -
د مرګ په څوشې لاره به یو ځائے سره څو ..... اکبره که ستا یاد شي نو ستا د رخصتېدو په وخت درته ما دا ټپه کړې وه -

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو

ارمان مې دا دے چې به څلکښې روښتو شونه

نو اے دیورپ په رنګینو کښې ورک شویه اکبره جبینه روانه ده یوا ځې روانه ده زړهٔ چاؤدې روانه ده ته څو خوشحاله اوسې هر ځائے کښې چې یې - څو د قیامت په ورځ به ستا ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ....
او چې څوا ښې لونګینه د مورد سینې ته راپورته کړه نو جبینې یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله اوښکي دا رواني وي او د جبینې په زیړ مخ په زیړو انګو اول سپینې سپینې او بیا زیړې زیړې غوندې څورې شوې او بیا اوچې شوې -

حِرص

(اسویلی) او... دچاپه سترګو چې د حرص پردې را واوړي هغه انسان بیا دَ انسان په جامه کښې حیوان شي - حِرصي انسان بیا چیچل کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - توبه خدایه توبه انسان څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا دَ دې څو ورځې ژوندون د پاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښهٔ مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - کهٔ اعتبار مو نهٔ کیږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه یادګارونه به درته اوس هم دَ سید خان د حرص داستان دَ حال په ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم دَ سید خان په ناپاک کردار دَ غم اوښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان دَ مشر ورور امیر خان دَ مظلومیت قیصه په سترګو بیانَوي - رونړو کهٔ تاسو ګل آباد ته نهٔ شئ تلے - کهٔ تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نهٔ شئ لیدے نو دا د غم داستان به درته زهٔ بیان کړم - راشئ چې دَ انسان په جامه کښې دَ شوځ قصه درته زهٔ اوکړم -

امیر خان د ګل آباد کلي خان وُ - ډیر درونډ - ډیر ښه خوب او ډیر دَ عزت خاوند وُ - دَ دې امیر خان دَ کشر ورور نوم سید خان وُ - دَ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د امیرخان هومره جایداد و. نو په دغه جایداد د سپین خان د حرص تنده سړه شوې نه وه. هغه په خپل جایداد کښې نور زیاتوالے کول غوښتل. او ددې د پاره د ډېرې مودې نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه څو د حالاتو انتظار ئې کولو.

راځئ چې د څه ساعت د پاره سپین خان پرېږدو. او امیر خان له به لاړ شو. امیرخان چې څنګه په ظاهره دروند ښوېږدے، داسې ورله خدائے ښوئې هم موړ او دروند ورکړے دے. د امیرخان یو زوے و "فرید" دلسو کالو ما شوم. دومره ښائسته و لکه د ګلاب ګل. سور سپین. غټې غټې سترګې. پلن تندے. لوړه دسکه پوزه. فرید په پلار ډېر ګران و. ځکه چې هم دغه یو زوے ئې و. نور اولاد ئې نه و. نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار د زړه ټکور و. امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپخین مونځ له ښار ته تلو. هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هر پشکال سخا ګرمي وه امیرخان سم د سحره پاکې جامې واغوستې څادر ئې په اوږه کېښو او ښار ته روان شو. او د تلو په وخت ئې فرید ته تاکید اوکړو چې بهر ته لا مبا د پاره لاړ نه شې څو فرید چې د غرمې ډوډۍ روخوړه نو مور ته ئې اووے چې زه په بهر کښې لامبم نو سمدستي راځم. مور ډېر منع کړو څو فرید لاړو د کوڅې نه اووتو. په لاره کښې ورسره خپل تره سپین خان ملګرے شو. سپین خان په خبرو خبرو کښې فرید د کلي نه بهر ته باغونو ته بوتلو. او څه وخت چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته اورسېدل. نو سپین خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناساپه فرید د مړي نه اونیوو - په مزکه یې ناسوملولو او دواړه
پښې یې ټکه د شور څخ دخپل ورارهٔ په مړي ختښې کړې فرید د پرې
لستي راوټکولې - دَځان د خلاصولو د پرې وسې یې وکړې خو دَ
سید خان دَ څوتړو پښو نه یې ځان خلاص نهٔ کړے شو - لندهٔ دا
چې بقې ستړې یې راووتې - په خوله کښې یې ځګونه راغلل او
آخر څخ شو.... فرید ساه ورکړهٔ دَ خپلو ناولو ارادو دَ تکمیل دپارهٔ
چې حرصي انسان دخپل خون ورارهٔ په وینو خپل لاسونه سره کړهٔ
روبیا....؟ د تمکنه غوږې په خاموشۍ کښې سید خان د مور
پلار دَ کې یو نیازبین زوئے لاش دمزکې نه راپورته کړو او ځت
دَنهر اوبو ته یې او سپارلو - چې نکه دَ مور دَ غېږې په شان
فرید په خپلو ځانګونو کښې را غونډ کړو او ځان سره یې تل ته
ښکته کړو -

دَ فرید دَ مور زړهٔ ناقلاره وُ - کله کوټې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تېرېدو دَ مور په زړهٔ کښې قسم قسم شکونو
غزونې کولې - پرېشاني زیاتېده دَ زړهٔ حرکت چې وره کېدو -
فرید ولې را نغلو - ولې یې دومره ناوخته کړو - دهٔ ته دَ مور زړهٔ
نهٔ دے معلوم چې .... زما زړهٔ دَ فرید په نهٔ لید وڅومره خوږېږي
څرېږي وي څو مور غریبه نهٔ وه خبره چې فرید سره څهٔ کانې وشوې -
کومې نوې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپښین بدله شوه
او د مور پرېشاني نوره هم سیوا شوه - چې شمېره وسوسې
یې په زړهٔ کښې راپیدا شوې - قسم قسم شکونه او گمانونه

په زړۀ کښې ګرځېدل - وخت په تېزۍ سره مخ په وړاندې روان
وُ - لاړو ما ښځينه په ماځيګر بدل شو خو دَ فريد هېڅ پته ونه لګېده -
او تېر ماځيګر چې اميرخان دَ ښار نه کور ته راغلو نو دَ فريد مور ورته
ټوله قصه تېره کړه - اميرخان هم په هغه پښو دَ کور نه ووتو او دَ
فريد په لټون پسې ئې سرې خوارۀ کړۀ خو تر ماښامه پورې دَ
دَ فريد هېڅ پته رونه لګېده - دَ اميرخان زړۀ ټکه اوخوړه خو....
هېڅ نتيجې ته ونه رسېدو - په خپل کلي ورور سيد خان پسې ئې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو اميرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سيد خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې ئې اولټوو
کېدے شي چې په نهر کښې ئې لامبل ماشوم وُ او ډوب شوے وي -
دکلي خلق راغونډ شول لالټېنونه په لاس دَ فريد په لټون
پسې نهر ته روان شو - سيد خان هم دَ دې خلقو سره ملګرے وُ -
او هر کله چې دا خلق د باغ خوا ته ورسېدل نو په نهر کښې دَ
ونو په يو پې جنګله کښې دَ فريد سپين لاسونه او ښپې دلالټېنونو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش دَ نهر نه راوويستے شو
او په غاړه باندې په شين کبل واچولے شو - دَ فريد سترګې بقې
بقې راوتې وې - پلار ئې خپل نياز بين زوئے په خپلو لاسونو کښې راپورته
کړو - دَ اميرخان زړۀ غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
ځپه خوله خاموش زوړند سرونه مخ په کلي روان وُو - اميرخان
سر زوړندے په خپلو ځانګو نو کښې نيولے مخکښې مخکښې او نور خلق

ورپسې روان وُو - او چې څه وخت دا ډله د باغ منځ ته را ورسیده نو
.... ناګهانه د کلاشنکوف یو باړ او چلیدو - امیرخان په مخ دا پرېوتو
د زوئ لاش لاندې او د پلار لاش پرې دپاسه په وینو کښې لېت
پېټ پراته وُو - خلقو درې منډې ترې او وهلې نو د شپې په
تیاره کښې هیڅ پته او نه لګیده چې دا هر څه ولې او شو؟ دا چا
او کړه .... د کلي نه کټ را اوغوښتے شو، په یو کټ کښې پلار او
زوئ دواړه غاړې غړې واچولے شول - او هر کله چې دا کټ په
کوټه ور د ننه شو، نو رونړ زړه به درته هغه نقشه څنګه بیان
کړم - ماسره دومره دردېدونکي الفاظ نشته، ماسره داسې په غم
لړلي الفاظ نشته چې زړه به دغه زخمي زخمي واقعې نقشه راکاږم -
د قریب د مور هغه لېونۍ لېونۍ چغې هغه څیرې ګریوان او
بېړ سر .... توبه خدایه توبه دومره لوئ غم - داسې ښکاریده
لکه چې د آسمان فرښتې هم په ژړا دي - داسې معلومیده لکه
چې ټول کائنات یو سلګئ شو - یو ژوره سلګئ یو داسې
سلګئ چې د هرچا په زړه کښې ئې پرهر جوړ ولو - هرڅوک دامیرخان
او د هغه د زوئ قریب په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُو، دومره
خفه وُو - چې د دغه خفګان د بیانولو دپاره ماسره الفاظ نشته -
ماسره حوصله نشته .... او سباله چې د غېرګې جنازې د کوټې نه
او وتې، نو د قریب د مور لکه چې زړه او چوده - په زړه باندې ئې
داسې تیاره راغله چې دغه تیاره بیا په دنیا بیا له نشوه - دغه
تیرې د امیرخان تبر او د قریب مور هم د قبر تورو تیرو ته اورسوله -

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر تپوسونه اوشول - تفتیشونه اوشول، تپوسونه اوشول تو
دده وراڼې ماشومې سره راښکاره نه شو - لاشعوري طور د سپېد خان
حرکات سکنات داسې وو چې د پولیس پرې باندې شک راتلو
د هغه حرکات سکنات داسې وو چې لکه د غل په بڼه نس وي -
سپېد خان خپل ضمیر ملامته کړ و چې دا مې څه اوکړه - د جائیداد د پاره
مې رول د خپل نیازبین وراره په مرګ زور کړو - او بیا مې د خپل مشر
رور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څه اوکړه دا ما ولې
اوکړه - ننداره چې د سپېد خان مرضمیر راژوندے شو - او دے
ئې دومره ملامته کړ و چې یوه شپه ناساپه راپاسېد و ټوپک ئې
راواخستو - کړ دنې ئې ملا ته واچوله او په کوټه اووتو ......
سپېد خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچي ئې پرېښودل -
او لاړو د تورو غرونو مسافر شو -

سپېد خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سپېد خان نه قدرت
انتقام واخستو - داسې انتقام چې د سپېد خان ژوند - د سپېد خان کورنۍ
د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به
د خلقو یاد وي -

رو نو ! راشئ اوګورئ د ګلاآباد کلي هغه کنډرونه نن هم
د امیرخان په مظلومیت او د سپېد خان په بربریت د غم اوښکې
څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سپېد خان دوزخي -
د الله تعالی انتقام ډېر بوګنوونکے دے - د ظلم انجام ډېر عبرتناک
وي - اے د دنیا په مال او جائیداد پسې لېونو رونړو مه کوئ ظلم

مه کوئ - جائیداد و نه چا ځان سره قبر ته نه دي اوړلي - مړکه چا ځان سره په سر نه ده ګرځولې - دا هر څه پاتې کېدونکي دي - دا هر څه به د لته پاتې شي - او هر څوک به د وه لاس او دوه پښې د قبر تورو خاورو ته او سپارلے شي - نو بيا؟ بيا دا چې د حرص انجام ډېر بوګنونکے وي -

۵

ارمان به هغه وخت کښي درشي

چې کټ دې واخلي تورو خاورو ته دې وړينه

شمشیرکاکا

اے لوید خدایه، اے عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمېره مخلوق
کښې ستا په دې بې شمېره بندیانو کښې نېکان هم شته، بدان هم
شته، ښهٔ هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې
داسې هم شته چې ستا دَ قهر و غضب نه شپه ورځې په لړزان دي -
چې ستا دَ ویرې نهٔ حراموته شا کړېږي - بد و چارو ته ئې شا کړېږي -
او داسې انسانان هم شته چې دچا دَ ژوند هره لمحه په ګناهونو
کښې تېرېږي چې دچا هر قدم دَ بدۍ په لور پورته کېږي - زهٔ
پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څهٔ فیصله کړېده -
نهٔ پوهېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا دَ دوي دا
خیال دے چې دوي سره به دَ قیامت په ورځ دَ دوي دَ عمل حساب
کتاب نه کېږي - کهٔ چرې دَ دوي دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته
خبرې دي - دا ټولې د نهٔ منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے -
دَ قیامت په ورځ دَ حساب کتاب په ورځ به دَ هرچا سره دَ ذرې ذرې
حساب کولے شي -

دَ دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې ګناه کوونکے ګنهګار دے
او دَ قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوی خدایه مجرم دے او د دې جرم سزا به ورکولے شي - هغه لوی خدایه دوزخ د ګنهګارانو د پاره د مجرمانو د پاره - د قاتلانو د پاره د منکرانو د پاره جوړ کړے دے - په دې وجه زه درته منت کوم چې رونړو داسې بې پروا کیږئ مه - داسې بې سره کیږئ مه - هسې نه چې اوبه د ورخه تېرې شي نو بیا به ګوره خبره کړا نه شي - هسې نه چې د ژوند ګهړۍ ناګهانه پوره شي نو بیا به ګوره د توبې وخت هم نه وي -

اے لویه خدایه مونږ انسانان کړې - مونږ نېکان او صالحان کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښه بد کښې تمیز اوکړے شو - چې ستا په ښودلې شوې لار باندې روان شو - چې د ګمراهۍ او بدنامۍ په تورو تیرو کښې را نه لاره خطا نه شي - چې په ناپوهۍ کښې د تباهۍ تورو تیرو کښې ورک نه شو -

اے عظیمه خدایه! په دې کښې شک نشته چې تا انسان اشرف المخلوقات پیدا کړے دے - په ټولو مخلوقاتو کښې اشرف د عزتونو خاوند - د مرتبو خاوند نه .... هله چې انسان په صحیح معنو کښې انسان وي - چې انسان د انسانیت په چوکاټ کښې د ننه ژوند تېر وي - چې انسان په ښغه لار روان وي - او هر کله چې انسان د انسانیت د دائرې نه اوځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي - چې انسان د انسانیت د چوکاټ نه بهر اوځي نو بیا ترې انسانیت هم ~~انسان خوښيږي~~ -
... نو شرم د اړل کوي - شرم ماتول کوي - شرم خوړل کوي نو
... چې ... وي - چې د لوږې د لاسه مجبوره شي - چې به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګېډه نه‌ړشي نو هله .... کله چې په ګېډه موړ وي نو په ځنګل کښې د ونې د سورې لاندې په ښه سترګې پو ځوانه پروت وي، که دنیا تېرېږي دا تېرېږي نو غم غرض پرې نه کوي -

او انسان؟ انسان چې موړ شي نو داړل کوي -

انسان چې موړ شي نو ظالم شي -

انسان چې مالداره شي نو حرص ئې زیات شي - او د بل په مړی غلې کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -

نو اے ړونو! زه تاسو ته دا تپوس کوم - تاسو ماله د دې خبرې جواب راکړئ چې د دا سې انسان ته کښې شرم ښه نه شو دا سې انسان کښې د حیوانیت د درجونه لاندې پرې نه وتو -

ولې پرې نه وتو - د دا سې انسان نه حیوان - بلکه شرم په چې کار ئې د خپلې ګېډې د تنور د کولو دپاره د ژوندو حیوانانو او انسانانو داړل دي - د دغه شرم نه هم دا سې حرصي انسان په چې د خپل حرص د تندې سړولو دپاره د بل انسان په مړی چاړه راکاږي بد تر دے - پرېوتے او د نفرت جوګه دے - او دا لاځه کوئ - دا خبره به پرېږدو - بل مثال به درکوم بل حقیقت به درته په ګوته کوم -

تاسو ماته دا او وایئ چې سپی تر څو پورې وار نه وي راوړے نو سپي پرې بانډې غم غرض کوي؟ - تاسو چرې لیدلي دي چې یو سپي چرې سپي ته لاره نیولې ده - یو سپي سپي ته ئې په بد نظر کتلي دي - د غسې هر یو ځناور به را واخلو - د هر ځناور مثال به مخکښې کېدو چې په دې حقله یو ځناور هم د مقرره حدونو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجاوز نهٔ کوي - بلکه د تجاوز د کولو مثال قدر له هم زموږ په
مخکښې نشته په ځناورو کښې دیو صنف ځناور به هیڅ کله د خپل
مخالف صنف سره د هغې د مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل او نهٔ
کړي - غیر فطري حرکت به ورسره او نهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالی ورله د اشرف المخلوقات درجه
ورکړې ده ، دے چې د انسانیت د دائرې نه او ځي - نو دے د حیوان
نه بدتر شي - په دهٔ باندې سترګې پټې شي د شرافت ټول
زنځیرونه اوشلوي، دے بیا خور نهٔ پیژني دے بیا مور نهٔ پیژني - دے
بیا خپله نهٔ پیژني، پردی نهٔ پیژني نو تاسو نه زهٔ پوښتنه کوم -
چې اے او نو داسې انسان کښې د انسان بللو جوګه دے - داسې
انسان کښې د حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان کښې د سپي غوندې
د ګنده حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نهٔ دے - او نو دوه لاسونه
او دوه پښې - دوه غوږونه او دوه سترګې او ژبه د انسان نه انسان
نهٔ جوړه وي - انسان د انسانیت نوم دے - انسان د شرافت نوم
دے - انسان د اخلاقو نوم دے - او په چا کښې چې دا څیزونه
نهٔ وي دا خوبیه نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غواړم
چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان وئیلے شم او نهٔ بل - ځکه چې
داسې انسان د الله تعالی د طرفه مقرر کړے شوې حدونو نه تجاوز
کړے دے دهٔ د خدائے د لارې نه او ګرداني کړې ده نو ...... داسې
انسان ته به څوک څنګه انسان او وائي -

اے لویه خدایه! ته په خپل فضل وکرم سره موږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان
کړي چې په ښه او بد کښې تمیز او کړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه
دے که چرې انسان غافله نهٔ وے - ناپوهه نهٔ وے - احسان
فراموشه نهٔ وے نو دهٔ به د الله تعالیٰ دا بې شمېره احسانونه ولې
هېرول دهٔ به د مور پلار سره بې رخې ولې کوله - د هغوئ بې عزتي
به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد د پاره د کعبې حیثیت لري - چې د
پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې
د اولاد د پاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد
سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نهٔ دے - د مور پلار په بې عزتۍ
به کني الله تعالیٰ نهٔ خفه کېږي ولې به نهٔ خفه کېږي - څوک چې
د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور
ناراضه کېږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا څنې څنې اولاد د الله تعالیٰ د دې
اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې
د مور پلار سره په ترس چلېږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه ،
داسې سرکشه ، او دومره احسان فراموشه شي ؟ . . . .

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي ! - ډېر ښهٔ سړے وُ - ډېر
نېک انسان وُ څو .... ډېر زړهٔ چاؤدے د دنیا نه لاړو - د دنیا ټول
غمونه او مصیبتونه را یو ځائے شوي وو او د شمشېر کاکا ژوند

توپي نه بچوړ شوے ؤ - د شمشېر کاکا د ژوند دویم نوم غم ؤ -
اوښکې او سلګۍ چې د ژوند په آخرو ورځو کښې د هغه ملګرے شوے
وے - سلګۍ چې په آخر عمر کښې د شمشېر کاکا په شونډو ومښته
شوې وې - د هغه ټول ژوند یوه سلګۍ وه یوه داسې سلګۍ چې
د هغه د زړه هر هر زړه د تل نه به راپورته کېده - د هغه د
زړه د مسېدونکو زړهونو نه به راپورته کېده - د هغه د زړه
د تناکونه به راپورته کېده - د هرې سلګۍ سره به د شمشېر کاکا دا
خیال ؤ چې کنې درد به لږ قلار شي ځرېکې به لږې په آرام شي - خو
د هغه دا خیال غلط ؤ دردونه او غمونه، ځرېکې او فریادونه اوس
د هغه د ژوند سره بیخي غاړه غړې شوي وو - او چې ژوند ختم شو؟
نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په توره غرونو
سر شول -

اوس د شمشېر کاکا په رګونو کښې نه وینه زغلېده او نه د
هغه په شونډو اوچې سپېرې سلګۍ خورېدې - اوس د
هغه په سینه کښې نه زړه هر هر زړه حرکت کولو او نه د زړه د
تناکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هر څه یخ یخ شول -
چې شمشېر کاکا یخ شو نو زړهونو هم خولې وروستې - تناکې اوچول
او سلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا! نه یم خبر چې د مرګ په وخت به ستا احساسات
څه وو - چې تا به څومره په ناخوالې مرګ ته غاړه ایښودلې وي -
چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے غم ژړلیه شمشېر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې ښیاسته شه - دَ دې کهاخ ژوند په بدل کښې دې دَ هغه دنیا ژوند دَ خوشحالو نه ډک شه - کهٔ دلته دَ دنیا په اوسېدو شکو کښې انصاف نشته نو نه به وي خو دَ الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته . بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

رونو دَ شمشېر کاکا دَ ژوند قیصه، دغمونو قیصه ده - دَ اسوېلو او فریادونو قیصه ده، دَ دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کښې عبرت دے خو دَ هغه چا دپاره چې د چا دَ زړهٔ سترګې بیناوي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیر ئې مړ نه ژوندے وي -

داسې مې یاد شي لکه دا ساعت چې دَ شمشېر کاکا زوے ګل شېر پېدا شو نو ډېرې خوشحالۍ اوشوې - دَ شمشېر کاکا دَ خوشحالۍ هېڅ حد انتها نهٔ وه - هغه خوشحاله وه چې دَ هغه دَ جائېداد مالک پېدا شو - دَ هغهٔ وارث پېدا شو دَ هغه ملا تړ پېدا شو نو ځکه خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

ګل شېر دَ پلار ایکې یو زوے، دَ مور دَ سترګو تور او دَ پلار دَ زړهٔ ټکور، ډېر نیازبین وُ - دَ مور پلار د غه ایکې یو نیاز بین زوے په نازونو نعمتونو کښې دَ ژوند شپې ورځې تېروَلې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلېدے - لاړو له نخېره ګل شېر زلمے شو، او شمشېر کاکا دَ ګل شېر په واده کښې سستي اونهٔ کړه او سمدستي ئې ورله واده اوکړو - دَ ګل شېر دَ واده په

پرومبي کال د ګل شېر مور مړه شوه شمشېر کاکا کونډ شو. یواځې شو،
د ژوند په لویه لاره تګ خو یو لوے شوا خون وُ. خو شمشېر کاکا د ګل شېر
په وجه د تنهایی احساس ځان ته نږدې نهٔ پرېښودو. د ګل شېر
بچې شو. ماشومان شو، هغه د خپلو بچو سره مشغول شو. او
داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو. پلار یو فالتو
څیز شو یوه بې کاره پرزه شوه. کله کله به د خپلې تنهایی
احساس ئې په سینې پورې نیولے وُ. د خپل ژوند نه خوشحاله نهٔ وُ.
ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالئ اوس ګل شېر پورې غوټه
کړې وې. او ګل شېر د پلار نه بې پروا د ژوند په دګی سکه
بې مهاره روان روان وُ. دولت وُ جائیداد وُ. دومره جائیداد چې
ګل شېر پرې خانې کوله. دا جائیداد ګل شېر نهٔ وُ پیدا کړے. دا
د شمشېر کاکا د سر خیرات وُ چې ګل شېر پرې خانې کوله. ګل شېر
خانې کوله او د هغهٔ پلار شمشېر کاکا په خپل کور. خپل جائیداد کښې
د بې ارزې ژوند تېرولو. هر څهٔ ئې لیدل. د ګل شېر سلوک او رویّې
ته ئې کتل خو په خوله ئې غږ نهٔ کولو. ځکه چې ګل شېر د پېر
نیازبین وُ. دومره نیازبین چې پلار ورته یوه خوله ګیله قدرله
هم نهٔ شوه کولے. خو د خپل نیازبین زوے په بې رُخئ او بې
پروائی به هر وخت غمژن وُ. او چې د شپې به په کټ کښې
پرېوتو نو ټوله شپه به ئې په ستړو سترګو کښې تېره کړه.
د پرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا د زړهٔ په رنځ اخته کړو.
سالندهٔ ئې منګرے شو. لاړو هغه لوړ رنګ شمشېر کاکا په بړه موډ

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې توخې او د سینې خرنجارے
او ورسره بلغم د شمشېرکاکا د ژوند ملګري شول او د پلار د سینې
خرنجاري د بې واره توخې او بلغمونو نه کل شپې تنګ شوے وُ۔
او رښتیا خبره خو داده چې زوے له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه
نۀ غوښتل چې د هغۀ ماشومان دې نیکۀ ته نزدې شي نو په دې
وجه کل شپې به کورکښې یو خوا ته وړه غونډې کوټنړې وه هغې کښې
د پلار کټ واچولو د اوبو منګے ئې ورته کېښودو او کټورے ئې پرې
منسکورکړو - لاړو شمشېر کاکا په خپل کورکښې د ځان له دنیا خاوند شو۔
تنګه ترشه کوټنړې ځان له یو خوا ته چې نۀ پرې د چا لاروه او
نۀ به ورله څوک راتلل - ټوله ورځ توخے بلغمونه او تنهائي
د هغۀ ملګري وو۔ دغه ئې کورشو، او په دغه کورکښې به دشتۀ
جائېداد خاوند - دشتۀ زوے پلار شمشېر شپه ورځې یو اځې پروت وُ۔

او یوه ورځ چې د کل شپې زلموټے زوے اسلم د نیکۀ کوټنړې
ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نزدې کړو - په تندي ئې ښکل
کړو او ورته ئې اووے چې بچیه دا سر دې لږ زما په سینه کېږده۔
او هرکله چې اسلم د خپل نیکۀ په سینه سر کېښودو نو شمشېر کاکا
ئې په ویښتو کښې ګوتې وهلې او د نیے د نیے اوښکې ئې د سترګو
نه بهېدلې - د اوښکو بهېر د بابا د سترګو نه داروان وُ او
چې اسلم سر راپورته کړو نو..... «د تۀ ولې ژاړې بابا یخنې
دې کېږي او درېږه چې کمبل درله راوړم» ..... نه بچیه زما
یخني نۀ کېږي - زما څوک مې کېږي - زما په سینه کښې اوربلېږي -

" نه بابا نن ډېره يخني ده - او درېڅه زه تالا کمبل راوړم "
" نه بچيه زه اوس دګرمۍ يخنۍ د احساس د حد نه تېر
شوې يم - اوس زمانه ګرمي کېږي او نه يخني "
بچيه خدائې دې لوئې کړه - د خپل پلار په بنه رانشي ستاسو
دغم د آواز نه مې خدائې ساته - څه بچيه لاړ شه لوئې شي -
اوو .... اسلم چې کور ته راغلو نو پلار ته ئې اووې چې
د بابا ډېره يخني کېږي - نو.... ګل شېر ډېر په بې پرواهۍ
سره زوئې ته اووې چې ورشه په ګودام کښې هغه زړه
کمبل پرته ده هغه راواخله او واړئ چوه پرې - اسلم د
ګودام نه کمبل راواخسته راغلو د مورنه ئې قينچي اوغوښته
پلار ترې نه تپوس اوکړو چې .... قينچي څه کوې . بچيه -
اسلم ورته اووې چې دا کمبل به دوه ځايه کړم نيمه به
په بابا واچوم او نيمه به سنبال کېږدم چې صباله ته د بابا
په رنګ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نيمه کمبل به بيا
زه په تا باندې واچوم د اسلم دې خبرې ګل شېر لکه چې
د غفلت د خوب نه راببدار کړو - د زوئې ولې او پلار ولې
احساس ئې ورله راژوندے کړو - په خپل کردار ئې شرمنده
کړو او په درنو درنو قدمونو کوتمبی ته روان شو
هغه کوتمبی ته چې پکښې شمشېرخان بې پرسانه ژوند
تېر ولو - چې پکښې د ګل شېر پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې
.... زوئې د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان وو ....

زوئ پلار ته په ښېښو پړ پوټو دپاره روان ؤ زوړ یې سر - ملامته ملامته چې د کوټې د دروازې یې لرې کړه نو په پلار ورپړ پوټو .... د بابا زه معافي غواړم زه بخښنه غواړم ما را بخښه - زه په خپلو کړو پښېمانه یم ما معاف کړه بابا ..... (ژاړي) د اوښکو سیلاب د ګل شېر د سترګو نه روان ؤ - شمشېر کاکا خپل زوئ خپلې سینې ته رانژدې کړو - د سر ویښتو کښې یې ورله ګوتې وهلې -

ه دا ستا ویښته خو هم هغه رنګ پاسته دي بچیه ..... ستا د دې ویښتو نه خو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئ راځي لکه چې په وړوکوالي به ترې ختو - بچیه د مرګ نه مخکښې مې دا ارمان ؤ چې تا یو ځل بیا خپلې سینې ته رانژدې کړم او ستا د ویښتو دا مړاوې خوشبویي یو ځل بیا زما په سږیو ورننوځي - او زما زړه ته آرام او سکون ورسي - خو بچیه ته جوړ جوړ نا روزګاره وې دومره نا روزګاره وې چې زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نه شو پوره کولې - ... خو شکر دې چې ته راغلې - شکر دې چې ته زما د زړه ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قرار او سکون سره ووځي - خدائ دې خوشحاله لره تود باد درباندې او مه لږه - د ژوند په خوږو موړ شې - دا سر دې لږ زما په سینه باندې کېږده ګل شېره چې دا زړه مې لږ په قرار شي - او زما روح به آرام او اطمینان سره ووځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنډۍ دوره راغله - توخې شروع شو - سا لنډۍ شوه - او یو ځل چې شمشیر کاکا یوه اوږده سا راکښله نو بیا واپس نۀ شوه - بیا هم په بدن کښې د ننه مړه شوه - بیا دغې سا هم د شمشیر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او شوونو نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شیر په خپلو کړو پښیمانه ؤ - د پلار سره په دې سلوک نادمه ؤ دومره نادمه چې ډیر یې اوژړل ډیرې اوښکې یې توې کړې خو اوس هیڅ هم نۀ شو کیدے اوس وخت تیر ؤ - او د رحمان بابا خبره -

که تر ورخه تېرې اوبۀ بېرته نۀ جارو ځي
نۀ جارو ځي تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مئینان

نړۍ پوهېږم چې د روح تسکین به انسان ته کوم ځاى حاصل شي داسې به کوم ځای وي چې انسان به د دنیا د دې کشالو د دې لانجو کونجو. د دې مصیبتونو او دردونو چا ودون نه د ژوند یو ګوټ کښې په آرام او اطمینان تېر کړي - په دې دنیا کښې خو ژوند د پرګسان شو - هر طرف ته خود غرضي او فریب دے. اولاد خود غرضه خپل پلار خود غرضه - دوستان خود غرضه او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي - د مور په سترګو هم د حرص پړدې راواوړي - مور هم د نام و نمود په خاطر سیلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي - دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانیت په لمن تور داغ شي - د هغې حرص د ځوان زوے - د زلمي زوے د فرمان بردار زوے په ژوند کښې ازغي اوکړي د هغه د ځوانۍ په لار کښې غنې چوکه کړي - نو داسې مورته به هم کښې څوک مور او وائي - داسې مور هم کښې هغه مقدسه هستي ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے؟ څه او وایم نو - په دې حقله خو زه خپله رائے نشم ورکولے - زه په دې حقله هیڅ هم نشم وئیلے - ځکه چې په دې کښې د څه وئیلو هډو ګنجائش

نشته؟

رونهو! زه د تاسو نه تپوس کوم - تاسو ماله زما د دې
تپوس جواب راکړئ چې کومه مورچې نهه میاشتې اولاد په نس
اوګرځوي دوه کاله پرې پالنې د زړه وینې ورځښوي بچې
د ژمي اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګیرې کړي - بچې
په زړه چاوڅون او شوانځون ئې لوئ کړي نو دغه مور
هم کې د دغه اولاد سره زیاتې کولې شي - په دغه اولاد
باندې ظلم کولې شي - او د خپله لاسه ئې د غمونو او
مصیبتونو کړنګ ته ورلړه کولې شي ؟ ..... تاسو به وائی چې
نه، مور دومره ظالمه کېدې نه شي - مور دومره سنګدله
کېدې نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړه ټکړه وي -
اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند
څوک په خپله نشي ناقلاره کولې - خپله د زړه ټکړه
څوک اورته د خپله لاسه نشي ورلړه کولې، خو .... رونهو
شته په دنیا کښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - بچې
د دنیا لالچ او نام ونمود ورباندې داسې سترګې پټې کړي، چې
د خپل زړه ټکړه په خپله، په خپل لاس د اورسرو لمبو ته
ورلړه کړي -

اسلم مې یاد شي - هغه د انسانیت او شرافت نمونه مې یاد
شي - هغه د مور د سترګو تور مې یاد شي - هغه چې هر وخت
یه ئې د مور سترګو ته کتل - بچې هر وخت یه ئې د مور څولې

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
خپل ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه - د مور دُعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوږه خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ دُعاګانې به چې
کولې - اودا د دغه مور د دُعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابۍ سره روان وه، ژوند مخ په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه زړه پېدل د کښلو تون د چې ارزه
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تېرے شوې او هېرې شوې -

اسلم ډاکټر شو - د مور د زړه یو ډېر لوئے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میندو په شان د اسلم د مور په
زړه کښې هم د روے په سر دواده د ځهرو د لید و ارمان غزونې
اوکړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کوم ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ په کوځه رادننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بناپېرۍ وه - دَ ده د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نه وه
ګل سانګه خو د ده د ترور لور وه - چې د ده په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دواړو د قسمت فیصله شوې وه، چې
د وړوکوالي نه دواړو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او څکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

وه - هغه په خپل زړه کښې د گل سانګې د پاره د مینې تاج محل د
ړنګوانه جوړ کړے وه - او ځکه خو به اسلم د ښیښې په خاموشۍ
کښې اکثر د گل سانګې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د
ارادونه نه وه خبر - هغه ته پته نه وه چې د مور په سترګو
د دولت پړدې راوړېدلې دي - د هغې نه خپله غریبي هېره شوې
وه د هغې نه خپله ناداري هېره شوې وه، ځکه چې د هغې
په خیال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے - اوس اسلم پیسې
ګټې - د ګټې خاوند شو، په دوا کسانو کښې ئې نوم اخستے شي۔
نو ځکه خو د هغې د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خیالات
بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او گل سانګې جوړ نه
برابرېدو - ځکه چې گل سانګه غریبه وه - تر لسم پورې
تعلیم ئې وه خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعلیم ډېر کم وه - هر
څو که گل سانګه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه
سکه خوږه که هر څو ده خوږه وه خو غریبه وه، او چې غریبه
وه نو د مور په خیال کښې د اسلم سره ئې جوړ نه برابرېدو ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وه، او هغه به هر ماښام د روپو پنډه مور
ته جولۍ کښې اچوله - نو بیا؟

بیا دا چې د اسلم مور هیڅ کله دا نه غوښتل چې د گل سانګې او
اسلم د رشتې په حقله ړنګوانې لوظ له عملي شکل ورکړي - نتیجه دا
شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورولېږلو چې لور دې
سنبهال کړه - ستا لور زما د زوئے سیاله نه ده - زما اسلم اوس هغه

اسلم نۀ دے چې ستا لور ورته ترغاړه کړم - زۀ به اسلم له واده کوم نۀ ...... وچا عزت داروکړه د چا یادو خلقو کړه - د جرګو مرکو خلقو کړه ..... د مور دا انکار د اسلم د پاره د شیرح آسمان تندر وۀ - مور د سترګو په وړاندې کېښې د زړوے د مینې په دُنیا اور اولګولو - د هغۀ د مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مور ته زارۍ اوکړې - منتونه ئې ورته اوکړۀ - په پښو ورته پرېوتو چې مورې دا ظلم را سره مۀ کوه - دا زیاتے را سره مۀ کوه - ګل سانګه پردۍ نۀ ده، ستا خورزه ده - ګل سانګه پردۍ نۀ ده زما د ژوند نُور ده - زما په نامه نا سته ده - د پخوا راسې ناسته ده، مورې او به شرمېږو - په خپلو خپلوانو او چم کاوند کېښې به اوشرمېږو - د خدائے خاطر اوکړه چې دا سې مۀ کوه -

خو د اسلم زارو او منتونو د هغه مور د خپلې ارادې نه منع نۀ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شوې نو خبره خوره شوه چې د اسلم مور د اسلم د پاره د کوز کندې د خان کاکا لور اوغوښته، او د خان کاکا لور والاؤ ورته "ښه" اوکړه - خبره په ټول کلي کېښې خوره شوه. هرچا واورېده - د هرچا تر غوږه اورسېده - اسلم هم خبرشو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ..... چې د اسلم په تصور کېښې ئې د ژوند شپې ورځې تېرولې چې اسلم سره د نوي ژوند سوچونه ئې کول د اسلم په مینه کېښې ورکې ګل سانګې چې د ځان د پاره د مینې يوه رنګینه دنیا آبادول غوښتل - دې آواز د هغې دنیا دړې وړې کړه - د هغې زړۀ غوښتل چې په چغو چغو

اوژاړي - خو هغې نه څه وئيلے شو او نه ئې څه کولے شو. هغې غوښتل چې سينه ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي. خو پښتنې پېغلې نه سينه ته ټوپ کړو او نه ئې جامو ته اور پورې کړو. غم ئې زړه ته واچولو. چُپ ئې اونيوُ. هر وخت خاموشه هر وخت لکه چې د فکر په تال زانګي. هر وخت په فکرونو او خيالونو کښې ورکه. نه د روټۍ فکر او نه د جامې. بس د ناخوالۍ ژوند وه چې تېرېدو. خو د ناخوالۍ ژوند به ترکومه پورې داسې غلے غلے او خاموشه تېرېدو. ترکومه پورې به ګل سانګې دا دومره دروند غم داسې په خاموشۍ سره ګرځولو.... آخر اول ټوخے، ټپه ورځ ټوخے. هر وخت ټوخے، او بيا ورسره تبه. کله تېزه او تنده تبه او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخے دوه مرضونه د ګل سانګې په وجود پورې لکه ګونهې اونښتل. او دغه ګونهې د ننه د ننه د ګل سانګې پرپوس خوړو. د ګل سانګې اينه ئې خوړه. د هغې زړه ئې خوړو.

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وُ. مور به ورته هره ورځ د واده په حقله وے چې بچيه پردۍ لور به ترکومه پورې ناسته وي. هغوئ به ترکومه زمونږ انتظار کوي. اسلم به مور له هيڅ جواب ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به ئې ورته اووے چې مورې زه واده نه کوم. خدائے خبر چې ولې ما ته داسې ښکاري چې ستا دا ارمان به شائد چې هم د غسې ارمان پاتې شي. شائد چې ستا زما په سر د واده د څهرو د ليدو ارمان پوره نشي. اسلم به هر وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان له ناست وه - د فکرونو په تیال به څنګېدو - نه به کلینک ته تلو او نه به یې مریضان کتل - د هر څه نه یې زړه موړ وه - ورځ په ورځ به یې صحت پرېوتو - داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه وي، ډېر ناجوړه وي - خو که ناجوړه وي نو بیا دې د ځان علاج اوکړي کنه - دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او د دغه مرض په علاج د هر چا نه ښه پوهېدے شي - خو..... هغه ته که خپل مرض معلوم هم وه خو علاج یې هغه سره نه وه - بلکې د هېچا سره نه وه د یو ډاکټر سره هم، ځکه چې د هغه مور د هغه په زړه کښې داسې پرهر جوړ کړے وه، چې د هغې نه ناسور جوړ شو.. ناسور، هغه ناسور چې علاج یې نشته، هغه ناسور چې رغېدل ئې نشته، هغه ناسور چې انجام یې مرګ وي - نو اسلم په لاعلاجه مرض پرېوتو - مور ډېرې منډې ترړې اووهلې - ډېر علاجونه یې اوکړل - په ډېرو ډاکټرانو یې اوګرځولو - خو آخر ډاکټرانو جواب کړه - ډاکټرانو ورته اووے چې د خوږ خو مېلمه له ژوند نه بیغه نه شي اخستے - هسې ځان مه کړه وه ..... او آخر یوه ورځ زړه ــــ ماځیګر چې د ورځې نمر سترګے شومانه د غرونو نه پناه کېده و نو اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه - ځان سره یې کښېنولو له او ورته یې اووے -

"مورې زما د ژوند شمعه په ګل کېدو ده - په دې کښې شک نشته چې زما مرګ به ستا دپاره یوه لویه صدمه وي، خو د خدائے په کارونو کښې څوک هیڅ نشي کولے

موري زما په زړه کښې پرهرونه دي - زما د زړه نه وينې
څاڅي - ما ډېره موده غم په زړه ووګرځولو - څو دې غم
آخر زما د زړه ټوټې ټوټې کړو - زما ژوند په ختمېدو
دے - څو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زه تا ته دا سوال
کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه د خپلې سينې
ته يې رانزدې کړه او ورته ووايه چې د تقدير ليک نوريدے
نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې ليکلي وُو - موري د
ګل سانګې د ذهن نه د غريبۍ احساس اوباسه - او
...... ورته .... او .... وايه ..... چې ..... (ساه ورکړې)
(اسويلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... بوه ورځ
غوندې سلګۍ يې ووهلے او د دواړو وښکونه يې دوه
څاڅکي توئ وينه دا روانه شوه واقعي چې د اسلم
زړه او چاؤدو .... څومره توره وينه وه، او توره
به ولې نه وه، .. چې د هغه په زړه او سينه کښې
اوربلېدو اسلم مړ شو، اسلم ځواني مرګ شو - او چې
څه وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو
نو او چته په کټ کښې کښېناسته رنبے او چې ګلګې
سترګې يې اخوا د يخوا واړولې - څو ..... په څوله يې
هيڅ او نه وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو
اوژاړي خو پښتني پېغلې ژړلے هم نشو....... په
شونډو شونډو کښې يې دومره قدر له اووے چې .....

دَ ټروریه زویه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړهٔ چاوُدے لاړې -
ته څو ډاکټر وې .... دَ ټروري ډاکټره زویه تا څوبه دَ نورو
خلقو دَ رنځونو علاج کولو، څو دَ خپل رنځ علاج دې اونهٔ کړے شو
داسې زر دې مرګ ته ځان اوسپارلو - تا نه څو زهٔ ښځه ذات
ښهٔ یم چې تر اوسه مې د مرګ مقابله اوکړه ..... اسلمه! زما څو
هم ډېره موده کیږي چې زړهٔ چاوُدلے دے - ما څو چې ستا دَ
کوژدنې اورېدلې وُو لا په هغه ورځ مې زړهٔ چاوُدلے وُو، څو ما
ددې هر ځهٔ مقابله کوله ما څو ستا په ډاډ دا هر ځهٔ تېرول،
څو چې تهٔ هم لاړې نو..... اوس په دې ژوند کښې ځهٔ پاتې شو.
اوس به زهٔ دا ژوند دَ چا په ډاډ تېروم - نور ژوند تېرول څو
ګران دي - ډېر ډېر (اسویلے) په ګل سانګې دَ ټوخې دوره
راغله ..... ډېره سخته دوره وه - او دَ څهٔ ساعت ټوخې نه
پس ګل سانګه غلې شوه .... چپ شوه ..... خاموش شوه - مور
ئې را منډې کړې څو ګل سانګه یخه یخه وه - غمونو ورله
زړهٔ اوچولو - او زړهٔ چاوُدې دَ دنیا نه لاړه -

صبا سحر له دَ یو کلي دَ یو مالت نه دوه جنازې پورته شوې-
دواړه ځواني مرګان وو - دَ دواړو زړهٔ چاوُدلے وُه او دواړه په
یوه ادیره کښې خاورو ته اوسپارلے شو - ټول خلق خفه وُو- ټول
کلي ژړل - په دغه خلقو کښې دَ اسلم مور هم وه ..... بېرسر
ښې آبله ښې - سینې کسوات - هغې هم ژړل - ډېرې ژړل.
په وازه څوله ئې ژړل .... ما وے چې ورشم او ورته اووایم چې اے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په جامه کښې د خپل زوئ دشمنې! خپل زوی دې د خپله لاسه د دولت د سره زار کړو - د زوئ خون هم ستا په غاړه دے او یو اځې د زوئ نه، د خپلې خودزې هم - هغه هم ستا د حرص او دنیا پرستی د سره زار شوه ..... اسلم او گل سانګه دوه انسانان وُو - دوه مئېنان وو - دوه شهیدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړي - (آمین)

مُقدّسه هستي

روښو .... نخوږو روښو .... نن به دَ څهٔ ساعت دَ پاره
خندا پرېږدو .... د څهٔ ساعت د پاره به ټوقې و ټشتې پرېږدو
راځئ چې د دنيا د دې رنګينونه د دنيا د دې هنګامونه ..... د دنيا
د دې نظارونه د څهٔ ساعت د پاره يو څواته لاړ شو .... لږ تنهايي
ته لاړ شو .... لرې نه .... بلکه نږدې .... ډېر نږدې ..... دا خپل
سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل
احساسات او خپل جذبات به لږ دا ولړزوؤ ..... د خپل زړهٔ پردې
به لږې او لتوؤ د دې خپل زړهٔ نه به لږ تپوس او کړو .....
دومره قدر له تپوس چې اے زما زړهٔ ته ولې نا قلاره ئې ......
ته ولې پرېشانه ئې ...... ستا د پرېشانو څهٔ علاج شته ـ ستا
د پاره اطمينان شته؟ .... او! د نا قلاره زړهٔ د پاره قرار شته،
د پرېشانه زړهٔ د پاره تسکين شته ـ څو که چرې مونږ د خپل زړهٔ نه
تپوس او کړو .... مونږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو
.... که چرې مونږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکين او
اطمينان .... سکون او خوشحالي هر څهٔ شته ـ هر څهٔ پيدا کېدونکي
څيزونه دي ..... هر څهٔ موندے کېدونکي څيزونه دي ......

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو مخلوقاتو نه افضل دَ ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو یو دومره افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کېدے شي - څنګه پرېشانه کېدے شي؟ .... را ځئ چې مونږ صحیح انسانان شو، نو او کوئ چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصیب کېږي او کنه .... را ځئ چې دا خپل سرونه هغه لوئې الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم مُسبّب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زمونږ ژوند او زمونږ مرګ دے - را ځئ چې دَ انسان خوشامندې پرېږدو - را ځئ چې انسان ته صرف د انسان په نظر او ګورو، د رازق په نظر نه ..... را ځئ چې انسان صرف انسان او ګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه - را ځئ چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې نو نه خولېږ واخلو - را ځئ چې په دې رنګ د خپلو ټولو پرېشانو او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده لګولو کښې دے ..... د روح تسکین دَ الله په دربار کښې په زارۍ او منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سکالې د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو را ځئ چې دا خپل سرونه هغه ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دُعاګانې نه او غواړو ..... یو حل نه، دوه حل نه، درې حل نه، ټول عمر... چې ترڅو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په بدن کښې طاقت شته -

را شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا؟ .... یو ځای یې هم شته، یو مقام یې هم شته، یوه هستي بله هم شته، چې ډیره مقدسه - ډیره پاکه او ډیره بزرګه هستي ده دغه زیږوونکې هستي مور ده... دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دے - دغه بزرګه هستي مور ده، چې د اولاد دپاره رحمت دے - مینه ده، محبت دے.... چې د چا د سترګو یوه اوښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو اوښکه؟ .... او د مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور اوښکې د الله تعالی غیرت رالړزولے شي، د الله تعالی قهر او غضب رالړزولے شي، نو اے د میاندو زامنو! ستاسو دا زړونه کني د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات کني دا سې مړه شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو پاکې اوښکې یې هم رالړزولے نهٔ شي...؟

اے رو ټو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره دخپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصور ښکاره شي.... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، د دغه مخ د تندي په ګونجو ګونجو کرښو کښې زمونږ دپاره محبت شته،.... نو په داسې مخ باندې د اوښکو سیلاب کني زمونږ د انسانیت او شرافت په لمن تورتوره داغونه نهٔ جوړوي .....؟ مور د کور برکت دے .... مور د کور عظمت دے.... مور د کور رڼا ده - اے د شته میاندو زامنو

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مور زیات شي، د مور په سر د مینې لاس راکاږئ چې د کور عظمت مور زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې د کور د نها مو قائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ - مور مه زیړ روئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوندانه به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویړه دنیا کښې د مور نه زیات همدرد کښې یل هم څوک شته؟ .... نشته، بالکل نشته .... کنې نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړه چاودون په موقعه به ولې مونږ چغې وهلې چې .... "وی موری مړ شوم" ..... ولې د بابا نوم نهٔ اخلو - ولې د دادا نوم نهٔ اخلو .....؟

اے رونو د هغه ساعت نه اویریږئ - د هغه موقعې نه اویریږئ چې مور سر ستور کړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې د د اولاد نه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد کښې طوفانونه وي کوړے - په دغه فریاد کښې قیامتونه وي کوړے -

اے رونو! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د دغه سترګو په کګو کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په دغه سترګو کښې د دغه سترګو په کګو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان په غورزنګ دے - په دغه کګو کښې به تاسو څانونه اووینئ - تاسو به پکښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا مومئ - په دغه کګو کښې ستاسو د پاره کوکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

نشته، صرف او صرف مینه ده.

اے رونړو! تاسو یقین اوکړئ چې د مور شال د ګل دے. ګل یو غوړېدلے ګل یو مسېدلے ګل. بلکه مور خو د ګل نه هم ښائسته ده. د ګلاب نه ښائسته ده. ګل هر وخت مُسکے وي، خو چې تر څو د خزان سپېرو یادونو نه وي و هلے خو چې د خزان سپېره سیلۍ راشي نو ګل مړاوے شي ګل اورېژېږي. او مور؟ د خزان سپېره یادونه د مور د شونډو نه، د اولاد د پاره مُسکا نه شي ختمولے. مور اولاد ته تل په خندا وي. تل به ورته مُسکے وي، ان که د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د هغې په برخه شي نو هم. د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښه او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې یو انسان زیږوي مور د انسان زوند جوړوي، مور انسان، د انسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښه بد کښې تمیز ښائي. د مور جولۍ د انسان د پاره اولنۍ مدرسه ده.

د اولاد د پاره د ټولو نه ښه ځائے د مور زړه دے. د هر اولاد د پاره د مور په زړه کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مینې او محبت نه سوا بل څه هم وشته نه.

اے رونړو! د هغه زړه خیال اوساتئ، کوم زړه چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقراره وي. د مور زړه د اولاد د پاره څومره تکلیفونه تېر کړي دي. څومره غمونه ئې تېر کړي دي. څومره زخمونه ئې خوړلي دي. او دې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور په زړه کښې د اولاد د پاره نفرت راپیدا نه کړو. بلکه په غم او

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد دپاره د مور په زړه کښې مینه او محبت نور هم زیات شي ـ

نو اې رونړو! داسې هستي ـ داسې څوېنه مور هم کیني د خراب سلوک حقداره ده ـ مور هم لا چرې د ضدونو او قصدونو ده ـ کوم داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه په خپلې مورته سپک کوري کوم داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلیږي.... شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د نارامو د کبله د میاندو په زړونو پولې راختلي دي ـ د هغوي د ظلمونو دلاسه د میاندو په زړونو تنهاکې جوړې شوې دي ـ

اې رونړو دا پولې به آخر یوه ورځ اوچوي ـ دا تنهاکې به آخر یوه ورځ تق ناري کړي.... او زه تاسو ته په یقین سره وایم چې د مور د زړه د تنهاکو چودل به ستاسو دپاره یو قیامت وي ـ ستاسو دپاره به دوزخ وي ـ او به سوزیږئ کورے.... لوښیه به شئ کورے ـ مه کوئ رونړو د خدائے خاطر اوکړئ چې د مور سره زیاتے مه کوئ ـ د مور سره په ترس مه چلیږئ ـ مورته سپک مه کورئ ـ مور مور ده، د مینې او محبت یو غر.... د مینې محبت یو سمندر.... راشئ د مور احترام اوکړئ چې د عزت ژوند تېر کړے شئ ـ راشئ د مور عزت اوکړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ ـ راشئ د مور قدر اوکړئ چې ټولې پرېشانۍ او مصیبتونه مو ختم شي ـ د مور د پښو خاورې جنت ته د رسیدو دپاره یو آسانه لار ده ـ

"سزا"

ورستي پلار و، چرګانو کلي په سر راخستي و. ځماګل د چرګانو
بانګونه اورېدل. خواږه خوب ئې وار وړلو او ځنځ سرئې په
پرستن کښې را ونغښتل. خدائې خبر چې څه چل و.
نن د هغه زړه پاسېدو ته نه کېدو. نن د هغه زړه
وېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي. دومره اوږده
شي چې د سبا کېدو وېره هډو ورکه شي. هغه د شپې
نه په پټي کښې تخم شيندلے و په دې نيت چې سحر
وختي به پټي اوبوم ...... هغه ته پټي او شيندلے تخم
دواړه ياد وو. خو بيا ئې هم پاسېدو ته زړه نه کېدو
..... څنګه ساعت تېر شو. د کوز کندي د جمات نه د بانګ
غږ ئې تر غوږ وشو ..... ډېر خوږ آواز و. دے د بانګ
د الفاظو په معنىٰ نه پوهېدو. دے په دې نه پوهېدو
چې دې بانګ کښې په خوا نه خوب او ده د پاره کوم
پېغام اورولے شي. هر څو که ځماګل د بانګ په معنو نه
پوهېدو خو ده له ئې نن ډېر خوند ورکړو. نن د سحر
بانګ ده ته مرګ را ياد کړو. دے ئې په دې پاندې پوهے
کړو چې دا دُنيا فاني ده او مرګ حق دے. د مرګ هېڅ وخت

نه دے معلوم څوک ژوندي به یوه ورځ مري - او زه .. زه
خو به هم یوه ورځ مرم .... او که خدائے مه کړه زه نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوے او ځوانه ښځه به څه کوي.
دوي به څه خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي؟ زما ماشوم زوے به پردو کوڅو کښې لوغړیږي؟
..... دا به څه کیږي لویه خدایه، دا به څنګه کیږي؟
داسې خو او مه کړې خدایه .... ما خو د دوئ نه مخکښې
مړ مه کړې - د دوئ د سر نه خو زما سورے پورته مه کړې
.... خو سمدستي د ځاګل خیال د تصویر بل اړخ ته لاړو
او ده ځان نه پوښتنه اوکړه، چې ما د دوئ نه مخکښې ته
مړ کئ نو مطلب دا شو چې زما زوے دې زمانه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې د یتیمۍ د سپېره آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زمانه مخکښې مړه شي چې د کونډتوب د
سپېره ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مه
کړې خدایه د فقیرګل بچي مرګ به زه څنګه برداشت
کړے شم - که فقیرګل زمانه مخکښې مړ شو نو ما ته به بیا بابا
څوک وائي او زه به پرچې چا ته وېم بیا به پټي ته ساله روټۍ
څوک راوړي؟ .... او که ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه
بغیر به زه څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغیر به د
ژوند څه خوند وي؟
خدائے خبر چې څه چل وُو چې نن دې ګل ... ورو وې ګودره

خیالاتو دَجماګل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ.... دَ مرګ
اوښوونه دَ بې شمېره وسوسو یوهٔ وړانه ما شوره وه چې دَ
جُماګل زړهٔ او ذهن دواړه یې پرېشانه کړي وُو.... آخر
راپاسېده و قُلبه یې راپرانسته جمعه یې ورته په غاړه کښې
واچولو او ښځې ته یې اووے "چې پښتي ته ما پسې ځاے
مهٔ رالېږه زما طبیعت خراب دے - غوږې له سُکړک او
شوملې فقیرګل له ورکړه چې پښتي ته راوړي" -
قُلبه مخکښې او جمعه‌ګل ورپسې دکوټې نه اووتو - قلبه مخکښې او
دے ورپسې - او هغه خیالات په ذهن کښې بیا راتازه شو چې
کلهٔ زهٔ مخکښې مړشوم نو بیا به څهٔ چل کیږي او کهٔ دوي مخکښې
مړهٔ شول نو بیا .... بیا به څهٔ چل کیږي ؟ هم په دې پرېشانه
خیالاتو کښې جمعه‌ګل پښتي ته اورسېدو .... زر زر یې قلبه
په پښتي ورګډه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته
هلو دَ وخت اندازه اونهٔ لګېده خو چې سر یې راپورته
کړو نو نمر نیم آسمان له راغلے وهٔ - دجمعه‌ګل زړهٔ سپین
سپین کیدو .... دکلي په لارې یو نظر واچولو خو فقیرګل
ښکاره نهٔ شو - دهٔ بیا غوږي له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې
یې اووے چې فقیرګل دوتېره راوړي نو، نو ما به
دالبن غوښتې وښکے اړولے وې ....
نو.... په دې کښې دکلي نه نمبردارسړے را و لېږلو چې خان

راغلي دي. ټول دهقانان راغلي دي فوراً حجرې ته راشه -

زمونږ ټول کلي د دغې اکې يو خان جاګير دی - او د کلي ټول

دهقانان د دې اکې يو خان لکه چې غلامان وو ......

خان به کله کله زمونږ د کلي چکر لګولو - په خپل جاګير

به ګرځېده او د خپلو دهقانانو د حالاتو به ځان خبرولو -

دا اکې يو خان به چې زمونږ کلي ته راغلو نو دے به يو

سم کړې کټ کښېنې لکه د فرعون کښېناستو او ټولو دهقانانو

به په شنه منډه ددې خان د سلام د پاره ځان حجرې ته

را رسولو او ګېر چاپېره به په مزکه د پښو په سر ناست وو -

نن هم چې دا اکې يو خان کلي ته راغلو ... په کټ کښې کښېناستو -

خلق په يو ځو د سلام د پاره راوُ چلېدل او په مزکه د پښو

په سر کښېناستل نو خان ګېر چاپېره په خلقو يو نظر واچولو -

ټول راغلي وو - ټول د سلام د پاره حاضر شوي وو نو ....

جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نه وو - د خان سترګې

د ډېرې غصې نه سرې غونډې شوې - د نمبردار نه يې

تپوس اوکړو چې جمعه ګل چرته شو ؟ هغه ورته وے چې

تخم يې شيندلے دے دوه کيله ورته پاتې وو وے دا پټوم

نو در ځم .... د خان طبيعت خته شو - په غوږونو يې

دا خبره ښه رونه لګېده ، د ځان سره يې اووے چې زما

نه دوه کيله تخم زيات اهم شو .... حکم يې اوکړو

چې ورشئ لاس نيولے يې راولئ .... دوه کسان منډې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا ړل ... جمعه ګل یې لاس نیولے راوستو - جمعه ګل خان ته
سلام اوکړو او خپل عذر یې ورته پیش کړو - خان نه
سلام واخستو او نه یې د ده په عذر غوږ اوګرولو ...
حکم یې اوکړو چې په څلور بولي غوږونه اونیسه ......
جمعه ګل په چپه خوله غوږونه اونیول او بیا .... ؟ بیا
په حجره کښې یوه غټه تیګه ... ډیره غټه خدائے مې
دې غاړه نه نیسي څو د لسو منو نه به سپواوه په دې
تیګه به د کلي خلقو د لد رسي تکولې .... حکم اوشو چې
دا تیګه جماګل ته په ملا کیږدئ .... څلور کسان راپاڅیدل -
دغه تیګه یې راپورته کړه او جمعه ګل ته یې په ملا کیښوده
.... تیګه ډیره درنه وه - جمعه ګل ډیر فریادونه اوکړل، خو
د خان په زړه د رحم اوبه توے نشوې -

بل خوا د جماګل ښځې تنور اچولے و - په تادئ تادئ
ټکیاوه سکړکان یې په تنور کښې پورې کړې وو - هغې سره
د جماګل فکر و - هغې ته پته وه چې سرې سحر چائے هم
نه دي څکلي هغه به اوږے وي - ډیر به اوږے وي نو چې
روټئ ور له ږدو اولیږم - سکړکان یې راونړول په دسترخوان
کښې یې ږد ږد اوتړل - شوملې یې په بټکي کښې واچولې
اوږوے ته یې اووے چې پکښه په منډه پښې ته څه پلار
به دې اوږے وي ... دې لا دا خبره کوله چې په دې
کښې یو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جماګل ښځې ته یې

اووے چې "خان" جمعه ګل یاندې غوږونه نیولي دي او
د حجرې هغه غټه تیکه یې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز ورکړو - سرتورې سرپښې ابله
پښې په شنه منډه حجرې ته په ژړا راغله - فقیر ګل هم
په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوے دواړه په
ژړا اشکولا په حجرې رانوتل .... د جمعه ګل ټبر خان
ته منت اوکړو چې "خان" معاف یې کړه - ماشوم فقیر ګل
یې ورته په ښو کښې سوملولو چې ددې ماشوم دې ورانو
ورانو کړیکو ته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو د
خان په زړهٔ کښې رحم رانغلو - د جمعه ګل د ټبر ژړا اشکولا
او د فقیر ګل چغې د خان کانڼي زړهٔ نرم نهٔ کړے شو - د
جمعه ګل فریاد رو رو په کمېدو شو ... فقیر ګل د
پلار سرته ولاړ وُو ژړل یې - داسې یې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل ټبر هم ژړل اُو ورسره
یې ګریوان هم سیرې ویرې کړے وُ - د سرو ښتهٔ یې
هم په موټو موټو راشوکولي وُو - ډیره د غم ننداره
وه خو .... د خان غصه نهٔ سړېده او څنګه به سړېده
جمعه ګل څهٔ ویره ګستاخي خو نهٔ وه کړې - ډیره لویه
ګستاخي یې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیکې د لاندې ساه
ورکړي چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو جرأت ونه کړي ..... وچې بېساعت تېر شو او نوجمعه ګل یوه سلګی وویستله ..... فقیر ګل یتیم او فقیر ګل مور کونډه شوه.

انا لله و انا الیه راجعون

پښېماني

(اسو پلے) تېر ماسختن وُ - شومه دم وه - په تاخ کښې دَ شړشمو
ډیوه تته تته بلېده ..... دَ ډیوې تورو تورو لوګو
په کوټه کښې دهند و کار جوړ کړے وُ .... شمشېر ډېر
کوشش اوکړو څو خدائے خبر چې دَ هغهٔ دَ سترګو نه
خوب ئې کوم څو اتښتېدلے وُ ..... هغه ډېر کوشش
اوکړو چې دَ سپېڅو دا خبره دَ ځېلو معزو نه اوباسي
.....چې "لاس دې آزاد چې څهٔ کولے شې اوکړه" .....
ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ ځېلو مغزو
نه ئې اوباسي څو ..... خو نه ئې اونهٔ کړو - دَ شمشېر په
سینه کښې دَ سپېڅو خبرې اوربل کړے وُ - ډېر سوچونه
ئې اوکړهٔ - دَ زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې څو هیڅ
په حساب ئې پوئے نهٔ شو چې څهٔ اوکړي ... کومه لار
اختیار کړي ... خودکشي اوکړم؟ څو ....چې په کټه
کښې په خوب ویده ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو
نو ..... خودکشي؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم؟ ..... ځان
اووژنم؟ چې دَ خلقو دَ پېغورو نه خلاص شم؟ څو.....
دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم؟ ..... دوئې به

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه کوي ؟ دوی به څه خوري ؟ دوی به بیا په پردو کوڅو کښې لوګړېږي ؟ دوی به بیا خپړ ونه غواړي ؟ ....
نه نه زه خودکشي نشم کولے - زه خپل ماشومان بچي پردو کوڅو کښې لوږه پد وته نشم پرېښودے -
(اسویلے) په تاخ کښې بله ډیوه هم هغسې بلېده - د ډیوې تورو لوګي دا سې ښکارېدل لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتي ساړه ساړه اسویلي د ډیوې د لوګو سره یو ځائے شوي دي ..... هلته د ډیوې باتۍ سوزېده او دلته د شمشېر په سینه کښې اور بل و - د انتقام اور - د دښمنۍ اور - د بېغورۍ اور - په شته جاېداد کښې شمشېر د ناداري ژوند تېرولو - د غه د ناداری ژوند چې نورو نشو تېرولے - هغه نورو ناکام نشو کولے - او د سپڅوړه دې خيرې چې " لاس دې خلاص که څه کولے شې نو ..... "
دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړ و چې یا خان او وژني او یا د زور په مرۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه کړي .... شمشېر د خان سره کړل ډېېل ... " په شته جاېداد کښې دې زما بچې لوږې تېروي - ولې په دغه جاېداد کښې زما حصه نشته ؟ ولې نشته ؟ نو بیا ؟ په ټول جاېداد سپڅوړي ولې خپته اچولې ده ؟ زه به ..... خپل حق اخلم - ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د دوستي پاره په بوګنوړ نکې خاموشۍ کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو ....

کړ دنیه ئې کسې اوبدې ته او ټوپک ئې ښه اوکړې ته واچولو -
ماشومان په خوږه خوب اوده وو - د دنیا د حاله ......
بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوږه
خوب اوده وو - شمشیر په ماشومانو یو نظر واچولو....
د ماشومانو مور هم ټوله ورځ جامې وینځلې وې، هغه هم
د ځان د حاله بې خبره په خوږه خوب اوده وه ....
په ټاټ کښې بلېدونکې ډیوې ته ئې یو نظر اوکتل - ډیوه
په سلګو وه - په آخرنو سلګو ..... او شمشیر ته هم خپله
ساه ځغه لنډه لنډه او رابښکلې ښکاره شوه،

شمشیر داسې محسوسوله چې لکه د دې ډیوې سره د ده ژوند
تړلے دے - دا ډیوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو
دے - او چې څنګه دا ډیوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې
به زه هم په سلګو سلګو کښې مړ شم - ....
خو زه ......؟ زه پښتون یم - زما په مټو کښې زور شته -
زه به داسې په آسانه توره ډال نه غورځوم - په سلګو
سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ......زه یو د
سپېغور پېغور ملبه ملبه کړم نو صباله به زما بچې د ټول
کلي پېغور څنګه اوزغملے شي - نه نه زه خپل بچې د
پېغورونو په سومبو سورې کېدو ته نشم پرېښودے - کوم
څیز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګڼم هغه څیز څنګه
خپلو ماشومانو ته په میراث کښې پرېږدم - ځکه چې د خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمنې نه د سپغور دپیغور داغ د توپک د شپلۍ نه
به وتې گولۍ والوځوم ځکه چې د سپغورې په سر وینو
د خپلې لمنې داتور داغ د تور نه سور کړم .... سور داغ
تک سور لکه سور گلاب (خندا) شمشېر د کړې ونفرت نه
ډکه خندا او کړه او لاړو د کوټې نه راووتو - د تېرو تک تور
څادر په ټول کلي را خور ؤ - یوه یوکنوونکې خاموشي وه.
لکه چې د کلي ټول خلق د مرگ په خوب اوده ؤ.
سپي هم ټول شپه د غپېدو نه پس په بې هوښارو او د
پلا لې په سنگرونو کښې اوده ؤو - شمشېر په تند وتندو
قدمونو کوز کنډي ته روان ؤ - په زړه کښې ئې د انتقام
اور په قدم قدم لمبه کېدو - د زړه حرکت ئې تېز شو.
نبضونو ئې توپونه وهل ساه ئې لنډه لنډه کېده او
چې څه وخت شمشېر خپل منزل ته ورنزدې شو - د سپغو
د کور لوئې دروازه ورته ښکاره شوه نو ده توپک داوږې
نه را کوز کړو - چار چاپېر ئې ورله ډک کړو چې .... په دې
کښې د نژدې جمات د منارو نه د لوئے الله د لوئې کلمه
الله اکبر په لوړ سپیکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،
ملا د سحر په بانگ وئیلو شروع او کړه شمشېر پښېمانه شو
شو - خدائے خبر چې ولې نن د سحر بانگ د شمشېر په زړه کښې
یو نوے طوفان را پورته کړو - نن خو د سحر بانگ د هغه دنیا
بدله کړه ..... څو مره خوبت بانگ دے څو مره زړه راکښونکے

آواز دے - ملا بانګ وېلو او شمشېر د خپلو احساساتو په
سینه لاهو وه ..... خو خدای خبر چې څه چل وه چې نن د
بانګ شمشېر په دې حقیقت باندې پوهے کړو چې دا دنیا
فاني ده - د دنیا ژوند د شمشېر څو ورځې دي - د دې دنیا
هر څیز فاني دے - دا هر څه به د انسان نه دلته پاتې شي -
دوه لاس او دوه پښې به تړې نه روان شي خو د دې باوجود
هم څنې څنې انسانان د حرص په خړ سېلاب کښې لاهو
شوي دي - د دې باوجود هم یو انسان راپاسي او د بل
انسان په مرۍ چاړه راکاږي - یو رور راپاسي د بل رور د
پښو د خوړې نه نوړی دا وشوکوي یو رور راپاسي د بل
رور سینه د ټوپک په ګولۍ غار غار کړي ؟ څومره ظلم
دے ؟ څومره زیاتي ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال
بچ سره ..... د شمشېر زړه ویرې اونیوو ..... رپېدے پرې
راغلو - هغه زړه چې څه شېبه اګاهو د نفرت او انتقام
په لمبو کړغندې شوې وه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې
کړې هغه اور یخ کړو شمشېر خپله اراده بدله کړه ...
نه نه زه به هیڅ کله د جابېداد د پاره د رور په سینه
کښې د ټوپک ګولۍ سره نه کړم - زه به هیڅ کله خپله
تورسرې ورندار کنډه نه کړم - زه به هیڅ کله خپل
وریرونه په لارو کوڅو کښې نه ګرځوم او نه ورنکوم - خبر
دے که زما بچې نه وي ، خبر دے که زما په جابېداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مشر رور قبضه کړې ده ، ورور څوک دے ؟ زما رور دے
کنه ؟ د رور ښځه څوک ده ؟ هم زما بهابي ده کنه او د
سپفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما
وينه ده - زما متې دي - نو...... خپله وينه هم څوک
په خپله تويوي - خپلې متې هم چرې څوک د خپل ځان نه
پخپله بېل کوي ؟ ...... نه نه داسې نه شي کېدے - داسې
به هيچرې او نه شي - زه به هيچرې داسې او نه کړم ......
سپفور د مزکې آمدن څه تول خو پخپله کېله کبنې نه
اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرچ کوي -
نو .... اے نابوهه شمشېره د سپفور اولاد کنې ستا اولاد
نه دے - د سپفور د اولاد خوشحالي کنې ستا خوشحالي
نه ده ؟ .... خبر دے که سپفور زما د بچو د خولې نه
نوړۍ را شوکوې ده ؟ هغه ته به ځان په دې ښه ښکاري -
خو زه ؟ زه به هيڅ کله د سپفور ماشومان پر دو کوڅو
کبنې لوغړېدو ته پرې نه ږدم ..... توبه خدايه توبه د دې
ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مه بنده وئ - اے لويه خدايه
شکر دے زما زړه کبنې د انتقام اور دې په خپل فضل سره
يخ کړو ..... ځم خپل کور ته واپس ځم - خبر دے زه به
محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څه د هر
چا جايېداد او نه خونه وي - زه به دا او کنم چې زما جايېداد
هډو ونه - زه دومره بې همته خو نه يم چې کنې د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو دپاره به روزي لشم پېښ اکولے - شکر دے په صورت روغ يم شکر دے روغ رمټ يم - محنت مزدوري به کوم او حقه حلاله روزي به بچو له راوړم - او اوس ...... ؟ اوس خو چې په جمات کښې نمونځ اوکړم او دلوے خدائے نه بخښنه اوغواړم

شمشېر دَ سپفوړ دکوټې نه واپس کېدو چې په دې کښې هغه په قلبي پسې راروان دَ خپلې کوټې نه را اووتو او څه وخت پس چې شمشېر ټوپک په لاس اولېدو نو پوهه شو چې د شمشېر څه ارادې دي - نو .... شمشېر زر ټوپک اوکړو ته واچولو او ورمنډې پسې کړې - سپفوړ ته ور ترغاړه وتو او په سلګو کښې ئې ورته ټول قصه تېره کړه سپفوړ هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په ژړه ژړه ئې اوژړل... قلبه ئې راستنه کړه - شمشېر ئې لاس نيولے کورته راوستو - او چې بچه غرمه کېده نو بچ کر په پولو پټو پرے الښي وه ..... دَ سپفوړ دَ مزکې نه ئې دَ شمشېر حصه بېلوله - او خلق ....؟ خلق حق حېران وو چې داڅه وو او څه اوشو - ؟

خوا ے دو نو حېرانېږي ئې هه - د انسانانو په سينو کښې خدائے پاک د غوښې زړونه پېدا کړي دي - د غه د غوښې زړونه نرمېږ ے هم شي - د غه دَ غوښې زړونه پستېږ ے هم شي - په دې زړونو کښې الله تعالی مينه محبت هم پېدا کړي دي - نو کاش چې موږ دَ غوښې په دغه پوټو کښې په خپل صبر او خپلې حوصلې سره دَ مينې او محبت اوده جذبات راويښ کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان چې موږ د زهرو په ځاے دګوړې نه کار واخلو چې
موږ په خپل عمل سره یو ظالم په خپل ظلم او یو زیاتي کوي
په خپل زیاتي پښیمانه کړو - په خپلو ناروا موئې نادمه کړو -
په خپلو بدو ئې شرمنده کړو -

خواے رو نو زما یوه خبره د خپل ذهن پسکې پورې
اوترړئ - زما یوه مشوره دخپلې لارې مشال کړئ نو بیا اوګورئ
چې ستاسو ټولې کوانې آسانېږي اوکنه - ستاسو ټول نفرتونه
په مینې او محبت باندې بدلېږي اوکنه - ستاسو ټولې دشمنۍ
په یوې خوږې درنې او نه شلېدونکې ورورولۍ باندې
بدلېږي اوکنه - اوهغه مشوره داده چې

اے رو نو د هر قدم د پورته کولو نه آګاهو د هغې
په انجام باندې فکر اوکړئ - که چرې یو قاتل په دې
خبره په سره سینه سوچ اوکړي چې د هر قتل انجام د
پهانسي تخته ده - د هر قتل سزا دوزخ دے - نو زما په
خیال چې هیڅوک به قتل اونه کړي - دغسې د هر غلط
قدم انجام شرمندګي - رسوائي او پښیماني ده نو بیا پښیمانه
کېدو نه څه فائده - هغه د رحمان بابا خبره چې

٭ تیر ساعت په مثال مړے د لحد دے
مړې چا دي ژوندي کړي په دنیا

٭ ٭ ٭

"اِنتقام"

(اسویلے) ژوند .... رو ژوند .... یو څو ورځې ژوند .... دَ شمېر یو څو ګړی ژوند .... دا ژوند کهٔ ډېر خوږ دے نو په څنې څنې حالاتو کښې ډېر تریخ شي .... سره دَدې ظاهري رنګینو ـ سره دَدې دومره هنګامو ـ په حقیقت کښې ژوند تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له تېر ورکوو ـ خپلو زړونو له دهوکه ورکوو ـ په زور په ژوند کښې هنګامې را پېدا کوو ـ رنګینۍ را پېدا کوو ـ ګني حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے .... شته دَدې دنیا په مخ کښې یو انسان داسې هم چې دهغهٔ په زړهٔ به څهٔ غم نهٔ وي ؟ دَ هغه په زړهٔ کښې به څهٔ ارمان نهٔ وي ؟

هر څوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

دَ اولاد خاوند ناقلاره ـ

بې اولاده ناقلاره

د دنیا په مخ هر څوک ناقلاره دي - نو بیا ، ژوند تریخ شو که !
په دې تریخ ژوند کښې څنې وخت داسې حالات راپېښ اشي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي ګنده پر شي -
جماله ببو مې یاده شي - نبۀ مې یاده شي - هغه سروهلې بروهلې
جماله هغه لېونۍ سپېلنۍ جماله - هغه چې هر وخت به اوتره اوتره
وه - هغه چې هر وخت به لکه د پارې ناقلاره وه .... ولې ؟
رونړه د ولې جواب ډېر دروند دے - ډېر بوګنوونکے دے -
د ولې جواب خو د انسان په زړۀ کښې پرهرونه جوړوي نو
بیا .... ؟ بیا به درته زۀ څۀ اووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې لېونۍ سپېلنۍ وه - ولې ئې شونډو داسې
پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نۀ ده معلومه چې د جمالې په
زړۀ کښې اور بلېده و او د اور غولمبو د هغې په شونډو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اور کښې سوزېده -
د هغې په زړۀ کښې د انتقام اور په غرغندو ؤ -....او انتقام
... د چا نه ؟ د یو داسې څیز نه چې هغه خبرې نۀ شوې کولے -
د دغه څیز د جمالې د شونډو په پارو څۀ کار نۀ ؤ - نو
بیا هم جمالې بس د یو سوړ په حیثیت د دغه بې زبانه څیز
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره ئې یو مثال پرېښودو -
څۀ اووایمه جمالې .... چې ستا دا قدم ګني خودکشي وه -
ستا دا انتقام ګني ګناه وه .... ته نه زۀ ستا دې قدم ته ، دې
انتقام ته خودکشي نشم ویلے - تا خودکشي نۀ ده کړې -

جمالي ببو خودکشي نهٔ ده کړې - جماله خو شهیده ده - شهیده - ځکه
چې هغه مور وه - هغې دا هر څهٔ د مورولۍ د جذبې نه د دې بې
مجبورتیا د کبله کړي دي - د زوئے .... د زلمي زوئے ناګهاني
مرګ د هغې دماغ مفلوج کړې وه - هغهٔ ئې لېونۍ کړې وه...
څوک څهٔ خبر دي چې د یوې مور په زړهٔ کښې د اولاد د پاره د مینې
او محبت څهٔ جذبات وي څوک نهٔ دي خبر چې یو مور په خپل
اولاد څومره مینه وي ..... او چې څوک نهٔ دي خبر نو را دې
شي د جمالې ببو د لیونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام
دې ځانونه پوئے کړي ، او بیا دې دا فیصله اوکړي چې د هغې
دا انتقام کښي خودکشي وه ؟

جماله! زمونږ د کلي یوه سپین سرې بوډۍ - زمونږ د کلي یوه
غیرتي پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ زلمے زوئے وُ چې
لونګ ئې نامه وه - روښ د لونګ د ژوند قصه به درته نهٔ
کوم - د دې خبرې د کولو هم څهٔ ضرورت نشته چې لونګ
سورڅنګه لوئے کړے وُ - په څهٔ شوا خون ئې لوئے کړے وُ - جمالې
ته لونګ په غیبن کښې یتیم پاتې شوے وُ - او د خپل کُنډتون
دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په ډاډ تېر کړي وُو - بردې
خدمتونه ئې کړي وُو - په دې طمعه چې لونګ به مې خدائے
لوئے کړي - او زما ټول ارمانونه به اوږ ژوي .... د جمالې
په زړهٔ کښې ارمانونه توت په توت پراتهٔ وو - او کله کله به
چې ځان له ناسته وه نو د ارمانو نو تنسته بُوده به ئې رابرابول - ولا

او یوه ورځ هم داسې د تصور د توپه دنیا کښې د ورکې جمالې ترغوږو دا آواز داغلو " لوټک په سیند کښې ډوب شو" .... دې آواز د جمالې د نیا د سترګو په وړاندې کښې دړې وړې کړه . د مور د پاره دا آواز د شین آسمان تند روږ چې په جمالې راګوزار شو .

رونړو! زهٔ دړته د جمالې د هغه بچې واره چغو . هغه د لیونو په دنګې ترکوره او ترکوڅې لیونۍ لیونۍ منډې هغه چې په مخ سر وهلو ئې را بانډې کړې . هغه چې کسولان ئې څیرې ویرې کړو . هغه چې د سر ویښتهٔ ئې په موټو موټو اوشوکول . دا ټوله نقشه دړته په الفاظو کښې نشم بیانولے . ځکه چې ماسره دومره درد پهلي الفاظ نشته چې د هغې د سپین و سپین و کوکارو نقشه پکښې راځائے کړم . ماسره داسې په غم لړلې الفاظ نشته چې د جمالې غم ته ئې وراغونډم . ماسره دومره حوصله هم نشته چې زهٔ دړته د هغه وخت او هغه موقعې حالات په زور زړ بیان کړم .

یو زړهٔ جمالې ته اووے چې راشه تهٔ هم سیند ته ټوپ کړه چې د زوے سره ستا هم د لاش هډو پته اونهٔ لګي . چې د لونګ سره سم ستا غوږي هم د سیند کبان اوخوري . چې مور او زوئے دواړه په یو رنګ مرګ مړهٔ شو . خو جمالې د زړهٔ سنه ټپوس اوکړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مینې او همدردۍ د پاره ګڼي د اظهار حق اداکړې؟ او دا حق کهٔ اداشي نو زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به ګنې سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه سړېږي - دا اور به صرف د انتقام په ذریعه سړېږي - او نن ... زه د دې کلي د خلقو په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په او بو کښې مړ شو زه به پس له دې نه تر مرګه پورې د او بو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم .... جمالي قسم اوخوړ - او د دې قسم نه پس د لونګ مور د او بو کټورے شونډو ته نزدې نه کړو - ورځې تېرې شوې، هفتې تېرې شوې خو د جمالي د حلق نه د او بو څاڅکے تېر نشو - ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے - لکه د سادړن لوټه .... آخر ترکومه پورې - خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جمال له یو ګوټ او به او څکي خو جمالي نه د چا منت منلو او نه زارې ...... آخر تر کومه پورې...

ترکومې پورې به غمځپلې مور د تندې مقابله کوله - ترکومه پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوند سره په جنګ وه - آخر حوصلې جواب ورکړو - د حالاتو د مقابلې د پاره توان ختم شو - د زنکدن علامې شروع شوې - جمالي حق ته سترګې اونیولې نو په داسې حالاتو کښې د مالت یوې زنانه د او بو جام د جمالي شونډو ته رونیوو ..... خو د لونګ مور د او بو جام له ټیله ورکړو - او په سترګو سترګو کښې ئې دغه بنځې ته اووے چې ..... زما په غیرت پورې خندا مه کوه زما د انتقام په لاره کښې ایسکي مه پیدا کوه ..... پرېږده چې زه خپل قسم پوره کړم - پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم...

او بیا چې څو لحظې نورې تېرې شوې نو جمالي خپل قسم پوره کړو - جمالي خپل انتقام پوره کړو - مرګ له غاړه غړې ورغله خو څاڅکے او به ئې د حلق نه تېرې نه کړې - او هغې د او بو نه د خپل لونګ

بدل وانخستو -

(اسو پلے) اے دَمیانه وزرا منو څهٔ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَ مور زړهٔ درته معلوم نه شو ؟

لږ په خپلو گړیوا نو نوکښې سر ونه ښکته کړئ او د خپل

هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې تن صبا زامن دَمیا شدو

سره کوي -

اے دَ ځوانی په نشه مستو زلمو تو مهٔ کوئ کو رے دَ

مور سره ضد ونه قصد ونه مهٔ کوئ - مور مهٔ خفه کوئ -

مور مهٔ ژړوئ - دَ مور د خفګانی سره به درنه الله خفه شي

دَ مور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... دَ مور ډېر

لوئے مقام دے ډېره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ

پښو لاندې چې جنت وي نو د هغې درجه او مرتبه کمنې

د هرچا نه اوچته نشوه .... ؟ مور ډېره مقدسه هستي

ده - او د دې مقدسې هستئ عزت او احترام په هر

اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا

فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې

دَ دوزخ د ملبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسویلي) روستي پارؤ - مُلا لا بانګ نهٔ وُ وئیلے - ټوله دنیا په
خوږهٔ خوب اودهٔ وه .... چُپه چُپیا او بوګنووُنکې خاموشي
..... نهٔ د سپوږمیان او نهٔ د چړچڼو آواز - کله کله به د یو نیم
چرګ آواز په دې خوشې بېده یا کښې تر لرې لرې پورې خور شو
او زما د ویرې نه خوږ ووږ زړګے به په څهٔ قدرې راغونډ
شو .... د اوبو وارې وُ - یُوم په اوګه پښې ابله پښې
ټُند ټُند پېتې ته روان وم - لار راته سمه نهٔ ښکارېده - په
ځپل دلیل تلم ... چې لوېې ادیرې ته ورسیدم نو ......
څه فریاد غوږو مې ته غوږ و شو .... او فریاد ..... زړهٔ
بوګنووُنکے فریاد - د پښو لاندې نه مې مځکه او تښتېده - زړهٔ
مې په درزېدو شو - په ځائے او دریدم - کلیمې مې په ځان چُف
کړې - بابا ګان مې را او لړزول - په دې ادیره کښې زهٔ څو ا
هم څو څو ځله ویرېدلے یم - دا ډېره درنه ادیره ده - دلته غیب عالم
ډېر زیات دي .... ځکه خو چې ما فریاد واورېدو نو دېښندي
واخستم - د کوکنې شاته کېښناستم او غوږونه مې د فریاد په
لورې اونیول ..... فریاد .... د ښځې فریاد معلومېدو د زړهٔ
ډُل نه راوتے فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمېره طوفانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښیکاریدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اُدیرې کا نې بوټې وُنې غنې هر څه په فریاد وُو - داسې معلومیده چې لکه شپه دا فریاد نور نشي زغملے نو ځکه دا سې په منډه منډه مخ په وړاندې روانه ده اوُ د صبا ستر ګه د دې فریاد د اوریدو د پاره په بوګنیدونکو قدمونو رو رو سا ښوولې راروانه ده..... زه هم هغه شان غلے ساه دا ښکلے د کرکښې شاته ناست وُم - شپه ساعت تیر شو - رڼا رو رو راخوریده - په خواوُ شا جماتونو کښې د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په ښیو کښې لا هغسې دم نه وُ ..... چې رڼا ښه راخوره شوه نو رو رو په آرام د فریاد په لورې روان شوم .... فریاد اوس کم شوے وُ. څه ګورم چې د یو قبر د پاسه یوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه ښې یې په نکریزو سره وُو خوره وره پرته وه. زړه مې یې درزا وکړو. په ستر ګو مې تیاره راغله ..... دا ؟ دا خو د شیرین قبر دے. د ځوانې مرګ شیرین - د نیمه خوا شیرین - د سور پلار د ا یکې یوزوے شیرین - هغه شیرین چې تیره شپه یې د وادهٔ ډولۍ کور ته راوړې وه - چې مور پلار یې په وادهٔ د خپل زړهٔ ارمانونه رسولي وُو .... هغه شیرین چې د جمالې دیو نظر کتو د پاره یې په کلونو انتظار کړے وُ .... نن هغه شیرین د جمالې دیو نظر کتو ته ځمکښې په دې خوشې بیابان کښې د خاوړو د دې څلي د لاندې په خوب اوده دے - ما ته سمد ستې د شیرین د وادهٔ شپه را په ځمکښې شوه. څومره خوند وُ د شیرین په وادهٔ کښې .... څومره په خوشحالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحالي سوه د شيرين د ولس داوړلې وه او بيا دواړه په شپه
هغه ترتېره ما سخته پورې شيرين په مجبوره کښې د دوستانو سره
څومره خوند ناک ګپ لګولے و - او بيا مونږ هغه کورته په تللو
مجبوره کړو - چې څه څوک په ستا په انتظار کښې وي .... شيرين
سُکے غونډې شو او کورته روان شو - په تُندو تُندو قدمونو
..... د هغه کورته ډېره تادي وه - د هغه په زړه ډېرې خبرې
وې چې جانې ته ئې کول غوښتل - څه ګيلې هم وې او څه مانې
هم - څه وعدې هم وې او څه لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو
سوالونو او ډېرو تپوسونو د هغه په زړه کښې دغ دغ جوړه
کړے و - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې د جانې
د ديدن خوږې تلوسې ئې په زړه پورې ځغستې نيولے روان و، چې
شيرين خپل منزل ته ورنږدې شو - چې خپلې کوڅې ته ورنږدې شو -
نو ناګهانه درې ډزې اوشوې - هلهو په ورومبۍ ډز شيرين پرځې
راپرېوتو - جوړې د زړه په سر لګيدلے و - د هغه زړه په سر چې
کوم د جانې ليدو د پاره ناقلاره و - چې کوم په دغه وخت کښې د
مينې محبت وجذباتو ته لبريز و ، د هغه زړه په سر شيرين اولګيدو -
او چې د حُجرې خلق ورورسېدل نو هغه يوه آخرنۍ سلګۍ اووهله
او په دغه سلګۍ کښې هم د هغه په شونډو د جانې نوم و - ......
شيرين سا ورکړه - د زړه خبرې په زړه کښې پاتې شوې - نه ئې
د جانې مخ او ليدو او نه ئې ورته د خپل زړه خبرې اوکړې .....
د شيرين مور لکه د ليونو لاسونه ې کړې - پلار ئې سرتور سر -

اوښکې ابله ښکې راغلو .... او .... جماله ؟ جماله هم په سره
جوړه کښې ښېښې ابله ښکې او سرتور سر د شیرین سرته ولاړه ود
د جمالې سترګې په مرګه پروت و په مرګ کې هم په شونډو مسکا خوره
وه - لکه چې جمالې ته وائي چې "اے نادانې پېغلې خفه کېږه مه -
په دنیا کښې د هیچا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه
یو ارمان مو بس وو چې پوره شو - او ته په سره دولۍ او سره
جوړه کښې زمونږ کره راغلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په
جنت جهان کښې کوو - کوم ځائے چې نه غم شته او نه مصیبت -
کوم ځائے چې نه قصد شته او نه حسد - کوم ځائے چې د دوو مینو
ترمینځه څوک دیوالونه نشي ودرولے" ..... جماله غلې ولاړه وه ....

ټول کلي د ځوانې مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تویولې - خو جماله غلې وه -
د مړګي خبر ختو خو د جمالې نه .... د هغې په سترګو کښې اوښکې نه
وې .... حېرانه وه چې دا څه وو او څه اوشول ؟ دا زه کوم ځائے
وم - کوم ځائے ته راورسېدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم..
او غونډې په مړګي کښېناسته - د شیرین په وینو لړلے سرې په
خپل پټون کښېښودو - ګوندے سوګه کېناسته .... پکار ده چې
په دغه وخت کښې جمالې په زوره ژړلے وے - پکار ده چې د
شیرین په وینو لړلے مخ جمالې په خپلو ړنو ړنو اوښکو وینځلے
وے خو.... د جمالې په سترګو کښې چې اوښکې نه وې نو ځکه هغې
ژړلے هم نشو..... او چې څه وخت شاقه بیو او وې چې جماله

سپېره ده، دومره سپېره چې دوی سره د شیرین د پاره دود او ښکې هم نشته .... د جمالي په زړه تیاره راغله -- یوه تېره کړیکه یې او هله او یې هوښه په شیرین راپرېوته .... د شیرین مور پلار ناوې جماله د لاس پښو نه راونیوه او یو خوا ته کټ کښې یې ورواچوله -

رونړو! دېر د غم ساعت و .... سمه د قیامت شپه وه -

سباله ماښکر چې کېږ و نو د شیرین جنازه پورته شوه - د ځوانې مرګ شیرین جنازه - د مور پلار د ارکي یو زړوسټ جنازه - دیوې شپې د ژلمې جنازه .... مور پلار ره په وزه خوله ژړل - هرچا ژړل - ټول کلي ژړل - خو جماله ....؟ جماله هم هغسې ګونګه سونګه وه - جنازه پورته شوه ... شیرین خاورو ته وسپارله شو .... قبر یې جوړ شو او هم هغه ګوره ځمکه چې په قبر او غورځولې شوه .... خلق د ګیس زوړند سرونه کلي ته واپس راغلل -

او اوس ....! اوس دا هغه دیوې شپې ناوې جماله ده چې بېګاه یې ټوله شپه د شیرین په قبر تېره کړې ده - زه ورروان شوم - ماوې چې راپورته یې کړم او ورته ووېم چې اے د ارکي ،،یوې شپې ناوې،، څه بس دے کور ته لاړه شه -

،،مرې چا دي ژوندۍ کړې په ژړا،،

خو چې زه ور نژدې شوم نو جمالې لکه د لیونو د قبر سره خبرې کولې .... ،،شیرینه - بې وفا شیرینه! دومره خپه یې چې هم را سره او نه کړې او لاړې - دا وه ستا هغه مینه؟ دروغژنه چې مینه دې

بیا لیلې نشوه نو لاڼې دې څه له کولې؟ بې وفا دومره ځویه را ښکاره شوې وې چې د وادهٔ په څهرو کښې خوږې لیدلې قدرلاوې نیمه ځوانه زلمیه داسې زړ سرور شوې - زړهٔ سپیره دې چا ستا پر پښنودم -

شیرینه ماخو د ځان سره د ارمانونو یوه لویه دنیا داوړلې وه - ماخو ځان له د خوشحالو یو لوی محل جوړ کړی و - بې وفا څنګه دې د سترګو په رپ کښې زما د ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه! یو دوه خبرې را سره اوکړه صرف دوه خبرې چې دا زړهٔ مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې د ځیل وادهٔ په دغه څهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړ بدلې دي - ستا دې زما د پښو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه خبرې را سره اوکړه - دوه خبرې - دوه .... جمالې یوه سلګۍ اووهله او د سلګۍ سره دیوې شپې تاوې ېخه بخه وه - او چې اومې کتل نو په ښوکښې ئې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -

(راسوپلے)

رونو ډېره دردناکه ننداره وه - زړهٔ مې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړم زړهٔ مې غوښتل چې لاړشم شافي بیو راولم او ورته اوښایم چې جمالې سپېره نهٔ وه - راشه اوګوره د جمالې د سترګو نه اوښکې راتوې شوې داسې اوښکې چې تهٔ له ادیره ئې اولېږدوله، داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وو -

چپې

لکه چې نن سیند بیا په غورزنګ وُ - شل کاله وړاندې
چې کوم سېلاب راغلے وُ او دکوم سېلاب یوې چپې چې ملاله
دَ ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سېلاب نن د هغې په
سینه کښې بهېدو او دَ سترګو نه ئې روان وُ -

دَ دوؤ میاشتو ماشوم ناجوړه زوئے دَ ملالې په غېږ
کښې پروت وُ ژړېدو - دَ ډېر ساعت نه ئې اوچې سلګې
وهلې ځو اوس داسې غلے شوے غوندې وُه ملاله نهٔ دَ ځان
دَ حاله خبره وه او نهٔ دَ زوئے دَ حاله - په مزکه ئې پرلت
وهلې وه او زوئے ورته په غېږ کښې پروت وُ - دَ ملالې کرېوان
پرانستے وُ - ببېسر - خېرنه ځچنه - داسې معلومېده چې
لکه دَ ملالې کرېوان هغه زوُل پرانستے وي - کوم چې دَ
سحره راسې د هغې په سینه کښې اوتو - خدائے خبر چې په
هغه خبره کښې څهٔ وو کومه چې کلدین نن سحر هغې ته
کړې وه - او کومه یه چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه -
نو دَ هغې زړهٔ به ئې ناقلاره کړو - د هغې دنیا به ئې تباه
کړه - باران - سېلۍ او طوفان به راغلو او د ملالې دَ
سترګو نه به روان شو - دَ ملالې قرار - صبر او هغه لږه

ډېره تسلّي کوله چې د ماشوم زوړ په وجه دهغې زړه
ته وه. هغه هرڅه به د سترګو په رپ کښې په طوفان
کښې لاهو شو. خو ګل دین د هرڅه نه بې پرواه د افیمو
په نشه کښې نیم ویخ او نیم اوده وُ. هغه د هیڅ نه
نه وُ خبر. ګل دین موچي وُ. په کلي کښې به يې د زوړو پېزار
مرمت کولو. د افیمو نشې د هغه نه په ځوانه ځوانۍ
کښې بوډا جوړ کړے وُ...... ملاله په پېغلتوب د
ګل دین د شکي طبیعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه. او کله
کله به چې د کلي پېغلو د ګل دین د سخت طبیعتۍ ذکر
ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکۍ شوه او
جواب به يې ورکړو چې خیر دے د واده نه مخکښې هر
زلمے داسې وي او چې واده اوکړي نو بیا...... بیا یه
که خیر يي هرڅه سم شي...... او د واده نه پس څه
موده ګل دین سم دم وُ.. د ملالې سره يې ډېر ښه تعلق
وُ خو رو رو هغه بیا په زړه لار روان شو. سپکې سپورې
ستغې خبرې او رټل. هر وختې په نه څه خبره بدې
ردې وېل د ګل دین عادت شو. او یوه ورځ خو يې هرچې
ملاله په نه څه خبره راګیره کړه او وې وهله نو د ګل دین
په دې زیاتۍ د ملالې زړه ته لویه صدمه اورسېده...
او بیا دا څه یوه ورځ نه وه بلکې وهل او ټکول د ملالې
تقدیر شو. دې ټولو نارامو ته ملالې غاړه ایښودلې وه.

دا هرڅه هغې زغمل څو ..... یو دا خبره؟ دا خبره هغې نه شوه زغملې دا هغې نه شوه برداشت کولے .... هغې دا منله چې هغه په ماشوم والي سیند کښې د سیلاب یوې چپې د ځان سره راوړلې وه - خو د هغې دا یقین وو چې هغه .... «هغه» نه وه څه چې ګلدین وائي .... ملالې د ګلدین دا خبره نه شوه زوروله - او هرکله به چې هغه ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم زړه تورې شو او د ګلدین نه به هم ورله کرکه ورغله ..... په دې کښې شک نشته چې د ماشوم د پیدا کېدو نه پس د هغې مینه روس تقسیم شوې وه - د ګلدین زور زیاتې د ماشوم زوې په مینه کښې را نغښتلې وه - خو د دې باوجود هم د ګلدین دا خبره نه د هغې دپاره ښه وه نه د ګلدین دپاره او نه د هغوي د ماشوم بچي دپاره ښه وه .... هر څو که د ملالې د ګلدین سره هغه هومره مینه نه وه لکه چې بخو او وه خو ..... بیا هم خاوند خو یې و کنه؟ ملالې نه غوښتله چې خاوند ورته څه داسې خبره اوکړي چې هغې له بیا د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوې د رې واړو نه کرکه ورشي - خو هغه بېوسه وه، هغې خاوند نه شو منع کولے - ملاله به د ګلدین نه دومره وېرېده چې د هغه په مخکښې به یې په زوره ساه هم نه اخسته ...... نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نه څه خبره یې په

ملالۍ دا باندې کړې پښه چې اووهله او په ټولو کښې چې د
ږېرې غوټې تيرې هغه کښې اووے ‹‹ حراموني ›› او د
دې ټکي په اورېدو د ملالۍ په زړه هغه تياره راغله
کومه چې دېر طوفان د راتلو نه اول راځي .... ګل دين لاړو
د کوټې نه اووتو - او ..... طوفان راغلو .... سېلاب
راغلو - کوم سيند چې د ملالۍ په سينه کښې غورزنګونه
وهل هغه د ملالۍ د سترګو نه روان شو..... چپې چې
وهلې ..... د سحر نه مخکې شوځو طوفان د کمېدو يا د
اوږدېدو نوم نه اخستو ..... کېدے شي چې دې چپو هغه
لاهو کړے وے - ځو په دې کښې چې د دروازې د لرې کېدو
آواز تر غوږ وشو ..... د ملالۍ د زړه درزا په زياتېدو شوه -
د هغې خيال ؤ چې جوړ موچې ګل دين راغلو، او خدائے خبر
چې ولې نن د هغه راتلو کښې ملالۍ ته ځېل مرګ ښکارېدو
.... ځو .... جوړ هغه نه ؤ دروازه هوا لرې کړې وه - په
کور کښې څوک ټرو به نه وې - د جمالې سره فکر شو چې د هغه
د راتلو نه مخکښې مخکښې د سيند نه يو منګے اوبه راوړي
نو بيا به کټے شي ..... هغې ماشوم زوے په ژړا په کټ
کښې پرېښودو او منګے په سر د کوټې نه اووته د وادهٔ نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سيند ته د اوبو
د پاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څه چل ؤ چې منګے په
سر په دې لاره اويوله روانه شوه نو ځېل پېغلتوب ورته

را مخکښې شو - په پېغلتوب هم ملاله څهٔ مالداره نهٔ وه -
ولې بیا هم دا لاره داسې شاړه او داسې سپېره نهٔ وه -
دوه کاله آګاه وي چې ملاله منګې په سر د نورو جینکو سره
په دې لاره راوړله تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نهٔ ښکارېده، ځکه چې د ګلالین خیال او د
ګلالین سره د ژوندون د پسکې په تړلو هغې ته ځان د
نورو همځولو جینکو نه ډېر ښسته من او ښکاله ښکارېده
خو هغه ټول خیالونه او خوبونه نن دروغ ثابت شول..
.... دا ولې؟ او د ولې، په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې
مخامخ سند ښکاره شو - چُپ چاپ غلې غلې .... او خاموش
خاموش بهېده .... ملالې زر زر په تادۍ منګې ډک کړو او
په تُند و تېز ګامونو کورته را روانه شوه او چې کورته راغله
نو ماشوم ژړېدې ډېر ژړلي وُو - ځکه چې اوس يې د ژړا په
ځاۓ اوچې اوچې سلګۍ وهلې .... ملالې منګې په کړو کې
کېښودو - ماشوم يې راواخستو خپلې سینې ته يې راجوخت
کړو او یوه اوږده ساه يې واخسته د ماشوم سینې ته په
رانږدې کولو د هغې زړهٔ ته ډېر اطمینان اورسېدو - هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې خور وور زړهٔ را ټول غونډ ي
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سینې پورې نیولې وُ
چې په دې کښې ګلالین موچي د پښو دو لچه په لاس په کوڅه
را ننوتو - او د راتللو سره یې په مړاوي آواز اووې .....

درنن کار نهٔ ؤ درا غلے - بس دومره پېسې مې ګټلې وې چې ځان له مې اېښې او د چاښو د پاره مې دا پېسې داوړل "

ګلدین په دالان کښې خپل د موچې توب د سامان صندوقچے کښېښودو او د پېسو ډولچه ئې ملالې له ورکړه او ورته ئې اووے چې زهٔ حجرې ته لاړ ځم چې راشم نو بیا به چاے څښم ..... ملالې ډولچه د ګلدین نه واخسته په چارګې ئې کښېښوده او بیا ئې ماشوم په غېږ کښې واچولو او د سوچونو او فکرونو په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پشو راغله د پېسو ډولچه ئې پر مخې د چارګې نه راګوزار کړه ..... پېسې توے شول او د ملالې سره غم شو چې اوس به څهٔ کوم - اوس به چاے د څهٔ نه څښوم - اوس کهٔ ګلدین راغلو او خبر شو چې پېسې د مزکې خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي - هغه خو به په دې تېر ماسختن ما د کوره اوباسي - او چې د کوره مې اوباسي نو زهٔ به چرته ځم - زهٔ به کوم خوا ته ځم - زهٔ به د چا کوره ځم -

وخت په منډه منډه روان ؤ تېرېدو - ملاله هیڅ په حساب نهٔ پوهېده چې څهٔ چل اوکړي ... په دې کښې ئې خپلې سینې ته پام شو - ماشوم ناجوړه ؤ ټوله ورځ کښې ئې سینه نهٔ وه څښلې ..... سینه ئې ډکه وه - د ملالې سینه ډکه وه ..... هغې هډو نور سوچ اونهٔ کړو خو ډولچه ئې راواخسته او زرزر ئې دواړه سینې په

دوړې ئې کښې تشې کړې - پښتنې ئې په نغري سوره کړه ....
او په څه ساعت پس چې ګل دین د ځبرې نه را غلو ... په
کټ کښې کښېناستو نو ملاله په مرو مرو قدمونو لاړه - پیالې
او چائې جوش ئې راواخستل او ګل دین ته ئې په مخکښې کېښودل -
ګل دین پیالې دکوله او پیالې به ئې تشوله - ملالې په کښېنه
سترګه ګل دین ته کتل .... د هغې زړه غوښتل چې را پاسي او
د ګل دین د خولې نه پیالې راوشکوي او ورته اووائي چې
ګل دینه مړ کوه .... دا څه کوې - دا چائې مړ شنبه دا چائې
چې په کومو پښو کښې پیدا شوي دي هغه پیسې په تا حرام
دي - خو .... ملالې له به دومره زړه چا ورکړے وے - دا
تو لې خبرې که د هغې زړه غوښتلے نو هم کولے نه ئې نه
شوې کنه .... د هغې په زړه یوه تیاره تله او بله
راتله ..... سوچ ئې کولو چې دا څه وو او څه را پیښ
شو - دا نوي غمونه کښې لږ وو چې دا نوے غم ئې د خپله لاسه
خپل ځان له را پیدا کړو ..... ساګ ترې نه سیلۍ اوړې
وې - ماشوم هم د لوږې د لاسه الوان بلون کولو - په ژړا
ژړا ئې زړه ستړے شو - ګل دین ډېر صبر اوکړو خو آخر
صبر ئې تمام شو - او په سختۍ سره ئې ملالې ته اووے ....
څه له ئې ژړه وې پیسې ورکړه کنه" .... پیسې ؟ پیسې ورکړم
د څه پیسې ورکړم .... دا سیني ته ئې وا چوه کنه ؟ ....
په سینه کښې څه دي - تا چې کوم پیسې راوړلې وو هغه

پېښو توے کړل - او ما تاله چاپې د خپلې سينې په ښو کښې
پټې کړې - هن! ګل دين د کټ نه را ټوپ کړو - څنګه د کټ
سره نژدې ښخته پرته وه - هغه ئې را اوچته کړه او چې را
خطا ئې کړه نو ملاله څو ځله شوه څو د ماشوم د سر نه يوه سره
داره د ملالې په مخ خوره وره لاړه .... ماشوم اول يوه
تېره کړيکه او بيا يو څو سلګۍ ووهلې او غلے شو - ملالې
د زوے د سرنه د وينې دارې چې اوليدې نو بې هوشه په
مزکې پرېوته - او ګلدين؟ ګلدين را پاسېدو - ملاله ئې د
چو نتهقې نه اونيوه را اوچته ئې کړه - د هغې مخ په وينو
لت پت وه او په داسې حالت کښې ګلدين ورته اووے چې
يو - دوه - درې - ته په ما طلاقه ئې - څه او څه د دې
کور نه چې کوم خوا دې خوښه وي لاړه شه ..... او ملالې
خپل ماشوم زوے را پورته کړو او نېغه سيند ته را غله -
په سيند کښې سيلاب راغلے وُ - سيند په غورځنګ وُ څپه
به راتله او څپه به کښېناسته ... په دې کښې يوه څپه
راغله - د نورو څپو نه لويه ډېره لويه - او ملالې
ته داسې ښکاره شوه چې لکه دغه څپه د دې مور وي هغه
مور چې دې پيدا کې نه وه - چې د هغې په سينې دې څېرې
لوبې نه وې کړې - دې داسې محسوسه کړه چې دغه
څپې خپله غېږه خوره کړې ده او ملالې ته وائي چې اے
د دنيا غمونو ځپلې لورې را څه چې زه دې له په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږ کښې ځای ورکړ او ملالۍ خپل زوی په سینې پورې کلک ونیوی د غه چېپې ته ځان او سپارلو او د غه لویې چپې ملاله په خپلې غېږ کښې واخسته او لاړه په قلاره شوه . او ملاله د سترې ژوند د ستومانو نه د ټول عمر د پاره خلاصه شوه .

اِنسان او انسانیّت

(اسو پیلے) ..... دَدې دنیا په مخ ډېر داسې زړونه شته چې

ډېرو غمونو پکښې تنهاکې جوړې کړې دي ۔

ډېر داسې انسانان شته چې دَ هغوي زړونه

د ډېرو غمونو دلاسه

سُوري سُوري او غار غار دي ۔

ډېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا ئې سترګې کوغالوته پرېوتې دي ۔

ډېرې داسې مېندې شته

چې په ژړا ژړا ئې دَ سترګو تور په سپین بدل شوي دي ۔

ډېرې داسې تورسرې شته

چې دخپل ځوان خاوند په ناګهاني مرګ ئې ځواني دَخاورو

سره خاورې شوې ده ۔ چې ارمانونه ئې په اورستي شويدي ۔

څو په ژړا دچا قسمتونه چېرې نهٔ دي بدل شوي ۔

مړي چېرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي ۔

ارمان چې دَګلاب غوندې ښکلو او ښائسته ځواني مرګانو

دَ خپلې بوډۍ مور

دَ خپلې زړهٔ چاودي مور دَ خپلې غم ځپلې مور دَ زړهٔ ننه ۔

دَ زړهٔ دَ تل نه راوتے فریاد اورېدے شوے

هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وهٔ -

چې فرشتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې

ارمان چې دَ ګلاب په رنګ شهیدانو غوندې

دَ پلار دسترګو نه داروان هغه سېلاب لیدے شوے کوم

سېلاب چې دَ سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او

ښارونه ورانولے شي -

ارمان چې دَ ګلاب په رنګې

شپه غوندې شاه زلمو غوندې دَ خپلو کونډو تورے سرو

هډو سدګي اورېدے شوې

چې کوم ښلګي دَ اورېدو ونکو په زړونو کښې زخمونه او

پرهرونه جوړوي -

اے دَ خپلې مور دَ سترګو توره ګلابه

تهٔ کښې دخپلې غم ځپلې مور فریاد نهٔ اورې

اے دَ خپل پلار دَ زړهٔ ټکوره ګلابه -

تهٔ کښې دَ خپل بوډا پلار دَ سترګو نه روان

دَ رنو رنو اوښکو سېلاب نهٔ وینې

اے دچا تورسرې دَ ژوند ملګرے ګلابه تهٔ دخپلې تورسرې

دَ پرهر پرهر زړګي نه دَ زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد

نهٔ اورې -

اے بے غمه ګلابه دغه سدګو غوندې ټول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو څو عرش په لړزان کړے دے۔

دغه د پلار د سترګو او ښکے څو کالې زړونه هم اوبهٔ اوبهٔ کوي او تهٔ......؟

تهٔ بیا هم غبرګ نهٔ کوې،

تهٔ بیا هم خاموشه شونډې پروت یې!

ګلابه خدائے ګواه دے چې تا څو به د پردو په سترګو کښې اوښکې نښوې لیدے۔

خدائے ګواه دے چې تا به د خپلې مور په تندي کښې د خفګان ګونجې نهٔ شوې لیدے۔

تهٔ به د پردو پلارانو د پاره دادو وې

تهٔ څو به د پردو تورو سرو د پاره دلاسه وې

نو بیا اوس؟

اوس ولې د اسې غلے پروت یې

اوس دې ولې د اسې د صبرڅادر اغوستے دے؟

اے د یې غمې په څوابه څوب اودهٔ شهید ه سر را پورته کړه او او ګوره چې غمونو او خفګانونو دې د مور په تندي کښې څهٔ چې په تول څخ کښې یې کندې کپرې جوړې کړې۔

ستا څوږ پلار څو هم ستا غم په خپل ناتوان زړهٔ بورې څخت نیولے دے۔ په هرڅا ستا ګمان کوي

د هرڅا په څخ کښې ستا نقشونه لټوي

څو ګلابه!

اے ښکلیه ګلابه !

ستا د تندي د نقشونو په شان نقشونه موندل څو ګرانه خبره ده - نا ممکنه خبره ده -

څکه چې ستا د تندي نقشونه خو

د رحمت فرښتو په خپل لاس جوړ کړي وو

نو ستا پلار څو د ورځې په تکل کښې دے - او په دې تکل کښې يې د هر مخ جائزه واخسته هر تندي ته يې ښه په غور او کتل د هر انسان جائزه يې واخسته

څو ګلابه ستا په رنګې مخ د بل چا نشته

څو ګلابه ستا په رنګې تندے د بل چا نشته

ستا په رنګې نقشونه هډو د بل چا کېدے نشي

نو څکه زه درته وايمه چې ستا پلار به

ستا د تندي د نقشونو ارمان د ځان سره قبر ته يوسي -

زه دا منم چې مړي چرې په ژړا نه دي ژوندي شوي

که مړو د پلار کو نهي ملا چرې پېدے شوے

که مړو د مورېن هر پېن هر زړه چرې کتے شوے

که مړو ته د نخپلو تور سرو څېرې ګرېوان او بېرسرونه نېکاره کېدے شوے نو د مور فريادونو به ګلاب وختي را ژوندے کړے وُ -

د پلار د سترګونه روان د اوښکو سېلاب به ګلاب وختي

د قبر نه په راوتو مجبور کړے وے څو ګلاب به داسي څوب

اوده شوے دے چې هغه د پلار د سترګو نه د اوښکو روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سېلاب نهٔ ویښې - چې هغهٔ ته د خپلې تو د سرې ځېرې کړېوان او ډېر سرنهٔ ښکارې - چې هغه خپلې خوږې مور له ډیوې ځین جواب هم نشي ورکولے - ارمان چې ګلاب صرف دوه خبرې د مور سره کړے وے .

چې د مورې تسلّي شوے وے

چې د مور ناقلاره زړهٔ ېې لږ په قرار شوے وے

ګلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څهٔ د دې د پاره روښکې نهٔ څڅوي چې ګني ته دې د قبر نه راپاسې او د دې د زړهٔ داورا ویجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې ته دې بیا زړے ماځیګر مُسکے مُسکے په کوټه را ننوځې او د مور زړهٔ دې د ږباندې بیا راټول شي -

ګلابه ستا مور هم لکه د نورو میندو په رنګ مور ده

د دې هم په زړهٔ کښې بس اکې یو ارمان دے

یو داسې ارمان چې د پوره کېدو نهٔ دے

تو څهٔ اوکړې د خپل زړهٔ نه مجبوره ده

د خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده

ډېره مجبوره ده .

ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي

ژړا هم کوي او فریاد هم

دُعا هم کوي او تپوس هم

چې ګلابه ځکه سر را پورته کړه

او مال د دوا، صرف د دوا او خبرو جواب را کړه -

نو بیا اوده شه خپر دے

بیا درسره زه دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نه کوم

بیا به دې د خوب نه نه راویښوم

پچیه صرف دومره قدر له راته او وایه

چې په کولیږ، د زړه د سر د پاسه څو نه وے لګیدلے هغی ؟

ته څو نو شوے څو نه وے هغی ؟

چې تا سدګې وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا وټیلي وو چې " وی مورے مړ شومه "

تا نه مور زر شه پچیه ! تا زما انتظار ولې نه کولو

مرګ ته دې داسې تادي وه چې خپله مور هم درنه هېره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به د مور نه د تپوس نه بغیر بهر قدم هم نه اخستو

کلابه ! سر را پورته کړه پچیه

دا تول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خپر دے اوده شه

زه درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نه څڅوي -

زه درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نه اچوي

بیا به ستا مور د نېل خدای نه دا سوال کوي
چې ما هم تا سره ملګرې کړي - او دلته
تا سره نژدې - ستا په څنګ کښې اوده شم

چې زه هم را شم او په دې څوشې بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان
کښې تا سره څنګ په څنګ اوده شم - او چې داسې اوشي، چې ما هم
خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په څنګ کښې ښخه شم - نو زما
زړه ته به څومره تسلي اوشي - او ستا څوړ ووړ زړه به هم زما
په راتللو را ټول غونډې شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه! په دې څوشې بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې
په دې سیلۍ ګلی او طوفانونو کښې - په دې غرمو په دې تمرونو
کښې څومې داسې یواځې پرېږدو نشي .....

رونو - خوږو رونړو! د ګلاب د ژوند دردېدلې قصه به
دا وخت نه چېړم. د هغه د ښځه سړي توب پاتې به هم دا
وخت نه اړوم - د هغه د ځوانۍ صفتونه به هم نه کوم دا
خبره به هم پرېږدم چې ګلاب په خپله سینه کښې د یو انسان زړه
لرلو - یو داسې زړه چې پکښې د هر چا د پاره د مینې محبت او همدردۍ
نه سېوا بل څه نه وو -

زه صرف دا تپوس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د تماچې نه وتې
ګولۍ، د دغه څوانمردي انسان په سینه کښې سړې شوې -
بیا ولې یو تش د نامې پښتون را پاسېد او د دې عظیم
پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ئې خپله لمن داغداره کړه -

د ګلاب غوندې انسانان هم کني د داسې عمل لائق وي د ګلاب غوندې
پښتون سره هم کني څوک داسې د کوکې او نفرت نه ډک سلوک
کوي ..... ؟

او..... ! ډېر داسې ناپوه پښتانه شته - ډېر داسې د
ناپوه پښتانه شته چې هغوي د بدګمانو او شکونو په څرسیلاب
کښې لاهو شي ؛ او د ګلاب غوندې د نېکو او خوا خوږو انسانانو
په وینو خیږې منګولې سرې کړي -

نهٔ پوهېږم چې دا لاکومه پښتو ده - دا لاکوم غیرت دے - زهٔ
خو د داسې خونړو دے اقدام ته پښتو نشم وئیلے زهٔ خو د دغه
ظالمانو دې حرکت ته غیرت نشم وئیلے - داسې قدم خو د پښتو او پښتون
د پاره پېغور دے - دا حرکت د بزدلۍ او بې غیرتۍ یو ژوندے
ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وهٔ ..... بني آدمان خو د دې
مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې د شمېر دي - نو د
یو انسان وژل خو د انسانیت وژل شول -

نهٔ پوهېږم چې دا خلق ظالمان، انسانان ولې وژني ؟
اے ناپوهو پښتنو انسانان مهٔ وژنئ ..... انسان کورے ډېر
په مشکله پیدا کېږي .... د یو انسان نه په لکهونو بني آدمان
قربان شه - د یو انسان نه په لکهونو بني آدمان ټوټے شه -

رونړو دغه عظیم انسان - دا د پاک زړهٔ خاوند - دا د مینې
محبت او شرافت مجسمه ګلاب ..... د تن نه څلور کاله آګاهو
یوه ورځ ..... د ماښام په څره کښې .... سترے ستومانه په تندو

ټنډ و قد مونو د ښارنه کورته راروان وه - داسې معلومېده
لکه چې د ګلاب ټن کورته ډېره نادې وه - خدائے خبر چې څه
چل وه خوټن د ګلاب زړه ځ څه پې واره غونډې درزېده و - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وسے چې ټومره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څه وخت چې د کر کښې شهید
ته راورسېده و نو ...... درې ډوبې ډزې اوشوې درې
ګولۍ د تماچې د شپېلۍ نه راووتے، او د ګلاب په سینه کښې
ښخې شوې ..... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب یو ځو لټې
اوتکولې - ګلاب یو څو فریادونه اوکړل - او بیا ..... بیا د
مور نیازبین روئے یوه سلګۍ اووهله او د همېش د پاره
غلے شو - ..... کلي ته خبر لاړو - خلق په یو ځو راوچلېدل -
ټول راغلل - واړه - زاړه ښځې او سړي ټول راغلل .....
په دغه ښځو کښې یوه د ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښې آبله پښې داسې کونتې را روانه وه لکه چې د ملا
ټیر ټې ماټ شوے وي ..... او واقعي چې د ګلاب د مور د
ملا تیر د تماچې درېو ګولو درې ځایه چپ چور کړے وه ...
مور راغله - خپل نیازبین روئے ئې چې په وینو کښې ککړ
اولیده و نو ...... رونو هغه نقشه زه نشم بیانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زه د ګلاب د مور د بېوتوب حالت پکښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوکنو ونکے لمحه
وه - ...... د ګلاب مور لکه د لېونو پې واره او بې اختیاره چغې

او وهلي .... لويو ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل - هرچا ژړل ...... څو په ژړا څو چرې مړي نه دي ژوندي شوي - مور د خپل زوئ، په وينو لړلے سر په خپل پستون باندې ايښودلے وه - او په ژړا کښې يې د گلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځوانے مرگه گلابه تا څو څه جرم نه وُ کړے چې ظالمانو درله دومره لويه سزا درکړه - تا څو چې څه ليدلي وو هغه دې په عدالت کښې ويلي وو - چې څه دې ليدلي وو هم هغه گواهي دې ورکړې وه - نو د حقې وينا گڼي دومره لويه سزا وي"......

رو ښو! د گلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د گلاب تور سرې بچې يې او د گلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي څلور کاله د گلاب د مرگ اوشول - په څلور کاله کښې په دې کور کښې بيا د چا په شونډو خندا نه ده شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د گلاب د مور د سترگو اوښکې اوچې نشوې د پلار فريادونه او د گلاب د تور سرې آهونه ساړه نه شول -

څو اے د گلاب پاکې مورې اوښکې دې اوچې کړه - اے د گلاب نيما غليه پلاره فريادونه دې په قلار کړه - او اے د گلاب پښتنې تور سرې آهونه دې بس کړه - گلاب مړ نه دے ..... بنځي آدم مړ کيږے شي خو انسان نشي مړ کيدے - گلاب انسان وُه - يو داسې انسان چې چا د دنيا خلقو له - د دې کلي او مالت خلقو له د انسانيت سبق ورکړے دے - گلاب په خپله يوه مينه وه - يو محبت وُه يو خلوص وُه، نو مينه او محبت چرې هم نه مري -

خلوص او شرافت هیڅ کله نهٔ مري .....

. بختورې دي هغه مېندې چې د ګلاب په رنګ زامن يې زېږولي دي. بختور دي هغه پلاران چې د ګلاب غونچې زامن يې لوئے کړي دي. بختورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غونچې د ځوان انسان د څښتن توب نوم ورپورې دے ..... او څنګه خوږه دا وايم چې ګلاب ژوندے دے. هغه به ژوندے وي تر هغه وخته پورې چې ترڅو پورې د دې کلي د دې علاقې په پښتنو هم ژوندے وي. او اے شهيده ګلابه د شهادت دا لويه مرتبه دې مبارک شه زمونږ دا ايمان دے چې تهٔ پخوا خپل خدائے په خپلو رحمتونو کښې نغښتلي يې. نو اے خدائے بخښليه ګلابه جنتونه دې مبارک شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه یاران

عَلَمه یو تر بل ځار یږي

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګړۍ مېلمانهٔ دي هیڅ پته نهٔ لږي چې ساعت له څه شي ګړۍ له څهٔ شي - هیچا ته نهٔ ده معلومه چې زهٔ به ترڅو پورې ژوندی یم او که نه - ترڅو پورې څهٔ چې دا هم چا ته نهٔ ده معلومه چې زهٔ دا ساه، یو ځل په خوله او یا سم نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو..... څومره بې اعتباره دی ژوند؟ څکه خو هوښیار انو

تپه کړې ده چې

عَلَمه یو تر بل ځار یږي

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

خو را ځنې چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلو، د دې خلقو اندازه لږه واخلو - را ځئ چې او ګورو چې دا د دنیا خلق ترڅومره حده پورې دیو بل ته قربانیږي - څومره کسان دي چې زړونه یې د انسان او انسانیت په مینه ګڼې ناقلاره دي - څومره کسان دي چې د بل په غم غمژنه دي - او د بل سره په زړهٔ ګڼې مینه محبت او همدردي لري - په سلو ګڼې یو کس به ګني دا سې وي، یه

زړو کښې به یو کس ګڼې داسې وي چې هغه په زړه کښې د هر چا
د پاره، د نورو انسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؟
..... زما په خیال څو ناممکنه ده - زما په خیال څو ناشونې ده .....
نشته او نه زمونږ په زړونو کښې مینه نشته، زمونږ په زړونو
کښې همدردي نشته .... مونږ دوستي کوؤ، مونږ تعلق ساتو،
مونږ ورورولي کوؤ، خو دا دغه دوستي، دغه ورورولي او د
دغه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف په "مهٔ قربیږه مهٔ وشیږه"
لفظونو باندې او شلیږي - ددې دوستۍ مزے دومره کچه وي چې
په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -

دا احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې درے، .... د ګلاب هغه غار
غار سینه او د احمد هغه مات ختې به مې هېر نشي - او څنګه به مې
هېر شي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وهٔ، نو احمد هم ترې څه
کم نهٔ وهٔ، د احمد په ژلمي توب کښې هم د کوتي اېښودو ځاے
نهٔ وهٔ .... دا دواړه ژلمي همزولي وو، دواړه د دوه ویشتم کال
په څوکاټ قدمونه اېښودلي وو، دواړه د یو کلي وو، د یو کندي
وو، او دواړه یاران هم وو، .... شپه ورځې یو ځاے ګرځېدل -
یو ځاے کښېناستل او یو ځاے پاسېدل وو ..... دواړه نېږدې دوستان
وو، ډېر نزدې دوستان ..... د دغه خوږو دوستانو په یو
کونتره جهګړه شوه، صرف په یو کونتره - احمد وے چې
زما په بښره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په بښره ناسته
وه ..... خبرې کښې شوې .... او دغه ګرمې خبرې ګرمېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرمېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد
دومره تاؤ وا خستو چې لاړو کورته توپک ئې راوړو ..... او خپل
خوږ دوست، د چوتي يار، هغه چې شپه ورځ به يو ځائې ګرځېدل،
د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګين غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب
لکه د کپوړ لنډې او چورلېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړي چرګ او پړېدو
.... لاړو احمد د يوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو .... د ګلاب مور
سرتوره را غله .... په زوئې راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په
ژړا اشکولا راغلې، په ګلاب راپرېوتې د ګلاب ماشوم دور د
دنيا د حالاتو نه ناخبره د ګلاب سرته ولاړ وۀ. او په ماشومه خوله
ئې لالا لالا کول. ماشوم څۀ خبر وۀ چې لالا د کونترې په تمس
کښې لاړو. د خپل دوست دلاسه ..... ارمان دے چې د غه وخت خو
د مزکه چاؤدلې وے، ارمان دے چې د غه وخت خو د آسمان نه کانړي
ورېدلے وے، خو.... نۀ مزکه رو چاؤده، او نۀ د آسمان نه کانړي
اوورېدل خو په چا چا به مزکه چوي. په کومه کومه واقعه به
د آسمان نه کانړي ورېږي. دا کښې صرف ګلاب وۀ چې خپل دوست
د زړۀ په سر او ويشتلو، نه .... دا سې ډېر ګلابان احمد يانو د زړۀ په
سر ويشتلي دي او لا به ډېر احمد يان راپاسي او ډېر ګلابان به د
يوې کونترې د سره زاره وي،.... نو ځکه خو نۀ مزکه پړق
چوي او نۀ د آسمان نه کانړي ورېږي .... لاړو ګلاب د دنياته
تېر شو،.... ځواني ئې خاوري ايرې شوه ..... مور هم ورله د واده هغه
جوړه راوا خسته چې کومه به ګلاب د واده په ښائسته اچوله .... او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم هغه د وادهٔ کوله ګڼلی یې ورته په سرکړه چې په کوټې باندې به دهٔ د وادهٔ څخه تېر له ..... د ګلاب مړې، لکه د وادهٔ د زلمي خاوړو ته او سپاره شو..... راځئ چې د ګلاب د غم داستان د لته پرېږدو ..... پرېږدئ چې د ګلاب مور لکه د لېونو د شپې په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې د ګلاب خوېندې د دور په قبر خورې ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوئ په قبر هره ورځ د ګلونو نوې نوې څخه غوړوي او پرېږدئ چې د ګلاب ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا د ینګټ غږ وي ..... ګورو به چې تر څو به د ګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي - تر څو به د ګلاب خوېندې د دور په قبر خورې ورې غوړېدلې وي تر څو به یې پلار هره ورځ د زوئ د قبر د پاره نوې نوې څخه چې راوړي او تر څو به د ګلاب ماشوم رور لالا لالا کوي - د مزکې مخ سوړ دے هر قسم زخمونه د وخت سره سره پخپله خوله ورولي ....

راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو ..... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل خوږ دوست په وینو لړلے شوي وو چاچې د څلورو روپو د کونش د پاره خپل یار وژلے وُ - د غه قاتل احمد پولیس اونیوُو ....

.... لاړه مقدمه شروع شوه، د دنیا ورځې قصه وه، په دریمه پېشي کښې احمد شیشن شو - او شیشن احمد ته د پهانسۍ فیصله واوروله - اوُ احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو .... د لویو لویو فولادي تمبو شاته، کوم ځائے چې په انسان د دنیا باد هم نهٔ لږي - په هغه ځان له کوټه کښې ز لمے احمد چې ایله شونډه یې شنه شوې وه، چې په سرې لا د وادهٔ څخه نهٔ وه تېر لې - چې لا په پالنګ

نهٔ وهٔ اودرېدلے - چې په ډولۍ پسې ئې چالا اَلا نهٔ وې ناري کړې،
هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بندیوان شو، دَ احمد مور
هم د زوے د ټکړې لیدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم دَ
زور دَ ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم دَ زوے دَ وادهٔ خوشحالي
لیدل غوښتل، خو هر څهٔ لاړل تالاترغه شول، دَ شګو کوټګۍ
دَ سترګو په رپ کښې ورانه شوه، ...... احمد په ژوندوني لاړو
.... پلار ئې ډېرې منډې ترړې اووهلې، اپیلونه ئې اوکړل -
رحم درخواستونه ئې اوکړل، خو دَ ګلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو،
او د پهانسۍ حکم په ځاے پاتې شو، ..... تاریخ مقرر شو، چې دَ
راتلونکې میاشتې په څلورم تاریخ به احمد پهانسي کېږي - خو احمد
لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وهٔ چې
اپیل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنیا د ژوند
نه ئې ټوله توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه
وهٔ، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه د ګلاب ټکړه د یوې لحظې
د پاره هم نهٔ هېرېده - او څنګه به هېرېده؟ ولې ګلاب کښې دَ
احمد دوست نهٔ وهٔ، ..... دوست ئې وهٔ، یار ئې وهٔ، خو ..... دَ دې
باوجود هم دَ ګلاب قاتل وهٔ ..... رو نو دَ پهانسۍ نه یوه ورځ
اګاهو ټول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته
لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وهٔ .... او احمد؟ دَ
احمد په وجود کښې ساه نهٔ وه، ټک زیړ لکه کوږکمان، غونډه سونډه
توره بړیره ئې ساتلې وه، په لاس کښې ئې تسبې وې - څومره ښکلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکارېدو احمد! او ښکلے به ولې نهٔ ښکارېدو، آخر ځوان وهٔ،
زلمے وهٔ .... احمد د ټولو نه بخښنه او غوښته، د هرچا نه ئې بخښنه
او غوښته، او چې زغم ئې تمام شو، نو سترګې ئې پټې کړې،
آواز ئې ډډ شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه راواپس شول...
رونړو زهٔ تاسو ته نشم وئيلے چې هغه شپه د احمد مور، پلار، رونړو او خوېندو
په کوم قيامت کښې تېره کړه ..... توبه خدايه توبه دشمن مې
د داسې شپې نه ساتې - نو مې مسلمان د داسې او ازنه ساتې د احمد
مور خو ټوله شپه سګه د لمونځ وازه خوله اسمان ته نيولې وه، دَ
احمد خوېندو خو ټوله شپه آسمان په سر راخستے وهٔ، يقين
اوکړئ رونړو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے ....
خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي.. چې احمد
له څهٔ وخت د جېل عمله راغلې وي، د شپې په چپه چپيا کښې، چې
ټول عالَم به خواږهٔ خوب اودهٔ وهٔ، چې په دغه وخت کښې دوئي
احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي، نو چې دغه وخت به
د احمد څهٔ حال وهٔ، چې دغه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته
کول، چې د پهانسۍ په تخته به څرنګ ودرېدے - او چې څه وخت
د پهانسۍ تختې د کړکۍ سره مخ په ښکته تلې وي نو چې دغه
وخت به احمد څهٔ وئيلي وي؟ ..... توبه خدايه توبه - يا الله
توبه - يا الله آل اولاد چې د داسې ورځې نه اوساتې - نو مې مسلمان دَ
داسې وخت نه اوساتې - آمين - سحر په توره خړه د احمد مړے کلي
ته راورسولے شو، ..... څښتن ئې مات وهٔ د احمد مور سور رومال دَ احمد

(c) ketabton.com: The Digital Library

دماغ تخت نه چاپېره کړو، زما په خیال چې دا رومال یې سور ساتلی وه، چې د واده د شکریزو په شپه به پرې احمد له کچه کوته ترې - د احمد مور هم زوې ته د واده جوړه ورغوسټوله او د واده توله اوګنګه یې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وه - په مخ بانډې یې د زلمي توب ښکلي نښانې څرګندې ښکارېدې -

دوړه دا احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه وخت څه کړي دي هغه نقشه زه تاسو ته نشم بیانولې - الله دې احمد او بخښي ..... زه منم چې هغه قاتل وه، خو د انسان نه په غصه کښې داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې ګلاب هم او بخښي ځکه چې هغه شهید وه،

خو اې دوړه! اې د ځوانئ په مینه مستو دوړه - اې د غفلت په خوب اوده دوړه د خدای خاطر او کړئ چې لږ ساړه څوړئ - لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان وېښتل د انسان وجل که هر څو انسان دي خو انجام یې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه دې الله تعالیٰ هر مسلمان ساتي - - دا شئ په دې خپلو زړونو کښې مینه محبت را پیدا کړئ د انسان سره مینه او کړئ چې خدای درسره مینه او کړي چې دین او دنیا دواړه مو خائسته شي -

عالمه یو تر بل زاړېږئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

ترُبور

د زړهٔ پرهرونه کهٔ په ژړا رغېدے شوے نو ما به د اوښکو
په ځائے په وينو ژړلي وے - دَ زړهٔ زخمونه کهٔ په ژړا جوړېدے
شوے نو ما به په رتښو ژړلي وُو - خو دا زما د زړهٔ زخمونه
چې زهٔ يې ناقلاره کړے يم - او دا پرهرونه چې زما دَ شونډو نه يې خندا راشوکولې
دے دا زخمونه او دا پرهرونه نهٔ په ژړا رغېدے شي او نهٔ په انګولا -
ترڅو پورې چې زموږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته - تر
څو پورې چې زموږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مينه
محبت نهٔ وي را پېدا شوے - ترڅو پورې چې يو انسان بل انسان
خپلې سينې ته نهٔ وي را نزدې کړے نو زموږ په معاشره کښې
قلارې نهٔ شي را پېدا کېدے - سکون نشي را پېدا کېدے -
اطمينان نهٔ شي را پېدا کېدے او دما غوندې حساس طبيعت خاوند
به تل ناقلاره وي - تل به پرېشانه وي او تل به يې په سترګو
کښې دَ غم او افسوس رڼې اوښکې ځلېږي - اے لويه
خدايه دا انسان ولې داسې بې مينې شو - دَ انسان دَ زړهٔ نه هغه
مينه او محبت ولې داسې اووتل - انسان ولې په حيواني خويونو
کښې داسې را ونغښتے شو - انسان خو لاړو حيوان شو بلکه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځني موقعو کښې څو انسان د حیوانیت درجې ته هم راپرېوتو
اے لویه خدایا دا به تر کومه پورې یو انسان د بل انسان
وینې څښي - تر کومې پورې به انسان د انسان په وینو خپل
لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرۍ چاړه راکاږي ؟
اے لویه خدایا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحیح انسان کړې -
چې ستا په دې ښکلې او رنګینه دنیا کښې سکون او اطمینان راپیدا
شي - چې دا ښکلې دنیا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په
تُندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قائمه پاتې شي - چې دا دنیا
ستا د مخلوق دپاره د دوزخ په ځائے جنت شي هغه جنت چې هرڅوا
ته پکښې خوشحالي او اطمینان وي - چې هرڅوا ته پکښې مینه او
محبت وي - داسې دنیا چې یو انسان پکښې بل انسان خپلې سینې ته
رانزدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د رور په سترګه اوګوري -
چې یو ترېور په کښې بل ترېور ته د ترېور په سترګه نه بلکه د رور
په سترګه اوګوري ترېور زمونږ رور دے - ترېور زمونږ
دشمن نه بلکه زمونږ ملګي دي - ترېور زمونږ دشمن نه بلکه
زمونږ ملاتړ دے - د یو نیکه اولاد هم چرې د یو بل دشمن کېدے
شي - په وینه شریک هم د یو بل وینه تویولو ته تیارېدے شي -
خپله وینه هم څوک تویوي - د خپل رور په مرۍ هم کني څوک چاړه
راکاږي - د خپل ترېور سینه هم څوک په ګولو غارغار کوي
نه ... هیڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ ته مني چې یو رور دې
دا پاسې او بل رور له دې په دې وجه په مرۍ زور کړي چې معاشره

هغه له د تربور نوم ورکړے دے - يو رور دې د بل رور په سينه
کښې شپږ ګولۍ ځکه سرې کړې چې معاشرې دغه رور د تربور
په کرکجن نوم ياد کړے دے خو د دې دومره دليلونو باوجود
هم د دې دومره حقيقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې
تربور ته د دشمن په سترګو کتے شي - ولې ؟ ځکه چې تربور مونږ
خپل ميراث خور ګڼو - تربور مونږ خپل سيال ګڼو - او پښتون
هر څه زغملے شي خو خپل ميراث خور نشي زغملے - هر څه برداشت
کولے شي خو خپل سيال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنګ
نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے -
دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد
دے بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد
نه وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نه وے نو مونږ
به تربور ته د دشمن په سترګه نه کتل - تربور به مونږ خپل رور خپل
خور خوږے او خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقيقت
نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقيقت نه دې د سترګو پټولو عمل
ډېرې خونې ورانې کړې - ډېرې تورسرې يې کونډې کړې ډېر
ماشومان يې يتيمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره
خونې د کرکې او نفرت په دې تنور کښې وريتېږي - ځکه خو
ماله ژړا راځي -

د ډېرې مودې خبره نه ده - د کلونو خبره هم نه ده -
د دوؤ مياشتو خبره ده چې يوه ورځ چې د ماښګر نمر په زېړېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې تمرخېل ځخ د تاترې د غرنه د پناه کولو د پاره په تُندی
تُندی ځخ په قبلې روان وُه - مارغان او کارغان په بېړه ځېلو
ځېلو جالو ته په الوت وو الغاؤ تلغاؤ ئې جوړ کړے وُه - د مارغانو
په دغه الغاؤ تلغاؤ کښې ملوک خان د جوارو د پټي ته د مېښے په لاس راوُوتو-
په ځولو کښې جب جُوب وُه - په تندي ئې لاس کېښنو ځمر پرېوتۀ
ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څۀ چل وُه نن ملوک خان ډېر
ستړے ستړے وُه - په درنو قدمونو د پټي نه را اووتو - لاړو د
لختي په غاړه کښېناستو، اودس چار اندام ئې اوکړو - اوُ هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د لمونځ نیت اوتړلو - خدائے خبر چې
څۀ چل وو نن ملوک خان په لمونځ کښې د ځپل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وُه چې ډېر وخت ئې واخستو - او د لمونځ نه
پس ئې یوه لنډه شان دُعا اوکړه ... " خدایا ایمان مې نصیب
کړې " لاسونه ئې په مخ را ښکل او ښیغ کور ته را روان شو - خدائے
خبر چې نن د هغۀ کور ته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماشوم زوے
سبقور داسې ډېر په زړۀ راووریدو - لکه چې ډېره موده شوې
وي چې ځپل نیازبین زوے ئې نۀ وي لیدلے - په زړۀ کښې ئې
د سبقور سره خبرې کولې را روان وُه او چې د شهید کنډاؤ نه
را وُرېدو نو ناګهانه د پوردل خان د تمانچې د نلي نه سرې ګولۍ
که ... ې لمبې اووتې او د ملوک خان په سینه کښې یخې شوې-
ګولۍ یخې شوې او ملوک خان هم یخ شو - هیڅ ئې اونۀ وے -
چغ ق... رله ئې د خولې نه اونۀ وته صرف دومره قدر له ئې اووے

"خدایا ایمان مې نصیب کړې"

ملوک خان ښهٔ ځوان وهٔ - او دغه ښهٔ او ښکلے ځوان د پوردل خان
تربور وهٔ - تربور! چې موږ ورته د بېړې بوړ وایو - تربور چې
موږ ئې دشمن کړو - د پښتو په لغت کښې تربور د دشمن دوېم نوم
دے - حالانکې د خدائے په نیز د انسانیت په نیز تربور دشمن نهٔ
دے ورور دے - تربور د بېړې بوړ نهٔ دے ملاتړ دے - تربور د یو
نیکهٔ اولاد دے او د یو نیکهٔ وینه ئې په رګونو کښې ټوپونه وهي -
خو د دې دومره نزدې تړون باوجود هم پوردل خان راپاسېدو
او خپل د ترهٔ زوے ئې شپږ ډزې اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې
ملوک خان په ډکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې؛ وې - د بدو
چارو ئې منع کړے وهٔ - خبرې ډېرې ښې وې خو کهٔ ملوک خان نهٔ
وے کړے - دا خبرې کهٔ بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خیر
وهٔ خو د ملوک خان دا حق نهٔ وُ چې پوردل خان ته ئې دا خبرې کړے
وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان تربور وُ - او د تربور خبرو
پوردل خان دومره په غصّه کړو چې خپله غصّه ئې داسې اوویسته
چې د تربور په سینه کښې ئې شپږ ګولۍ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوے د پلار د راتلو په طمعه کله کور
کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سپڼوږ هم خپل پلار جوړې د بس
یادېدو - ځکه خو ئې داسې بې صبرې کوله - خو ماشوم سپڼوږ
نهٔ وهٔ خبر چې د هغهٔ پلار د تربور ولۍ د سره زاړ شو - تېرما سختن
چې د ملوک خان مړے کورته راوړلے شو نو ماشوم سپڼوږ د پلار لارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته په کتو کتو کښې او دوه شوے وه خو په خوب کښې به چې او چې
او چې سلګۍ وهلې ..... چونړې دغه پاک ماشوم په خوب کښې
دَ پلار د مرګ تول نندارا لیده له څکه خو ئې په خوب کښې ژړل -
څکه خو ئې په خوب کښې سلګۍ وهلې داسې سلګۍ چې د را ویښیدو نه پس هم
په خندا بدلې نه شوې - دَ سپېڅلو ژوندیو سلګۍ شوه داسې
سلګۍ چې تول عمر به دَ دهٔ په ماشوموشوندو خوره وي - دَ
تربورولۍ سلګۍ - دَ کرکې او نفرت سلګۍ - دَ غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ ... الله پاک دې په مونږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زمونږ دَ زړونو نه بغض حسد او کینه او باسي - چې دا دَ تربورولۍ
په ناولو جذبو کښې لتاړ شوے دنیا به مونږ جنت شي - آمین

وړه بابا

(اسو پلې) دنیا د غمونو کور دے - او.... واقعي چې دنیا د غمونو کور دے، که دنیا د غمونو کور نه وے نو نن به سپفور ماما داسې لېونے سپلنې نه گرځېدو، نن به سپفور ماما داسې ځېرې گرېوان نه گرځېدو، .... مال شته خو د سپفور ماما چاې شلېد لے دي - دولت شته خو سپفور ماما لېونے سپلنې گرځي - ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت کور دے د هر مرض دارو نه دے، دولت د هر مصیبت علاج نه شي کولے - اے په دنیا مېنو روڼو راشئ دَ سپفور ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپفور ماما دَ قصې نه سبق واخلئ راشئ او گورئ چې دولت د انسان نه غم نه شي اخستے - صرف دولت انسان له خوشحالي نه شي ورکولے، بعضې وخت په شته دولت کښې هم انسان لېونے شي، په شته جائېداد کښې هم انسان بربند شي، دخندا شي .... زه تاسو ځنگ پوښتے کوم روڼو، زه تاسو ته په کومو الفاظو کښې اووېم روڼو، چې راشئ، اے په دنیا مېنو دولت ته سجدې کوونکو پرېږدئ ....

دولت ته جنگکې او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره ځېل ایمانونه مه خرڅوئ - ځېل اخرت مه خرابوئ د دولت د پاره

خپل ضمیر ونه مړ ځغړي کوي، ځکه چې دولت هېڅ ټخین نهٔ دے،
دولت هېڅ نشي کولے، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر
مصیبت ترې نشي اخستے. هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، که
دولت او جایداد د ا هر څهٔ کولے شوے نو نن به چې د سپفوړ
ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه ایښودلي وُو، نن
به چې دَ سپفوړ ماما د درد منلو زړهٔ څهٔ درمان کړے وُه
..... څو موره لوے غم غریب ته ورتوغاره شوے دے - انسان د پر
سخت دے کني نو پکار خو دا وه چې سپفوړ ماما هم هغه تماچه
دې خپلې کپږې ته راړولے وے، یا ئې د خپل زړهٔ سرته نیولے
وے، چې د خپل زوے سره دے هم د توږ لحد توږ و تیږ و ته
تلے وے، خو سپفوړ ماما نهٔ سرته تماچه ونیوه او نهٔ زړهٔ
ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... د پرخوږ دے - د مور پلار
نه خوږ - د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، که خوږ
نهٔ وے نو ...... یوه ورځ کوز ما ځیګر سپفوړ خان دَ پټې نه
ستړے ستومانه راغلو، .... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست - چې خدائے
خپل زړهٔ ورته څهٔ اووے چې نیغ لاړو کوټې ته تماچه ئې
راواخسته، په کټ کښې ئې ځان ته کېښوده، او دا ئې خیال وهٔ-
چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډېره موده اوشوه چې صفا
کړې ئې نهٔ ده، هسې نه چې زنګ شي .... سپفوړ خان غریب څهٔ
خبر وهٔ چې ..... په دې کښې دَ سپفوړ ماشوم زوے شکوړ راغلو
..... د بابا د چټ دې هم ... د تماچه د ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ کے هن؟» ..... په دې به ډزې کوو بنه» ...... «لاکه چې زۀ په ډزې اوکړم» ...... نه پکے چې ته لوئے شې نو بيا به پړې ډزې کوې بنه» «ناما لا اوس لاکه زۀ پړې اوس ډزې کوم» ..... «درته وېم چې لوئے شې نو بيا به پړې ډزې کوې» ...

«هن هن مالا اوس لاکړه»

«درته وېم چې مۀ کوه ورانے»

«نا زۀ به پړې ډزې کوم»

«نۀ منع کيږې؟ کۀ ورانے کوې نو اوبه دِلم»

اؤ سپفوړ خان تماچه راواخسته، دهغۀ دا خيال وۀ چې تشه ده او د زوئے د ويرولو دپاره ئې هغه ته اونيوه - اوپه دې کښې ډز شو، .... ماشوم پړمخې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه «وى بابا بيا به نۀ کوم» .... ماشوم لکه د حلال کړې چرګ په مزکه اولوغړيده، مور ئې رامنډه کړه ..... او سپفوړ هم په وينو لپت پېت زوئے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سينې ته ئې رانزدې کړو، .... ماشوم په وار خطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل، او په سترګو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... «بيا به نۀ کوم بابا، زما دې توبه وي بابا - پام چې بل ډز اونۀ کړې بابا» ..... او يوه سلګئ ئې اووهله .... او د دغه سلګئ سره ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې يخ پخ شو - مور ئې په مخ راباندې کړې، د سرو ويښتۀ ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار کړې - او سپفوړ خپل ماشوم زوئے هم هغه رنګ په سينې پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولې وه..... خو، حیران وه چې دا څه وو او څه اوشو -
دا سې معلومېده چې لکه سپفور څکه ماشوم زوئ په سینې پورې
نیولې دے، چې دا خپله ساه دَ هغهٔ په وجود کښې داخله کړي -
سپفور دا غوښتل چې زما د زړهٔ حرکت دې بند شي خو چې د شکور
ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو شي، .... سپفور غوښتل چې زما
سترګې دې پټې شي خو چې دَ سپفور د ښې رڼې او خوږې
خوږې سترګې بیا اوغړېږي - خو نهٔ د سپفور د زړهٔ حرکت
بند شو، او نهٔ د شکور ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو سر شو..... نه
د سپفور سترګې پټې شوې، او نهٔ د شکور رڼې رڼې او
خوږې خوږې سترګې بیا اوغړېدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړه مخو ئې ښکل کړو، په دواړو سترګو ئې ښکل
کړو، .... دَ سپفور خوله دَ شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه.... دا سې ښکارېده چې لکه سپفور د شکور وینې
څښلې وي، دَ خپل خوږ زوئ وینې، د خپل نیاز بین زوئ وینې
.... او د لته دَ سپفور زغم تمام شو، حوصله ئې ختمه شوه یو
سپېره کړیکه ئې اووهله - جامې ئې اوشکولې او لاړو په کوڅه
اووتو.... سپفور لېونے شو نهٔ د شکور د جنازې نه خبر شو
نهٔ دَ شکور قبر له راغلو، نهٔ ئې شکور لحد ته کوز کړو او نهٔ
ئې په لحد کښې د شهید او نیاز بین زوئ مخ اوکتو، سپفور ما ما
چې هغه لېونے دے، نو لا خدائے خبر چې ترڅو پورې به لېونے وي...
په لاروکوڅو کښې به ګرځي - شلېدلے جامې سرتورسر- پښې ابله پښې

بالکل چپ خاموش، پټې سترګې زوړند سر، لکه چې د څهٔ په تلاش
کښې وي، لکه چې څهٔ لټوي.... اؤ! سپفور ماما د څهٔ په لټون
کښې دے.... د سپفوړ ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور،
نیازبین شکور ماشومان څو ورکیږي، تل ورکیږي - او بیا را پیدا
کیږي،.... خو اے بد قسمته سپفوړ ماما، شکور به پیدا نهٔ شي-
شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې
بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي- نو تهٔ څهٔ
له زوړند سر او ټیټې سترګې کړې، تهٔ ولې داسې سر وهلے بروهلے
کړې - ترکومې پورې به کړې.... اے بد نصیبه سپفوړې - اے
بد قسمته سپفوړې، زهٔ څهٔ اوو چې تهٔ څومره بد قسمته یې....
ستا لاسونه د خپل ماشوم زوئے په وینو لړلي شوي دي؟ تا خپل
نیازبین زوئے په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؟ څکه
تهٔ لېونے شوے؟ څکه تهٔ داسې سر وهلے بروهلے کړې؟

اے رونو! اے پښتنو رونو! دا تاسو دومره بې احتیاطه
ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه
تاسو څهٔ جوړ کړي دي، چې هرچا به یو یو سسپار غاړې ته اچولے
وي، چې هرچا به یو یو اودلړونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې
او ټوپک خاوند به کوږ کوږ په نخرو ګرځي - د شرافت معیار ګڼي
تماچه او ټوپک شو - د موټبرۍ معیار ګڼي وسله شوه،
مهٔ کوئ رونو بې ضرورته وسله مهٔ ګرځوئ - هیڅ ضرورت نشته
چې هرڅوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره خوندې دي ټوپکو

تماچو ورانې کړې - څومره تور سرې ئې کونډې کړې، څومره کلې ئې د ګل کېدو نه اګاهو اوړتولي - نو اے د وسلو خاوندانو د خدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مهٔ کوئ - ځکه چې وسله د پس بې اعتباره څیز دے -

او اے سپفور ماما خدائے دې ستا دې غمژپلي ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا پوښتوب په خودتوب بدل کړي - د نیا د غمونو کور دے دلته غم شته - مصیبت شته - پریشانی شته، او د دې غم - مصیبت او پریشانی علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جائیداد - په عقل ستا د رنځ علاج ګران دے - هغه چا ته په کړې ده چې -

دخدائے په لوئے کرم به کښېږي
په عقل ګرانه ده زما د جانانه

اَحمد

(اسوېلے) احمده خدائے ګواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو
سېلاب د انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا
غم دا خسټو وے نو ما به درنه څهٔ قدرې کم کړے وهٔ ......
کهٔ زما وس کېدے نو ما به ستا دې پرهر پرهر زړهٔ له ټکور
ورکړے وهٔ - ما به پرې ملهمونه او پټاځې اېښودلے وے -
ما به ستا د زړهٔ دا سېږې سېږې سرېکې لږې قلارې کړې
وې ..... خو څهٔ اوکړم .... زهٔ هيڅ نشم کولے .... ځکه هغه
سوزې چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه خوږېږي چې
پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې
د زړهٔ تسکين او آرام ئې چا لوټلے وي .... تهٔ څومره
بد قسمته ئې احمده! ..... ستا په بد قسمتۍ خو ماله ژړا
راځي .... چې تهٔ ژاړې نو خدائے شته چې ماته دا خپل
زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ......
ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما د
شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې
آفتاب ستا زوے دے .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د زړهٔ ټکړه
وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُميدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

ستا مشرے زوے وه ..... د ټولو نه مشر ..... تا د آفتاب سره
څومره خوارئ کړې وې - څومره شوا خون دې ورسره کړے وه
..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه پېټے لږ سپک شوے
وه ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلې ماشومې څټې اخستې
وُو ..... آفتاب د پړوران وه کنه ؟ د پر شوخ وه کنه ؟ ....
تا به د هغه نه همېشه سرټکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله
نه د هغه شوندړه شنه شوې وه ، نو ستا د ملا تیں مضبوط
شوے غوندې وُو .... تا په خپلو مټو کښې طاقت غوندې محسوسولو
.... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوے وه .... او مشرے زوے د
مور پلار د ملا تیں وي ..... خو نن ستا د ملا تیں مات شو، نن
ته بیا خپلې مټې کمزورې محسوسے .... ځکه چې آفتاب ستا د
سترګو تور آفتاب ...... د وخت نه اګاهو .... ته غمونو او
مصیبتونو ته یو اځې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې
خوارږه خوب اوده شو، او تا ته ئې یو نه هېرېدونکے غم .... یو نه
قلارېدونکے درد .... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو ..... احمده!
ستا غم که هر څو نه هېرېدونکے دے، خو دا غم به ته هېره وې .....
ستا درد که هر څو نه قلارېدونکے دے، خو دا درد به ته په خپل
همت او په خپلې حوصلې قلاره وې ..... ته به دې غم ته غاړه
غږدې ورځې .... ته به دې درد له سینه په سینه ورځې .... ته انسان
ئې .... ته مسلمان ئې ..... انسان د هر مصیبت مقابله کولے شي ....
مسلمان هرې سختۍ ته غاړه بدي ..... راځه بوره اراځه .....

د آفتاب د قبر په خاوره روښکې مهٔ تویوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا
مهٔ کوه ...... پرېږده چې دا زلمے شهید ..... پرېږده چې دا ماشوم
شهید د د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان
ژوند تېر کړي .... دا پاسه .... راځه ...

رو ښه ! دا احمد زمونږ د کلي ـ زمونږ د چم کاونډیان دے
نرو چکے کمزورے سړے دے ..... څو دې نرې نرو چکي انسان له
قدرت ډېر همت ورکړے دے ـ په دې مانده هډوکو کښې لویه
حوصله او لوئے زغم پروت دے .... د احمد د ژوند نوی حالات به
پرېږدو ـ زاړهٔ واقعات او زاړهٔ حالات به نهٔ رایاده وُو..... څو د
نن نه پنځلس ورځې آګاهو د دې احمد مشرے زوئے آفتاب سحر وختي
په سایکل سور د کورنه خوشحاله خوشحاله ملګرو سره سکول ته
روان شو .... تېره له ورځ ئې په سکول کښې سبق روو ښلو او ماسپخین
پاؤ باندې یوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سایکل سور د
کلي په لور را روان شو ..... د تېرې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے
کړے وهٔ ..... په خپل ترنګ کښې کور ته روان وهٔ ..... په خپل فکر
کښې د کور په لوري روان وهٔ ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب
په زړهٔ کښې کوم خیالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وُو ......
خدائے خبر چې دغه وخت به آفتاب په زړهٔ کښې څهٔ کړل او څهٔ ویل
..... خو چې د میچني پهاټک ته ورنزدې شو .... چې د خپل کلي او
کور نه لا دوه میله لرې وهٔ ..... نو مخې نه یو ټرک تهٔ داجل په
صورت د آفتاب مخې ته راغلو .... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حاله خبرېده و خبرېده و ..... نو دغه خونړي ټهرک لکه د يو مست
ښاتهي بيا د خپلو پايو د لاندې چخړې کړے وه .... يو درز
اوشو او په دغه درز کښې يوه نرۍ غونډې کړيکه يوه ذرهٔ
بوګنوونکې غونډې کړيکه راپورته شوه .... څومره هيبت
وهٔ په دغه کړيکه کښې څومره درد وهٔ په دغه کړيکه کښې
..... توبه خدايه توبه ..... دغه کړيکې خو د ځواوُ شاموجود
خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو را منډې کړې او
چې آفتاب له راوُرسېدل ..... نو ماشوم شهيد په خاورو کښې
څړېږي .... په وينو کښې لېت پېت خپل خدائے ته رسېدلے وُ
...... د ماشوم آفتاب سر دَ خونړي ټهرک پايو چخړې کړے
وهٔ ...... هرچا دا نقشه اوکته هرچا دا ذرهٔ بوګنوونکې ننداره
اوليده .... دَ هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هرچا ژړل...
او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنيا او د دنيا د اوسېدونکو د حاله
بې خبره په خاورو کښې پروت د اسې ښکارېدو چې لکه مُسکے وهٔ
تا به نهٔ وے چې آفتاب مړ دے .... تا به نهٔ وے چې آفتاب
يو بې پرواه ډراېور دَ خپل ټهرک دَ پايو دَ لاندې چخړې کړے
دے ..... پلار ته خبر لاړو چې راشه ستا آفتاب ټهرک اووهلو
..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تور تا نه د ټول
عمر د پاره جدا شو .... پلار پښې آبله پښې را منډې کړې
..... او مور ..... ؟ د مور په ذرهٔ تياره را غله ..... مور بې هوشه
شوه .... مور دغه غم برداشت نهٔ کړے شو .... مور دغه سينهٔ

اواز او نه ئ زغملے شو .... مور بې هوښه، د ځان د حاله بې خبره
کوره پرته وه، او پلار سرتور سر او پښې ابله پښې د خپل زوے
د کټو د پاره په منډه را خلاص وه .... دوه هغه نقشه ده چه نشم
بیانولے - د انسان زړه د دغه نقشې د لیدو او اورېدو توان
نه لري - لاړو د احمد د سترګو تور د ټول عمر د پاره جدا شو...
شهید خاورو ته او سپارلے شو.... مور د پرې وینا کانې وکړې ...
د پرې چغې او سورې ئې اووهلې - خو مرې په ژړا چرې نه دي
ژوندي شوي - د احمد د زړه دنیا ورانه شوه، د آفتاب د
سور د زړه دنیا ویجاړه شوه .... چا ویجاړه کړه؟ .... د ټرک
د یو ډرائیور لږې غونډې بې احتیاطی .... د ټرک د ډرائیوری
لږ غونډې غفلت یو کور وران کړو .... د یو پلار د ملا تیر ئې
مات کړو .... د یوې مور د زړه په سرکښې ئې زخم جوړ کړو....
څومره کورونه د ټرکونو او لارو د ډرائیورانو وران کړل.... څومره
ګلونه ئې اوړژول .... څومره کلي ئې د خاورو سره خاورې کړې
...... اے روږو ولې! .... دا ولې داسې کوئ .... دا ولې د زړونو
آزارونه اخلئ .... دا ولې میانډې بورې کوئ پلاران ژړوئ ....
دا ولې تورسرې کونډې کوئ .... دا ولې د تورسرو خونې ورانوئ...
مه کوئ روږو مه کوئ - اے د ټرکونو او بسونو خاوندانو د
خدائے خاطر اوکړئ .... لږ روشئ لږ په قلار شئ - داسې په هوا
مه الوځئ .... د خپلې لږې غونډې فائدې د پاره تاسو څومره
لوئے جرمونه کوئ .... داسې جرمونه چې د معاف کولو نه دي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے د هغې تورک خاوندہ چې آفتاب دې دخپل تورک دلاندې چخړې
کړے وہ .... تہ څہ خبر يې چې احمد ښکاه د باران سیلی او
طوفان دا هیبتناکه شپه دا ده دخپل زوے په قبر په ژړا تېره
کړې ده .... تہ څہ خبر يې چې د دہ د زړہ نه څومره فریادونه
ختلي دي ..... تہ نہ يې خبر چې د دہ د زړہ د تل نه را ختلو سوؤ
لوؤ فریادو نو ښکاه د قبرستان مړي هم آرام ته نه دي پرېښودلي
..... احمد مجبوره وہ .... هغه په دې زول او طوفان کښې خپل نیاز
آفتاب په دې لوېې څو شپې بیابان ادیره کښې یوا ځې تہ شو پرېښودے
...... نو ځکه څو په نیمه شپه کښې را غلے دے او د شهید زوے په
قبر دا دے څوره وور پروت دے ..... نو اے د تورک خاونده ،
را شه لږ د احمد د زړہ په برېدو کښې اوګوره چې ستا لیږې غوندې
بې احتیاطی په کښې څومره برهرونه جوړ کړي دي .... زه دا
منم چې دا به د آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدیر
کښې لیکلے شوي وو - څو اے د تورک دا پوره په دې دلیل به ته د الله
په حضور کښې د سزا نه بچ شې - نه تا نه به ستا د غفلت او ستا د
بې پروا هۍ تپوس کولے شي - الله تعالی به تاله د خپلو کړو سزا درکوي
او اے احمده دا پاسه - دا څه چې کورته لاړ شو. مړي چرې په ژړا
نه دي ژوندي شوي - تاله دې خداے صبر درکړي او ستا په زخمي
زخمي زړہ دې الله دخپل فضل او مهربانۍ پټۍ کېږدي - آمین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

(اسو پلے) سحر شي، ما پښین شي، ما ځیګر شي ما سختن شي
دَ ژوند ګـهړۍ کمېږي ناګهانه به پوره شي

او دَ ژوند ګهړۍ کمېږي - ژوند د خپل منزل په لور په تندۍ سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي

دچا د ژوند دیوه پخواکل شوې ده او دچا دَ ژوند دیوه بس په سلګو ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړ کېدو په انتظار ده .....

بس دَ باد یوه نرۍ غوندې چپه ..... دَ هوا یوه نرۍ غوندې چپه به ئې ګل کړي ..... او بیا .... ؟ دې آبادې او ودانې دنیا نه به .....

د غمونو مصیبتونو او تکلیفونو دَدې دنیا نه به ..... ددې ښکلې ښائسته او رنګینې دنیا نه به ..... دَ ګورستان هغه خوشې خوشیا ته اورسي..

دقبرستان هغه چُپې چُپیا . ته اورسي ..... دوه لاس او دوه پښې به دمتونو منونو خاوړې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بیا .... ؟

بیا به د غه تورې لحد کښې ..... بیا دَ مړو په دغه خپل خانه کښې .....

نهٔ څوک دَ فریاد اورېدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته نهٔ څوک دتسلۍ شته او نهٔ څوک د داد ګیرنې .... زوۓ نشته چې د فریاد سره را منډې کړي چې ..... " ولې بابا ... څهٔ تکلیف دے درته - سر درله او منډم پښې درله او منډم " ..... لُور نشته چې د وی سره را منډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنجه نشه ..... "ولي بابا ... څه دي؟" د خېر شه بابا .... چې کړي

مور نشته ..... خپل نشته - پردې نشته ..... یو ځان .... یو دَ لحد

تور تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زموږ د لارې مل .... عمل زموږ

د قبر ملګرې دے .... عمل زموږ د سختۍ او اسانۍ سبب دے .... عمل

به په موږ د لحد سختۍ اسانه وي .... تور تیپ لحد به رااله روښانه کوي

عمل به راته دَ لحد نه سړې سرو ټکې جوړه وي .... سور تنور به راته

تړې نه جوړه وي ..... او په دغه سرو ټکو به موږ تر قیامته و

په دغه سور تنور کښې به موږ وریتیږو ..... ډیر سخت مقام

دے روښو ډیر سخت .... دَ دویم ژوند ابتداء ډیره سخته ده ......

دَ ابدي ژوند د شروع کېدو مقام ډیر سخت دے ..... راځئ روښو

چې هغه سختۍ ځان ته آسانې کړو .... راځئ روښو چې دَ لحد سړې سرو ټکې

په سرو ګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیرَې په رڼا کانو

بدلې کړو ..... راځئ .... راځئ .... اے مسلمانانو چې سم مسلمانان

شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه او یاسو، او د نفض کینې

او حسد په ځائې .... د غوښې په دغه کور کښې د غوښې په دغه بوټۍ

کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائې محبت

راپیدا کړو ..... د کینې په ځائې الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!

چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسیدلے شي .... هغه مینه، چې

انسان پرې انسان خپلولے شي ..... چې انسان پرې انسانیت خپلولے

شي .... هغه مینه چې د خدائے خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله

صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت دا تور ل معراج

خپل کړو .... را ځئ چې د مینې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه
مقام را پیدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د
ګلونو د څادرې په ځائے د انسانانو د ګکو د نېے د نېے او پاکې پاکې او ښکلې
څادرې شي .... ګلونه شي .... امېلونه شي .... د پاک ضمیر د خاوند
په جنازه .... د ګلونو د امېلونو ضرورت نشته .... د میته ناک زړۀ د
خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څادرو ضرورت نشته ..... ځکه چې
ګلونه د محبت د اوښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د عقیدت د اوښکو
سیالي نشي کولے .... ګلونه د چامېن د اوښکو سیالي نشي کولے ... راځئ
رونړو چې صحیح انسانان شو، چې انسانیت را باندې سرمسکے شي ...... راځئ
چې صحیح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سرهسکے شي .... راځئ چې
سم مخلوق شو چې خدائے پاک زموږ په تخلیق ویاړ اوکړي ..... دا موږ
د ځان نه څۀ جوړ کړي دي .... دا موږ د ژوند په کوم ډګر روان
یو ..... دا موږ د ګلګیچونو .... پېچمونو اوکندو کپرو په کومه
لار روان یو ..... موږ په نامه انسانان د انسانیت نه څومره لرې شوي
یو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره انوا شوي یو ....
سمه لار موږ پرېښې ده .... په کندو کپرو سریو .... ښغه لاره مو پرېښې
ده په کږو وږو روان یو ..... آخر ترکومه به موږ دغسې تېکرې خورو ....
ترکومه به موږ د حقیقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه ....
اے ناپوهه انسانه ..... زموږ هر قدم موږ مرګ ته یو قدم ورنزدې
کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنزدې کوي .... دا مزل به آخر
یوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر یوه ورځ اووهلے شي .... اوهر

کله چې منزل ختم شو ... لار ختمه شوه نو بیا؟ ..... څه په وروستو هڅه هم نشته .... څه په شا هڅه هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ تمکړه په کږه کږې کړې دوه نیم ګزه مزکه یو ژور ډېر ژور .... لکه کوږے لحد .... دغه زمونږ کور دے ..... دا ښکلي موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جایدادونه به شاته پاتې شي ... په دغه تنګ تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نهٔ شي .... سرهٔ سپین به زمونږ پکار نهٔ شي .... بلکه په ناجائزه ګټلے دولت به زمونږ د پاره لړمانان شي .... د یتیم حق به راته خاماران شي .... د مظلوم آه به راته سرې لمبې شي .... د مزدور اسویلے به راته لوګے لوګے او تورې تیږې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه که ځان د قبر د لړمانانو نه په امان کول غواړې نو ناجائزه ګټه پرېږده، په شودو کښې اوبهٔ اچول پرېږده، ناجائز کاروبار پرېږده، ملاوټ پرېږده، غل بازاري پرېږده- که ځان د قبر د لړمانانو مارانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانزدې کړه .... د یتیم په سر د مینې همدردۍ او محبت لاس راکاږه .... دونو اوویږېږۍ د یتیم د ژړا نه ..... د یتیم د سترګو هره اوښکه کوږے طوفان دے ..... د یتیم د سترګو هره اوښکه کوږے عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن کښې سرې لمبې لرې .... د مزدور هر اسویلے به مو کور دے لوګے لوګے او ایره ایره کړې .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مهٔ تړۍ .... په دې نیمګړې دنیا دومره مهٔ مئینېږۍ .... د مرګ خیال د زړونو نه مهٔ اوباسئ .... مرګ؟ .... یو حقیقت دے ... مرګ؟ .... د هر ژوندي پیله

قسمت کښې لیکلې دے .... نو د داسې حقیقت نه سترګې پټول کنې هوښیارتیا ده؟ .... د داسې حقیقت نه بې پرواه کېدل کنې عقل مندي ده؟ ...... نه! دې ته هوښیارتیا نشي وئیلے - دې ته عقل مندي نشي وئیلے .... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او د دې غفلت او دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر ... ډېر .... اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه که ته اوس هم صحیح مسلمان شوې نو مبارکه دې شه ..... اے خدایه! ته انسان په صحیح معنو کښې انسان کړې .... اے خدایه ته مسلمان په صحیح معنو کښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنیا کښې د ژوند په خوند پوے شي - آمین

سکر شي - ما سپنځین شي ما ځیګر شي ما سخت شي
د ژوند ګهړۍ کمېږي ناګهانه به پوره شي
(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library